

๑

นางฟ้า

ตะวันรุ่งยกนาฬิกาข้อมือขึ้นมาดูเวลา หลังจากเต็มดวงและลายรุ่ง
เล่าเรื่องราวของพวกเขาจบลง เขาพบว่าความตื่นเต็นในเรื่องราวของคน
ทั้งสองสามารถทำให้เวลาผ่านไปได้อย่างรวดเร็ว

เรื่องของเต็มดวงดูจะซับซ้อนและน่าสนใจ แกรมท้ายเรื่องยังทำ
ให้เราได้ เชน หนุ่มหล่อมาดเข้มซึ่งเป็นหัวเรี่ยวหัวแรงในการก่อกองไฟมา
เป็นสมาชิกรอบกองไฟอีกคนด้วย

ส่วนเรื่องของลายรุ่งเองก็ไม่ได้ยิ่งหย่อนไปกว่ากัน เขาได้รู้ว่าเธอคือ
นางแบบชื่อดัง ซึ่งสามารถไขข้อข้องใจตั้งแต่ตอนเห็นหน้าเธอครั้งแรกได้ว่า
ทำไมเขาถึงรู้สึกคุ้นหน้าเธอนัก และก็ยังได้รู้อีกว่า ชายหนุ่มที่นอนหนุนตัก
เธอมาตลอดนั้นชื่อทิวต์ต ซึ่งเขื่อนักธุรกิจหนุ่มด้านอสังหาริมทรัพย์ชื่อดัง
ของฮ่องกง

ตอนนี้เป็นเวลาใกล้รุ่งเต็มที่แล้ว เมื่อเขาเงยหน้าขึ้นมองท้องฟ้าก็เห็น
ดาวดาราตาอยู่เต็มไปหมด โดยเฉพาะดาวประกายพริ้วซึ่งฉายรัศมีอย่าง
โดดเด่นอยู่ทางทิศตะวันออก นั่นถือเป็นนิมิตหมายอันดีที่แสดงให้เห็นว่า

พายุลายได้ผ่านพ้นไปแล้ว

ห้องฟ้าปลอดโปร่งเช่นนี้ อีกไม่นานก็คงจะมีทีมช่วยเหลือมาถึง
“ถึงตาคุณแล้วล่ะ...คุณตะวันรุ่ง”

เสียงของแอร์โฮสเตสสาวดึงเขาให้กลับสู่วงสนทนา รวงข้าวชุกจนคน
ได้เสมอ โดยเฉพาะกับเขา ตะวันรุ่งแอบสงสัยมาตลอดคืนว่าอาจมีเส้นแบ่ง
เขตบางอย่าง ในสถานะของเธอ ผู้หญิงคนนี้อาจจะจบการศึกษาด้านจิตวิทยา
มาด้วยคะแนนสูงมาก หรือไม่เธอก็อาจเป็น...แม่มด

“ทำไมคุณไม่เล่าก่อนล่ะครับ...คุณรวงข้าว”

หญิงสาวยิ้ม เป็นรอยยิ้มที่ทำให้เขารู้สึกอุ่นใจทุกครั้งที่ได้มอง แน่ละ...
ถ้าเขาไม่มีใครบางคนอยู่ในหัวใจจนกระทั่งต้นตื้นตื้นมาตกระกำลำบากแบบนี้
แล้วล่ะก็ เขาคงคิดว่าตัวเองตกหลุมรักผู้หญิงสาวคนนั้นเข้าไปให้แล้ว

“ฉันเล่าแน่ล่ะ ฉันไม่เอาเปรียบพวกคุณหรอก ถึงแม้ว่าจะใกล้เข้าแล้ว
แต่เรายังมีเวลาอีกหลายชั่วโมงกว่าทีมช่วยเหลือจะมาถึง”

“คุณพูดอย่างกับรู้เวลาที่พวกเขาจะมา”

เธอยกไหล่ “ฉันกะเนเอาล่ะ ถึงห้องฟ้าจะเปิดแล้ว แต่พวกเขาก็คงจะ
ต้องใช้เวลาเตรียมการอยู่พอสมควรนะค่ะ”

ชายหนุ่มพยักหน้าอย่างเห็นด้วย ก่อนจะเหลือบมองหนุ่มสาวสองคู่
ที่นั่งล้อมกองไฟอันลุกโชนอยู่ด้วยกันมาตลอดคืน ดวงตาแต่ละคู่ต่างก็จ้อง
มองเขาด้วยความอยากรู้อยากเห็น เรื่องราวของเขาจะเป็นอย่างไร หลังจากพวกเขา
เปิดเผยเรื่องราวของตัวเองออกมาแล้ว

“ก็ได้ครับ ผมจะเล่า แต่...” ตะวันรุ่งหันไปมองรวงข้าวด้วยแววตา
มุ่งมั่น “คุณต้องสัญญาล่ะว่า คุณจะเล่าเป็นคนต่อไป ไม่ว่าจะเกิดอะไรขึ้น
ก็ตาม”

“ฉันสัญญาค่ะ”

ตะวันรุ่งพยักหน้า เขาเชื่อเธอโดยง่ายอีกครั้ง ก่อนจะเงยหน้าขึ้นมอง
ห้องฟ้าแล้วหลับตาลง

“เรื่องของผม คงไม่ใช่เรื่องตื่นเต้นเร้าใจเหมือนของคุณเต็มดวงกับคุณลายรุ่งหรือคะครับ แต่มันเป็นเรื่องที่เปลี่ยนชีวิตของผม และทำให้ผมรู้ว่า การที่ไม่ต้องเดินตามเส้นทางที่คนอื่นต้องการอยู่ตลอดเวลา นั้นชีวิตมันมีคุณค่าและมีความหมายมากมายเพียงไร”

“คนอื่นที่คุณบอกนี่คือ...พ่อแม่หรือคะ” เต็มดวง สาวสะพรังซึ่งมีใบหน้าอ่อนเยาว์กว่าวัยถาม

“ส่วนหนึ่งก็ใช่ครับ” ชายหนุ่มพยักหน้ายอมรับ เพราะตั้งแต่จำความได้ เขาถูกบิดากำหนดเส้นทางมาตลอด ไม่เว้นแม้กระทั่งเรื่องเรียนมหาวิทยาลัย ท่านก็เป็นคนกำหนดให้เขาร่ำเรียนสายบริหาร เพื่อที่จะมาเป็นกำลังหลักให้บริษัทแสงสุริยันซึ่งทำธุรกิจเกี่ยวกับเซรามิกและสุสานที่รายใหญ่ของประเทศต่อจากท่าน

“คุณพูดเหมือนมีใครอีกคนที่ขีดเส้นชีวิตให้คุณ” เขนถามด้วยความสนใจ

ชายหนุ่มยิ้ม “อีกคนก็คือนั่นของผมเองครับ”

“ให้ฉันเดานะคะ คุณหมั่นคนนี้เป็นคนที่คุณพ่อหรือคุณแม่ของคุณเลือกมาแน่เลย” ลายรุ่งกล่าวต่อด้วยท่าทางมั่นใจตามสไตล์

“ใช่ครับ” ตะวันรุ่งพยักหน้ายิ้มๆ เมื่อนึกถึงภรรยาที่สูญเสีย หรือมีนัท อดีตคู่มั่นสาวขึ้นมา “เธอเป็นลูกสาวของเพื่อนพ่อผมนะครับ”

“ดูจากหน้าตาของคุณ ผู้หญิงคนนั้นคง...เอ่อ...ไม่ใช่สเปกของหนุ่มๆ ใจไหมคะ” ลายรุ่งเอ่ยด้วยความมั่นใจในความงามและสง่าของตัวเอง

“จะว่าไม่ใช่สเปกของหนุ่มๆ คงไม่ได้ครับ เพราะเธอเข้าข่าย ขาว สวย หมวย อุ่ม เป็นที่ต้องตาต้องใจของหนุ่มๆ หลายคนทีเดียว”

“แต่ไม่ใช่สเปกคุณ” รวงข้าวถามอย่างเจาะจง

ตะวันรุ่งยกไหล่ “ตอนนั้นผมก็ไม่แน่ใจ แต่เมื่อเวลาผ่านไปก็ทำให้ผมรู้สึกว่าคุณไม่ใช่คนที่ผมต้องการ โดยเฉพาะเมื่อผมพบกับผู้หญิงอีกคนเมื่อห้าปีที่แล้ว”

“ผู้หญิงคนนี่ใช่ใหมคะ ที่เปลี่ยนชีวิตคุณ” รวงข้าวถามอีกครั้ง

“ครับ” เขาพยักหน้าแล้วเงยหน้าขึ้นมองท้องฟ้าที่ดาวดาษไปด้วยหมูดาว มันทำให้เขานึกถึงดวงตาของเธอผู้นั้น นัยน์ตาของเธอราวกับมีจักรวาลซ่อนอยู่ ดวงตาของเธอยังคงตราตรึงใจของเขาอย่างไม่มีวันเลือน

“แต่ชื่อใหมครับ นอกจากใบหน้าที่อยู่ในความทรงจำของผมกับชื่อเล่นของเธอ จนป่านนี้ผมก็ยังไม่รู้เลยสักนิดว่าเธอคือใคร”

“เฮ้อ... ขึ้นต้นแบบนี้ คงเป็นเรื่องรักสามเส้าที่ไม่สมหวังแน่เลยใช่ใหมคะ” เติมดวงยกสองมือเท้าคาง สีหน้าเต็มไปด้วยความเห็นใจ

ชายหนุ่มยิ้มเศร้าๆ แล้วหันไปมองซากเครื่องบินอันยับเยิน “ผมก็หวังจะให้มันจบลงอย่างแฮปปี้เอนดิ้งนะครับ ถึงได้ขึ้นเครื่องบินลำนี้มา แต่ก็ไม่เน่กว่าจะมาจบลงอย่างน่ากลัวเช่นนี้”

“คุณจะไปตามหาเธอที่มะนิลาหรือคะ” ดวงตากลมของเติมดวงเป็นประกายขึ้น

“เปล่าครับ” เขาส่ายหน้า “ที่ภูเขาไฟตาอัลต่างหากละครับ”

“ภูเขาไฟ?” ลายรุ่งทวนคำ “อิม ชักน่าสนใจขึ้นมาแล้วแฮะ แล้วเธอชื่ออะไรคะ”

ตะวันรุ่งยิ้ม กระซิบเสื่อสุทที่รวงข้าวให้มาเพื่อสร้างความอบอุ่นให้ตัวเอง ก่อนจะหันไปมองดวงดาวระยิบระยับอีกครั้ง แล้วเอ่ยด้วยน้ำเสียงที่ราวกับจะหลุดเข้าสู่อุโมงค์กาลเวลาที่ย้อนกลับไปยังอดีตอันแสนหวาน

“เธอชื่อกริ่งครับ ต้องสะกดด้วยตัว ร เรือ ด้วยนะครับ กริ่งๆ เหมือนเสียงกระดิ่ง...”

ห้าปีก่อน...

เสียงโทรศัพท์ที่ตั้งขึ้นทำให้ตะวันรุ่งต้องละสายตาจากแผนการร่วมลงทุนสร้างโรงงานเซรามิกในประเทศฟิลิปปินส์ชั่วคราว ก่อนจะเอื้อมมือไปคว้าหูโทรศัพท์มาแล้วกรอกเสียงลงไป

“สวัสดีครับ”

“ชั้นหรือคะ” เสียงแหลมสูงคันทูดังออกมาจากลำโพงอย่างเอาเรื่อง
“มีन्ह” เขาอุทาน

“นี่ยังอยู่ออฟฟิศหรือคะ” ปลายสายถามเสียงเขียว

ชายหนุ่มรีบยกนาฬิกาข้อมือขึ้นมาดู “ตายละ จะเก้าโมงแล้วหรือนี่”

“ก็ชั่ล่ะสิคะ แล้วมีन्हก็รอนานมากแล้วด้วย ทำไมยังไม่ออกจาก
ออฟฟิศอีกล่ะคะ แล้วมันจะทันหรือคะนี่ ไหนจะต้องไปตัดชุด ไหนจะเลือก
การ์ด เลือกของชำร่วย ดูชั้นไม่ค่อยกระตือรือร้นเลยนะคะ” มณฑกกาญจน์
คู่หมั้นของเขามั่น

“ผมขอโทษ”

“อะไรกัน ชันพุดได้แต่ขอโทษๆ งั้นหรือคะ”

“เอ่อ...ถ้าฉันผมจะรีบออกจากออฟฟิศไปรับมีन्हที่บ้านละกันนะ
แล้วไปหาอะไรอร่อยๆ กินกันให้ใจเย็นๆ ก่อนจะไปทำอะไรอย่างที่ว่านั้น”

“อย่างที่ว่านั้นมันเพื่องานแต่งงานของเราละคะ ไม่เห็นความสำคัญ
ของมันเลยหรือไง”

ตะวันรุ่งลอบถอนหายใจเบาๆ “เห็นสิจ๊ะ แต่กองทัพต้องเดินด้วยท้อง
นะ”

“ออกทัพช้าแบบนี้ก็ตายกันหมดพอดี” หญิงสาวโพล่งขึ้นอย่างมี
อารมณ์ ซึ่งเขาก็เข้าใจเธอดี เธอถูกตามใจมาตั้งแต่เล็ก เพราะเป็นลูกสาว
คนเดียวของเจ้าสัวใหญ่แห่งอุตสาหกรรมสิ่งทอรายใหญ่ของประเทศ เพื่อน
สนิทของบิดาเขา

“ไม่รู้ละ ชันหาอะไรง่าย ๆ ทานระหว่างทางก็แล้วกัน มีन्हทาน
เรียบร้อยแล้ว ไม่รอชั้นให้ผัดเวลาอาหารหรือคะ”

“เอางั้นก็ได้จ๊ะ” เขาเอ่ยอย่างประนีประนอม

มณฑกกาญจน์วางสายไปด้วยอารมณ์ที่ขุ่นมัว ตะวันรุ่งจึงรีบหยิบเสื้อ
สูทสีเดียวกับกางเกงผ้าที่พาดอยู่บนพนักเก้าอี้มาสวมทับเสื้อเชิ้ตสีขาวคอจีน

แล้วรีบออกจากสำนักงาน เขาเดินตรงไปกดปุ่มเรียกลิฟต์ย่ำหลายๆ ครั้ง ตั้งใจว่าจะลงไปซื้อแซนด์วิชกินสักชิ้นในร้านสะดวกซื้อที่เปิดบริการอยู่ที่ชั้นล่างของอาคาร ก่อนจะขับรถไปหาคู่หมั้นสาวให้เร็วที่สุด ทว่าเมื่อประตูลิฟต์เปิดออก เขากลับต้องชะงักเมื่อเห็นผู้หญิงคนหนึ่งกำลังยืนพิงผนังลิฟต์อยู่ภายในนั้น

ชั่ววินาทีหนึ่งเขานึกถึงนางฟ้า

อาจเป็นเพราะโปรสเตอร์รูปปีกสีขาวที่ติดอยู่บนผนังเบื้องหลังเธอพอดิบพอดีที่ทำให้เขาคิดอย่างนั้น แต่เชื่อเถอะ ถึงไม่มีมัน รูปร่างอันงดงามของเธอก็ทำให้เขาคิดไปได้เช่นกัน

เธอเป็นผู้หญิงที่มีทรวดทรงองค์เอวตึงตูดใจเขาได้อย่างน่าประหลาด เสี้ยมดีตรงกับสองแขนที่ไขว่กันใต้ฐานอกทำให้เขาเห็นว่า เธอไม่ได้เสริมหน้าอกมาจนใหญ่เหมือนมณฑกัญจน์ แต่ก็ไม่ใช้เล็กๆ เลยสำหรับผู้หญิงทั่วไป กางเกงยีนเอวต่ำแบบพอดีตัวทำให้สามารถเห็นเรียวยาวราวกับนางแบบบนแคตวอล์กและหน้าท้องที่แบนราบเหนือสะโพกผายได้เป็นอย่างดี

เมื่อประตูลิฟต์เริ่มเลื่อนเปิดหลังจากไม่มีการเคลื่อนไหวใดๆ ชายหนุ่มก็ถึงกับสะดุ้ง รีบเอื้อมมือไปกดปุ่มเรียกลิฟต์อีกครั้งจนประตูเลื่อนเปิดออกดังเดิม หญิงสาวเงยหน้าขึ้นมามองเขาด้วยความสงสัย นั่นทำให้เขาสั่งเกตเห็นว่าเธอกำลังร้องไห้ ดวงตาที่ฉ่ำไปด้วยน้ำตาฉายแววตระหนกเล็กน้อย แต่มันไม่อาจลดทอนความงดงามของดวงหน้าสวยหวานแบบไทยแท้ที่ล้อมด้วยผมยาวตรงสีดำสนิทไปได้เลย

ให้ตายสิ...ริมฝีปากอímเต็มของเธอช่างแดงจัดน่าหลงใหลเสียเหลือเกิน

เธอแม้ปากอย่างประหม่า ยกมือขึ้นปาดน้ำตาออกจากสองแก้ม สีชมพูเปล่งปลั่ง ก่อนจะกอดอก ก้มหน้ายีนนิ่งอย่างสำรวม

ตะวันรุ่งล่งเลอยู่ชั่ววินาทีหนึ่ง เขาไม่แน่ใจว่าควรจะปล่อยเธอให้ลงไปตามลำพังดี หรือควรจะไปกับเธอด้วย อย่างแรกคงดีกับทั้งสองฝ่าย

แต่อย่างหลังคงทำให้ต่างฝ่ายต่างอึดอัดน่าดู เพราะกว่าลิปต์จะลงจากชั้นลิบไปถึงชั้นหนึ่งก็น่าจะใช้เวลานานหลายนาที

ที่ว่าอะไรบางอย่างกลับคลี่ใจให้เขาตัดสินใจเลือกอย่างหลัง

ชายหนุ่มก้าวเข้าไปในลิปต์ ก่อนจะถอยมายืนชิดผนังอีกมุมหนึ่งโดยไม่กดปุ่มขึ้นเป้าหมาย เพราะมันถูกเธอกดไว้แล้ว

ประตูลิปต์ปิดสนิทอีกครั้ง พื้นที่แคบๆ ทำให้เขาได้กลิ่นหอมของเธอกลิ่นนี้ไม่ได้ทำให้จมูกเขาแสบเหมือนกลิ่นของมณฑกาศาณูญซึ่งชโลมน้ำหอมราคาแพงเอาไว้ทั่วเรือนกายทุกครั้งที่พบกัน ตรงกันข้าม เขากลับรู้สึกสดชื่นกับความหอมละมุนคล้ายอยู่ท่ามกลางสวนดอกไม้จันทน์ผลอสุดลมหายใจลึก

ทว่าเมื่อลิปต์เคลื่อนตัวลงอย่างช้าๆ น้ำตาที่เธอพยายามกลั้นเอาไว้ก็หยดเหมะลงบนพื้น เธอยกมือขึ้นมาเช็ดหน้าอีกครั้ง หญิงสาวทำให้ตะวันรุ่งถึงกับทำอะไรไม่ถูกนอกจากหยิบผ้าเช็ดหน้าออกมาจากกระเป๋าเสื้อเชิ้ตแล้วยื่นให้

“ขอบคุณค่ะ” เธอเอ่ยพลางสะอึกสะอื้น แต่ก็ไม่ได้รับผ้าเช็ดหน้าของเธอไว้ เล่นเอาเขาถึงกับเก้อ ก่อนจะเก็บมันกลับเข้ากระเป๋าเสื้อดังเดิม

แต่แม้เธอจะไม่ได้รับผ้าเช็ดหน้าจากเขา ตะวันรุ่งก็รู้สึกว่าการหยิบยื่นไม่ตรีเล็กๆ น้อยๆ ให้เธอนั้นช่วยให้เธอสงบลงได้ หญิงสาวปาดน้ำตาด้วยสองมืออีกครั้ง ก่อนจะกอดอกอีกคราด้วยท่าทางสงบนิ่งกว่าเดิม

ทว่าดวงตาของเธอก็ยังคงไหวระริกด้วยความโศกเศร้าและพร้อมจะปล่อยน้ำใสๆ ให้ไหลลงมาอาบแก้มเนียนอีกครั้ง

เขาไม่รู้ว่าเธอเสียใจอะไรมา เพราะเห็นสำนักงานของเขาขึ้นไปก็เป็นที่ตั้งของสำนักงานอื่นอีกสองสามชั้น เลยขึ้นไปอีกครึ่งค่อนอาคารก็เป็นคอนโดมิเนียมหรูซึ่งมีผู้มาพักอาศัยอยู่เต็มทุกห้อง เธออาจโดนเจ้านายตำหนิ ถูกไล่ออกจากงาน หรือไม่ก็ทะเลาะกับคนในครอบครัว พ่อแม่ หรือ...สามี

บุคคลสุดท้ายที่นึกถึงทำให้เขาอดเหลือบมองไปที่นิ้วนางข้างซ้ายของเธอไม่ได้ เขาสังเกตเห็นว่าถึงแม้จะไม่มีแหวนเพชรหรือแหวนพลอกมิดอยู่

แต่ก็มีร่องรอยของการสวมสิ่งเหล่านี้่มาก่อน

อาจเป็นไปได้ว่าเธอเพิ่งถอนหมั้นด้วยสถานการณ์ที่ไม่ดีนัก
จริง...

เสียงลิปต์ทำให้ตะวันรุ่งสะตุ้ง ความเงิบและความอึดอัดทำให้เขาคิดเรื่อยเรื่อยไปไกล เขารู้สึกว่าตัวเองไร้สาระ เพราะจะเกิดอะไรขึ้นกับเธอ มันก็ไม่เกี่ยวอะไรกับเขาลักนิด

หญิงสาวหันมามิ้มให้เขาตามมารยาท ก่อนจะรีบก้าวออกจากห้องโดยสาร อะไรบางอย่างจากกันบึ้งของหัวใจบอกให้เขารีบตามออกไปพูดคุยกับเธอ ทว่าความลังเลทำให้เขาชะงักงัน ผู้คนที่ยืนนอกกันอยู่หน้าลิปต์คิดว่าเขาคงจะไม่ออกไป จึงกรูกันเข้ามาจนแน่นลิปต์

“อะ...ขอโทษครับ ขอออกหน่อยครับ” เขาเอ่ยละล้าละลัก เอื้อมมือไปกดปุ่มไม้ให้ประตูปิด แล้วค่อยๆ แหกฝูงชนที่ต่างมองเขาด้วยความรำคาญออกไปอย่างทุลักทุเล

แต่กว่าจะออกมานอกลิปต์ได้ เขาก็เห็นสาวสวยหน้าไทยนัยน์ตาโตคนนั้นขึ้นรถแท็กซี่ที่หน้าอาคารไปแล้ว ไม่กี่วินาทีต่อมา รถคันนั้นก็หายวับไปกับตา

ตะวันรุ่งถอนใจเฮือกใหญ่ เขายืนเสียดายอยู่เป็นนาน เพราะตั้งแต่จำความได้ก็ไม่เคยคิดอยากทำความรู้จักกับผู้หญิงคนไหนมากมายเท่านี้มาก่อน เนื่องจากรู้ที่อยู่ใจเสมอว่า ตัวเองได้ถูกหมั้นหมายเอาไว้กับมณฑกกาญจน์ ลูกสาวเพื่อนพ่อตั้งแต่ยังไม่รู้เรื่องราวอะไรด้วยซ้ำ

“ฉิบหายแล้ว” เขาสบถเมื่อนึกถึงคู่หมั้นสาวขึ้นมา ก่อนจะรีบวิ่งไปที่ร้านสะดวกซื้อแล้วฉวยเอาแซนด์วิชมาหนึ่งกล่อง จากนั้นก็รีบขับรถเมอร์เซเดสคันใหญ่ที่จอดอยู่หน้าอาคารออกไปอย่างรวดเร็วปานจรวด

“ทำไมช้าจังคะ” นั่นเป็นคำถามแรกที่มณฑกกาญจน์เอ่ยหลังจากขึ้นมานบนรถของเขา กระปรองแบบเนื้อที่สั้นมากทำให้เธอต้องนำกระเป๋าถือ

ราคาเหยียบล้านมาวางปิดต้นขาเอาไว้

น่าแปลกที่เรียขานี้นสวยอันเปิดเผยของเธอ กลับทำให้เขานึกถึง
อีกเรียขานึงซึ่งปกปิดเอาไว้ด้วยยีนสีเข้ม

“ว่าไงคะ”

ตะวันรุ่งสะอึก ส่งยิ้มจืดเจื่อนให้เธอ “แหม ก็รู้ๆ อยู่ว่ากรุงเทพฯ รถ
มันติดขนาดไหนนี่จ๊ะ”

“เอาถอะคะ” เธอโบกมืออย่างรำคาญใจ “แล้วนี่ทานอะไรมาหรือยังคะ”

“เรียบร้อยแล้วจ๊ะ”

“นั่นก็ไปกินเลยถอะ เตี้ยวพีหนูต่อจะรอ ยิงนัดยากๆ อยู่ด้วย” หญิง
สาวเอ่ยถึงดีไซเนอร์ เจ้าของห้องเสื้อชื่อดังกึ่งฟ้าเมืองไทย

“จ๊ะๆ” เขารับคำ ก่อนจะออกรถอย่างรวดเร็ว

“ความจริงไม่เห็นต้องตัดใหม่เลยนะ เข้าเขาเขาก็ได้ เตี้ยวนี้มีชุดเก็บไว้
ให้เลือกเยอะเยอะไป” ตะวันรุ่งเอ่ยระหว่างทาง

“อ้อ...ให้มันที่ใส่ชุดที่คนเขาใส่มาแล้วหรือ ไม่เอาหรอก”

“โอ้...มันใส่ครั้งเดียว ไม่เห็นจะต้องทำอะไรให้มันฟุ่มเฟือยเลยนี่”

“ครั้งเดียวก็จริง แต่เป็นครั้งเดียวในชีวิตของผู้หญิงนะคะ คนที่มา
งานของเราก็ก๊วแล้วแต่เป็นไฮโซกันทั้งนั้น เห็นมันที่ใส่ชุดเก่าๆ คงจะดูถูกกัน
แย่เลย” เธอให้เหตุผล

“ใครมันจะไปคิดอย่างนั้นจ๊ะ”

“ซันนะ ไม่รู้อะไร” มณฑกาทัญจนเบะปากใส่เขา “ไม่รู้แหละ มันที่จะ
ตัดใหม่ เอาแบบไม่เหมือนใคร แล้วจะเก็บเอาไว้เป็นที่ระลึก”

ชายหนุ่มลอบถอนใจเบาๆ “เฮ้...ก็ตามใจ ให้ผมสั่งทำตู้โชว์เอาไว้เลย
ไหมล่ะ”

“ซัน!” เจ้าหล่อนแหวเสียงแหลม ก่อนจะหันขวับมาตีไหล่เขา “ล้อ
มิ่นท์เล่นหรือคะ”

“ขอโทษจ๊ะ” เขาหันไปส่งยิ้มจืดเจื่อนให้

มณฑกาศญจน์หน้าอ ก่อนจะเซดิใส่เขาแล้วหันไปมองนอกหน้าต่าง
“กว่าชุดจะตัดเสร็จก็คงหลังจากชันกลับมาจากฟิลิปปินส์ มีนทร์นัดสตูดิโอ
ถ่ายภาพเอาไว้แล้วนะคะ”

“จ๊ะ” ตะวันรุ่งตอบสั้นๆ

เธอหันมาค้อนควักใส่เขา “ชันตอบแค่นั้นหรือคะ”

“อ้าว” เขาอ้าปากหวอ หันไปมองคู่หมั้นสาวอย่างไม่เข้าใจ

“มีนทร์รู้สึกเหมือนมีนทร์อยากแต่งงานอยู่คนเดียวยังไงไม่รู้”

“ทำไมคิดอย่างนั้นล่ะจ๊ะ”

“ก็แทนที่ชันจะถามว่าจะถ่ายรูปริมไหนด ร้านไหน นู่นนี่นั่น ชันกลับ
ตอบแค่ ‘จ๊ะ’ มีนทร์รู้สึกว่าชันไม่กระตือรือร้นกับงานแต่งงานของเราเลยนะคะ
ทุกอย่างเหมือนมีนทร์เจ้าก็เจ้าการชันอยู่ฝ่ายเดียว เหมือนชันแค่รับคำสั่งแล้ว
ทำตาม มีนทร์ถามจริงๆ นะคะ ชันอยากแต่งงานกับมีนทร์หรือเปล่า”

คำถามนั้นทำให้ตะวันรุ่งสะอึก เพราะเอาเข้าจริงเขาก็ไม่แน่ใจเหมือน
กันว่าอยากแต่งงานกับมณฑกาศญจน์หรือเปล่า เนื่องจากชีวิตของเขาไม่
ค่อยได้ตัดสินใจอะไรเองนัก โดยเฉพาะเรื่องใหญ่ๆ อย่างการเลือกเรียน
สาขาวิชาในมหาวิทยาลัยหรือเรื่องการแต่งงานกับเธอ ทุกอย่างเป็นความ
ต้องการของบิดาทั้งสิ้น ซึ่งเขาคงถูกปลูกฝังมาให้คิดว่ามันดีเสมอ

ตอนที่บิดาของเขาบอกว่าจะต้องแต่งงานกับลูกสาวของเพื่อนท่าน
ในใจของเขาก็รู้สึกต่อต้านเล็กน้อย ซึ่งเขาแน่ใจว่าเป็นเพราะเขากำลังแอบรัก
หญิงสาวต่างคณะคนหนึ่งอยู่ แต่ก็รู้ๆ กันอยู่ว่าเขาไม่เคยขัดความต้องการ
ของบิดาได้สักครั้ง ในที่สุดก็ต้องยอมไปงานดูตัวที่ครอบครัวทั้งสองฝ่าย
จัดขึ้น และเมื่อเขาพบมณฑกาศญจน์ซึ่งมีรูปโฉมโฉมพรรณไม่ได้ขี้ริ้วขี้เหร่
ตรงกันข้าม เธอกลับขาว สวย หมวย อุ่ม อย่างที่บรรดาหนุ่มๆ สมัยนี้ชื่นชอบ
ความรู้สึกต่อต้านในใจก็ถูกปิดเปาออกไปโดยมีความรู้สึก ‘ยังไงก็ได้’ เข้า
มาแทนที่เหมือนเคย

ช่วงแรกๆ ตะวันรุ่งยังรู้สึกว่าทำตามใจบิดาอีกครั้งไม่ได้เสียหาย

อะไร การคบหากับมณฑกกาญจน์ทำให้เขารู้สึกว่าโลกเป็นสีชมพูกว่าเคย ทว่า
 ระยะหลังความรู้สึกหวานชื่นนั้นกลับค่อยๆ ลดลง เมื่อความสนิทสนมทำให้
 เธอกลายเป็นคนเจ้ากี้เจ้าการมากขึ้น จนกระทั่งวันนี้ ความรู้สึก ‘ยังไ
 ก็ได้’ ต่อการตัดสินใจของบิดากลับย้อนมาที่มແງใจเขา ทำให้รู้สึกว่าเขาจะ
 ปล่อยให้ชีวิตของตัวเองเป็นอย่างไรก็ได้อย่างที่คิดไว้ตั้งแต่แรกได้จริงๆ หรือ
 ในเมื่อทุกครั้งที่อยู่กับมณฑกกาญจน์ เขารู้สึกอึดอัดเหมือนถูกรอรับงำอยู่
 ภายใต้เงาของเธอ เหมือนที่ตกอยู่ภายใต้เงาของบิดามาตลอดชีวิต

“ว่าไงคะ”

ตะวันรุ่งสะอึก “เออ...ผมอยากแต่งลิจ๊ะ”

“จริงนะคะ” มณฑกกาญจน์ร้องถามเสียงเข้มราวกับนายคาตคั้น
 นักโทษ

“จะ...จริงลิจ๊ะ”

“ตอบให้มันหนักแน่นหน่อยสิคะ” เธอเอ่ยห่างๆ

“จริงครับ ผมอยากแต่งกับมันทุกอย่างไม่มีอะไรต้องสงสัย” เขาตอบ
 อย่างพยายามตัดความลังเลออกไปให้มากที่สุด

“ถ้าอย่างนั้นก็ดีคะ”

ชายหนุ่มส่งยิ้มให้เธอ ก่อนจะหมุนพวงมาลัยเล็กๆ เข้าจอดริมทางเท้า
 “ถึงแล้วจะเจ้าหญิงของผม เตียวผมเปิดประตูให้นะ”

“ค่ะ” เธอยิ้ม มองดูเขาลงจากรถแล้วเดินอ้อมมาเปิดประตูให้อย่าง
 ปลื้มปริ่ม เพราะไม่มีอะไรอีกแล้วที่จะลดความเกรี้ยวกราดของเธอลงได้
 นอกเสียจากการเอาอกเอาใจเธอ และเห็นเธอสำคัญประหนึ่งเจ้าหญิง

ในเมื่อไม่มีทางเลือกเลยได้ เขาจึงให้ความร่วมมือกับมณฑกกาญจน์
 อย่างเต็มที่ หลังจากวัดตัวเสร็จ เขาพยายามช่วยออกความเห็นเกี่ยวกับแบบ
 ชุดเจ้าสาวของเธออย่างกระตือรือร้น ทว่ากลับให้ผลในทางตรงกันข้าม
 เพราะนอกจากความเห็นของเขาจะไม่ถูกใจเธอแล้ว ยังถูกต่อว่า ทว่าเขย
 อีกต่างหาก ในที่สุดชุดเจ้าสาวก็ถูกมันสมองของเธอออกแบบเอง ชนิดที่ว่า

พื้หนุ่ต่อยอดดีไซเนอร์ชื่อดังก็ยังไม่มีส่วนในการออกแบบอันเลิศหรูนี้
 นั้นยิ่งทำให้เขาไม่เข้าใจมากขึ้นว่า ทำไมต้องถ่อมาถึงที่นี่เพื่อให้นกออกแบบ
 มือหนึ่งของเมืองไทยทำชุดให้ ทั้งๆ ที่เธอก็สามารถทำตัวเอง

หลังจากนั้นเขาก็พาเธอเดินทางไปยังร้านทำการ์ดและของชำร่วย ซึ่ง
 ทุกอย่างก็ถูกออกแบบใหม่หมดเช่นกัน เพราะเธอไม่ต้องการใช้ของที่มียู่
 ในแค็ตตาล็อก โดยให้เหตุผลเหมือนเดิมว่า ไม่ต้องการให้ซ้ำแบบใคร
 ก่อนจะปิดท้ายด้วยอาหารค่ำสุดหรูบนดาดฟ้าอาคารสูงแห่งหนึ่งใจกลางกรุง
 ซึ่งก็เป็นตัวเลือกอันดับแรกของเธอ แต่เป็นตัวเลือกอันดับสุดท้ายของเขา
 เช่นเดิม นั่นเพราะเธอถูกเลี้ยงดูมาอย่างฟูฟ่า ส่วนเขานั้นถูกขัดกลามาให้
 รู้จักคุณค่าของเงินทุกบาททุกสตางค์ที่หามาได้ นับวันเขาก็ยิ่งรู้สึกว่าการเดินทาง
 ชีวิตของเราสองคนเหมือนกับเส้นขนานมากขึ้นทุกที

กว่าจะวันรุ่งจะกลับถึงบ้านก็เป็นเวลาเกือบห้าทุ่มเข้าไปแล้ว เขา
 รู้สึกเหนื่อยล้าเหลือเกินกับการขับรถข้ามเมืองไปมาในสภาวะที่การจราจร
 ติดขัดเป็นประจำของเมืองหลวง แถมยังต้องฟังคู่หมั้นสาวพูดเรื่องโน้นบน
 เรื่องนี้ตลอดเวลา เมื่อถึงบ้านแล้วจึงอยากจะขึ้นห้องนอนแล้วนอนพักเอา
 แแรงสักหน่อย

ทว่าวิบากกรรมในวันนี้ของเขาดูเหมือนจะไม่หยุดอยู่แค่นั้น เพราะ
 เมื่ออย่างเท้าเข้าไปในห้องของคฤหาสน์ทรงเงินหลังใหญ่ เขาก็รู้สึกได้ถึง
 แแรงกดดันอันมหาศาลที่แผ่ออกมาจากห้องรับแขก

ชายหนุ่มเปิดประตูไม้สักบานใหญ่เข้าไป เขาเห็นเจ้าสัวเลี้ยงผู้ยิ่งใหญ่
 ของคฤหาสน์นี้กำลังนั่งดูข่าวจากโทรทัศน์อยู่บนเก้าอี้ไม้ประดับมุกตัวยาว
 จึงเดินเข้าไปยืนอย่างสำรวมใกล้ๆ

“อาเต๋ย”

ประมุขใหญ่ของบ้านงหยหน้าขึ้นมองเขา “อา...อาตี๋”

“เต๋ยยังไม่นอนหรือครับ”

“อืม” ท่านพนักหน้าขีมิๆ ก่อนจะถามอย่างเป็นทางการเป็นงาน ราวกับคำถามที่แสดงความหวังโยของเขานั้นไร้ความหมาย “เรื่องโรงงานที่ฟิลิปปินส์เรียบริ้อยดีไหม”

“ครับ” ตะวันรุ่งค้อมศีรษะเล็กน้อย “ทุกอย่างเตรียมพร้อมเอาไว้หมดแล้ว เหลือแค่การเจรจากับผู้ร่วมทุนทางโน้น ผมจะพยายามให้ดีที่สุดครับ”

ริมฝีปากของเจ้าสัวเหยียดออกเล็กน้อย “เป็นเตี้ย เตี้ยจะใช้คำว่า ‘ทำให้สำเร็จ’ มากกว่าคำว่า ‘พยายาม’ นะ”

“เอ่อ...ครับ” ชายหนุ่มค้อมศีรษะลงอีกครั้ง รู้สึกแผ่นหลังแข็งทื่อขึ้นมา “ผมจะทำให้สำเร็จ ไม่ทำให้เตี้ยผิดหวังครับ”

“ดี” ชายสูงวัยพนักหน้าอย่างพึงใจ

ตะวันรุ่งยืนตัวเกร็งอยู่อีกเกือบนาที อาการนั่งเฉยของบิดาและความเงียบของห้องทำให้เขารับรู้ได้ว่า ท่านหมดเรื่องคุยกับเขาแล้ว ชายหนุ่มกระแอมเบาๆ ก่อนจะเอ่ยด้วยเสียงเบาหวิว “ถ้าไม่มีอะไรแล้ว ผมขอตัวไปนอนก่อนนะครับ”

“อืม” เจ้าสัวเล็งครางเบาๆ เป็นเชิงอนุญาต

เขาค้อมศีรษะอีกครั้ง ก่อนจะหันหลังให้ท่านแล้วก้าวขายาวๆ ไปที่บันได จากนั้นก็รีบขึ้นไปจนถึงชั้นบนสุด เลี้ยวซ้ายไปยังห้องตัวเองที่อยู่สุดทาง เปิดประตูแล้วเดินไปทิ้งตัวลงบนเตียงนุ่มน่านสบายอย่างคนไร้ซึ่งเรี่ยวแรง

๒

กอด

ประวัติอันเลิศหรูของบริษัทและการโน้มน้าวชักจูงใจผู้คนที่ซึ่งคงจะได้รับสืบทอดมาจากบิดาของตะวันรุ่ง ทำให้การประชุมร่วมทุนสร้างโรงงานเซรามิกและสุขภัณฑ์ในเมืองบาดังกัส ซึ่งอยู่ทางทิศตะวันตกเฉียงใต้ของเกาะลูซอน สำเร็จลุล่วงไปได้ด้วยดีก่อนเวลาที่เขาคาดหมายไว้ถึงห้าวัน นั่นทำให้เขาต้องกลับมาคิดว่าจะเดินทางกลับประเทศไทยเลย หรือจะอยู่ที่นี้ต่ออีกสักหน่อย แล้วค่อยกลับตามกำหนดการเดิมดี

“ผมว่าคุณชั้นอยู่เที่ยวต่อเถอะครับ หน้าที่าดูเนือยๆ นะครับ ได้เที่ยวได้พักบ้างก็คงจะดี” อุดมซึ่งเป็นผู้ประสานงานฝ่ายต่างประเทศเอ่ยระหว่างมือค้ำภายในโรงแรม

“แล้วแถวนี้มีอะไรน่าเที่ยวบ้างล่ะ” เขาถามขณะใช้ส้อมจิ้มกุ้งจากอาหารจานเดียวแบบพื้นเมืองของฟิลิปปินส์ที่ชื่อซินกังเข้าปาก

“ก็มีสองส่วนนะครับ ส่วนแรกเป็นตามแนวชายฝั่ง มีชายหาดแถวเมืองนาซูกบู ลียัน มาตานุงโก กับที่แหลมกาลาตากัน อีกส่วนหนึ่งก็เป็นที่तालक्षितีกับเขตรอบๆ ทะเลสาบतालक्षितี ที่तालक्षितีมีเมืองที่ยังคงอนุรักษ์

วัฒนธรรมยุคที่เป็นอาณาจักรของสเปนเอาไว้ มีโบสถ์หลายแห่ง รวมทั้งโบสถ์เซนต์มาร์ตินเดตัวร์สที่เป็นโบสถ์ใหญ่ที่สุดแห่งหนึ่งในเอเชียด้วยนะครับ” อุดมบรรยายอย่างคล่องแคล่วราวกับเป็นมัคคุเทศก์มาแรมปีก่อนจะร้องอย่างนึกขึ้นได้

“อ้อ...แล้วที่เที่ยวอีกที่หนึ่งที่น่าสนใจก็ภูเขาไฟตาอัลที่อยู่ในทะเลสาบตาอัลนะครับ นักท่องเที่ยวไปเที่ยวกันเยอะเชียวนะ”

ชื่อสุดท้ายทำให้ตะวันรุ่งถึงกับเลิกคิ้วด้วยความสนใจ เพราะไม่เคยคิดว่าสถานที่อันทรายเป็นภูเขาไฟจะเป็นสถานที่ท่องเที่ยวได้

“ภูเขาไฟตาอัลนี้มีโอกาสปะทุต่ำเหมือนพู่ใจที่ญี่ปุ่นหรือเปล่า”

“ที่ไหนได้ล่ะครับ” อุดมหัวเราะ “มันเป็นภูเขาไฟที่ยังมีโอกาสปะทุด้วยนะสิครับ ว่ากันว่ามิลิณญาอนบ่งชี้เหมือนกันว่าอาจจะเกิดปะทุขึ้นอีกเร็วๆ นี้ล่ะครับ”

“แล้วให้คนเข้าไปเที่ยวนี้ ไม่อันตรายหรือ”

“อืม...ครั้งล่าสุดที่มันปะทุก็สามสิบกว่าปีมาแล้วนะครับ แล้วไอ้ที่ผู้เชี่ยวชาญจากสถาบันภูเขาไฟและแผ่นดินไหวของฟิลิปปินส์ออกมาบอกว่ามิลิณญาอนบ่งชี้ว่ามันจะปะทุก็ตั้งแต่ปีห้าสิโั้นั้น จนถึงตอนนี้ก็ยังไม่เห็นมันระเบิดนะครับ ทางรัฐบาลขอให้ประชาชนออกห่างจากพื้นที่รอบๆ แต่ชาวบ้านที่อพยพออกมาก็มีเพียงส่วนน้อยเท่านั้น คงเห็นว้ารอบๆ ปากปล่องภูเขาไฟมีทะเลสาบล้อมรอบมั้งครับ เลยไม่ค่อยกลัวกัน โดยเฉพาะนักท่องเที่ยวชาวจีน เกาหลี อเมริกันเนี่ย มากันเยอะเชียวนะ”

“ก็น่าสนใจดีนะ”

อุดมยิ้ม “คุณชันสนใจ เตียวผมให้คนพาไปดีไหมครับ”

“ก็ดี” ตะวันรุ่งพยักหน้าขมิ้มๆ “อยากไปเห็นเหมือนกันว่าไอ้ภูเขาไฟที่ยังไม่ดับสนิทเนี่ย มันเป็นอย่างไง”

ชายหนุ่มยิ้มแล้วใช้ข้อตักซุ้ขึ้นมา ขณะที่หญิงสาวคนหนึ่งเดินผ่านไปตะเซของเขาไป จมูกของตะวันรุ่งได้กลิ่นหอมโชยมาจากเธอคนนั้น ความ

หอมละมุนคล้ายอยู่ท่ามกลางสวนดอกไม้ทำให้เขานึกถึงนางฟ้าในลิปต์ขึ้นมา เขาวางช้อนลงในชามซุปรดั่งเดิมแล้วรีบหันไป

แต่แทนที่จะได้เห็นหุ่นอันอ่อนแอและเรียวขายาว กลับพบว่าเจ้าของกลิ่นหอมละมุนนั้นมีรูปร่างค่อนข้างเจ้าเนื้อ แถมผิวยังขาวเป็นหยวกคล้ายคนเชื้อสายจีน ไม่ใช่ผิวเหลืองล่ออย่างนางฟ้าของเขา ความผิดหวังทำให้เขาถึงกับถอนหายใจเฮือกใหญ่

“มีอะไรหรือเปล่าครับคุณชั้น”

ตะวันรุ่งสะดุ้งเล็กน้อย แล้วโบกมือช้าๆ “เปล่าหรอก คิดว่าเจอคนรู้จักนะ แต่ไม่ใช่”

อุตมมองตามผู้หญิงคนนั้นไป ก่อนจะหันกลับมาหาเขาด้วยใบหน้าที่กรุ้มกริม “คุณชั้นนอนคนเดียวมาหลายคืน เหนงใหม่ครับ ถ้าเหงาผมจัดให้ได้นะครับ”

ชายหนุ่มขมวดคิ้วมุ่น และโบกมือซึ่งขงอย่างเข้าใจความหมาย “ไม่เป็นไร ผมชอบนอนคนเดียวมากกว่า”

“แหม ถ้าผมเป็นคุณมันก็คงดีใจแยเลยที่ได้ยินแบบนี้”

“ทำไมล่ะ”

“อ้าว ก็คุณชั้นไม่สนใจผู้หญิงคนอื่นเลยทั้งๆ ที่มีโอกาสแท้ๆ เป็นผมละไม่ได้ ถึงไหนถึงกัน”

ตะวันรุ่งเพียงยิ้มให้การคาดเดานั้น

“คุณชั้นท่าจะรักคุณมันท์มากนะครับ”

นั่นเป็นคำถามที่ทำให้เขาเริ่มขบคิดหนักว่า ที่เขาไม่มีผู้หญิงอื่นเป็นเพราะเขารักมณฑกกาญจน์จริง หรือนั้นเป็นเพราะเขาถูกปลุกฝังมาให้ทำตามหน้าที่อย่างไว้ชื่อแม่กันแน่

อืม...หน้าที่หรือ นิมณฑกกาญจน์คือหน้าที่ใช่ไหม เธอไม่ใช่ความรักหรือ

แล้วความรักคืออะไรกันล่ะ

คำถามนี้ยากที่จะตอบ ตะวันรุ่งเองไม่แน่ใจว่าเคยพานพบคำว่ารักมาบ้างหรือเปล่า ทั้งความรักในแบบซู้สาว หรือความรักจากพ่อกับแม่ แม้แต่การกอดซึ่งเป็นการแสดงความรักแบบง่ายๆ เขาก็แทบจำไม่ได้ด้วยซ้ำว่าเคยเกิดขึ้นครั้งสุดท้ายเมื่อไหร่

แน่นอน เจ้าสัวเลี้ยงไม่เคยกอดเขาอย่างจริงๆ จังๆ ท่านอุทิศตนให้งานอยู่ตลอดเวลาจนประสบความสำเร็จ ส่วนมารดาผู้ให้กำเนิดเขาก็ไม่เคยมีโอกาสได้กอดเขาเช่นกัน เพราะท่านเสียชีวิตลงหลังจากคลอดเขาได้ไม่กี่ชั่วโมง เขาถูกเหล่าพี่เลี้ยงที่บิดาจ้างมาเป็นพิเศษเลี้ยงดูมาตั้งแต่เล็ก และถึงแม้เขาจะถูกเลี้ยงดูมาอย่างดีก็ตาม แต่นั่นก็ไม่ใช่ความรัก พี่เลี้ยงทุกคนต่างทำเพราะหน้าที่ ทำเพราะเขาเป็นลูกชายคนโตของบ้าน ไม่ได้เลี้ยงเขาให้เติบโตขึ้นมาด้วยความรักแต่อย่างใด

หลังมือค่ำ ตะวันรุ่งกลับขึ้นห้องพัก อาบน้ำชำระร่างกายแล้วเข้านอน เพื่อที่จะได้มีกำลังวังชาในการผจญภัยในวันรุ่งขึ้น ทว่าเขากลับไม่สามารถขมตาหลับลงได้ เพราะกลิ่นหอมที่ยังคงติดจมูกอยู่

ที่ถูกต้อง... ควรจะบอกว่ากลิ่นนั้นมันติดอยู่ที่ใจของเขาต่างหาก

เป็นอีกครั้งที่เขานึกถึงผู้หญิงในลิปส์คนนั้น นำแปลกที่มันเป็นการพบเจอกันแค่มิถุนายน แต่เขากลับจำได้ทุกรายละเอียดเกี่ยวกับเธอ ผิดกับมณฑกทาจูนที่เป็นเพียงภาพเลื่อนรางต่างๆ ที่เป็นคู่หมั้น และพบเจอกันบ่อยครั้งกว่า

ในที่สุด ตะวันรุ่งก็ลุกจากที่นอน หยิบเบียร์กระป๋องจากตู้เย็นแล้วเดินออกไปที่ระเบียง ค่อมตัวเล็กน้อยเพื่อเข้าข้อศอกกับราวระเบียง สายตาทอดมองไปยังแสงไฟระยิบระยับของเมือง ก่อนที่เสียงน้ำจ่อมแจ่มจะดังสายตาเขาให้กลับมาที่สระว่ายน้ำของโรงแรมเบื้องล่าง

จากบนชั้นสามของอาคาร เขาสามารถเห็นทรวดทรงองค์เอวของหญิงสาวในชุดว่ายน้ำแบบทูพีชีสีดำมันปลาบตัดกับผิวเนียนขาวในสระว่ายน้ำ

ได้อย่างชัดเจน เพราะแสงไฟรอบสระนั้นราวกับจะสาดส่องไปที่เธอซึ่งอยู่ในสระเพียงคนเดียวยามค่ำคืนเช่นนี้

ตะวันรุ่งยิ้ม เธอทำให้เขานึกถึงนางฟ้าในลิฟต์

เขามองเธอว่ายน้ำไปมาอยู่สองสามรอบ ก่อนที่เธอมาจะหยุดที่ขอบสระด้านที่ใกล้ห้องของเขา เธอใช้เวลาพักตรงนั้นอยู่ครู่ใหญ่ ก่อนจะขึ้นจากน้ำ เรือรังกิ่งเปลือยของเธอเล่นงานเขาจนหัวใจแทบจะหลุดออกมาออกอก เขาชะงักค้างมองเธออย่างลึมต๋ออยู่นาน จนกระทั่งเธอแหงนหน้าขึ้นมาราวกับรู้ว่าเขากำลังแอบมองเธออยู่

วินาทีนั้นโลกแทบหยุดหมุน

ตะวันรุ่งเบิกตากว้างเมื่อเห็นใบหน้าที่ตราตรึงอยู่ในหัวใจของเขา

คิ้วบางของเธอขมวดมุ่น ก่อนจะเลิกขึ้นราวกับจำเขาได้ จากนั้นเธอก็ยกมุมปากขึ้นเล็กน้อย เผยยิ้มให้เขาแล้วก้มหน้าลง เดินไปหยิบผ้าเช็ดตัวที่พาดอยู่บนเก้าอี้มาคลุมร่างกาย ก่อนจะเดินเข้ามาในอาคาร

ชายหนุ่มกัดฟันแน่น เขาต้องตัดสินใจอะไรบางอย่างก่อนจะสายเกินไป วินาทีนั้นเขาวางกระป๋องเบียร์เอาไว้บนราวระเบียง แล้ววิ่งกลับเข้าไปในห้อง รีบเปิดประตูห้องออกไปที่ลิฟต์ เขาคดปมเรียกลิฟต์ย่ำหลายๆ ครั้งอย่างร้อนใจ สุดท้ายก็ตัดสินใจใช้บันไดเพื่อลงจากชั้นสาม

ตะวันรุ่งวิ่งวนอยู่ในลิอบบี้เพื่อหาตัวเธอ แต่ก็ไม่พบ จึงตัดสินใจออกไปที่ลานสระว่ายน้ำ มองดูจนทั่ว

ทว่า...กลับไม่เจอเธอคนนั้น

ชายหนุ่มถอนใจอีกครั้งด้วยความผิดหวัง ก่อนจะเดินไปทรุดตัวลงนั่งบนเก้าอี้ริมสระที่เธอเคยพาดผ้าเช็ดตัวเอาไว้

มันยังเปียกชื้น และเขาสัมผัสได้ถึงกลิ่นหอมละมุนของดอกไม้

“ผมจะได้พบคุณอีกไหมนะ” เขาเอ่ยก่อนจะถอนหายใจอีกครั้ง และนั่งอยู่ที่ลานสระว่ายน้ำนั้นอยู่นาน ก่อนจะตัดสินใจกลับขึ้นห้องพัก หวังเล็กน้อยว่าจะเจอเธอในลิฟต์อีกครั้ง แต่ความหวังของตะวันรุ่งก็ไม่เป็นจริง

วันต่อมา ตะวันรุ่งตื่นแต่เช้า หลังจากจัดการธุระส่วนตัวและรับประทานอาหารเช้าที่ทางโรงแรมจัดเอาไว้ให้เรียบร้อยแล้ว เขาก็พบว่าออดมพาไครคนหนึ่งมารอเขาอยู่ที่ลิโอบบีแล้ว

“สวัสดีครับคุณชั้น” เขาเอ่ยทักทายด้วยสีหน้ายิ้มแย้ม ก่อนจะผายมือแนะนำชายร่างใหญ่ผิวดำคล้ำ เรือนผมหยิกหย้อย หนวดเครารากครึ้มด้วยภาษาไทย “นี่อัลเบิร์ตครับ ถึงหน้าตาผิวพรรณจะไม่ค่อยเข้ากับชื่อเท่าไรก็เถอะ แต่เขาจะเป็นไกด์พาคุณชั้นไปเหยียบภูเขาไฟตาอัลวันนี่ครับ”

อัลเบิร์ตยิ้มแฉ่งอย่างมีมิตรไมตรีจนเห็นฟันขาวตัดกับสีผิวอย่างแรง เพราะไม่รู้ภาษาไทย ตะวันรุ่งจึงยิ้มตอบแล้วยื่นมือไปจับทักทาย รู้สึกได้ถึง ความหยาบกร้านของฝ่ามือฝ้ายนั่นที่คงผ่านร้อนผ่านหนาวมาอย่างสมบุกสมบันไม่น้อย ทำให้เขาใจและคิดว่าน่าจะฝากผีฝากไข้ในยามที่ต้องเผชิญกับการผจญภัยที่น่าอันตรายครั้งนี้ได้ดี ก่อนจะพากันไปขึ้นรถตู้ที่น้องชายของอัลเบิร์ตเป็นคนขับออกจากโรงแรมมุ่งขึ้นเหนือไปตามถนนเซาท์เทิร์นตากาล็อกอาร์เทอเรียล ซึ่งก็ต้องใช้เวลาประมาณหนึ่งชั่วโมงกว่าจะถึงท่าเรือริมทะเลสาบตาอัลที่เมืองตาลีเชย์อันเป็นจุดหมายสำคัญสำหรับวันนี้

ระหว่างทางออดมก็เล่าให้ฟังว่าตอนที่มาฟิลิปปินส์ครั้งแรก เขาได้ อัลเบิร์ตมาเป็นมัคคุเทศก์ อยู่ด้วยกันหลายวันก็เกิดพูดคุยกันถุกคอก โดยเฉพาะเรื่องสถานที่ท่องเที่ยวยามราตรี เวลาจะไปไหนจึงมักจะโทร. หา มัคคุเทศก์หนุ่มร่างบึกบึนคนนี้อยู่ตลอด เมื่อตะวันรุ่งบอกว่าจะไปเที่ยวภูเขาไฟตาอัล เขาจึงติดต่อนำอัลเบิร์ตมาเป็นมัคคุเทศก์ให้

หลังจากนั้นอัลเบิร์ตก็เริ่มบรรยายเป็นภาษาอังกฤษให้ตะวันรุ่งฟังว่า เมื่อหลายล้านปีมาแล้ว ทางใต้ของเกาะลูซอนมีภูเขาไฟขนาดใหญ่ที่ชื่อว่าตาอัล ครั้งนี้มีการปะทุครั้งใหญ่จึงทำให้เกิดเป็นหลุมยุบขนาดมหึมาขึ้น หลายปีผ่านไป หลุมยุบนี้ก็ถูกน้ำจากธรรมชาติมาเติมจนเต็ม กลายเป็นทะเลสาบตาอัลเหมือนอย่างเช่นทุกวันนี้ ส่วนปากปล่องภูเขาไฟเดิมก็เลยกลายเป็นภูเขาไฟย่อมๆ กลางทะเลสาบไป ซึ่งก็เป็นภูเขาไฟที่มีการปะทุมาแล้วถึง

สามสิบสามครั้ง การปะทุครั้งที่รุนแรงที่สุดเกิดขึ้นใน ค.ศ. ๑๗๕๕ และ ค.ศ. ๑๘๑๑ ซึ่งมีผู้เสียชีวิตเป็นจำนวนมาก ส่วนการปะทุครั้งล่าสุดนั้นเกิดขึ้นใน ค.ศ. ๑๘๗๗ และก็มีแนวโน้มว่าจะมีการปะทุเกิดขึ้นอีกในอนาคตอันใกล้ทีเดียว

“แล้วไม่อันตรายหรือ” ตะวันรุ่งยาม

“เส้นทางของतालก็อยู่ตรงนี้แหละครับ แต่เมื่อคุณขึ้นไปถึงปากปล่อง คุณก็จะรู้ว่ามันคุ้มค่าแค่ไหนที่จะเสี่ยง” อัลเบิร์ตยิ้มเป็น

หลังจากนั้นไม่นาน คณะทัวร์ก็มาถึงท่าเรือที่เมืองตาลีเซย์ในที่สุด เมื่อตะวันรุ่งลงจากรถก็มีชาวฟิลิปปินส์กรูกันเข้ามาเสนอแพคเกจเรือข้ามฟากพร้อมม้าสำหรับขี่ขึ้นไปบนยอดเขา แต่เมื่อคนพวกนั้นเห็นอัลเบิร์ตก็พากันทำหน้าแข็งแล้วแตกฮือกันออกไปจับกลุ่มกันรุมนักท่องเที่ยวยรายอื่น

มักคุเทศก์หนุ่มยิ้มแฉ่งให้เขา ก่อนจะพาไปที่ท่าเรือซึ่งสามารถเห็นภูเขาไฟกลางทะเลสาบได้อย่างชัดเจน อุทยานสาธิตรูปที่มีฉากหลังเป็นทะเลสาบกับภูเขาไฟให้เขาเป็นที่ระลึก ก่อนที่อัลเบิร์ตจะพาไปลงเรือที่มีหัวเรือกับท้ายเรือเซ็ดสูงคล้ายเรือของอียิปต์โบราณที่เคยเห็นในภาพยนตร์สารคดี กลางลำมีแผ่นไม้พาดขวางทำเป็นที่นั่งได้หลายแถว ด้านบนทำเป็นหลังคากันแดด แต่ส่วนที่แปลกตาสำหรับเขาก็คือ ทุกลำจะมีไม้หรือท่อพีวีซียื่นออกไปทั้งสองด้านตลอดลำเรือ ตรงปลายโค้งลงไปยึดกับท่อพีวีซีอีกก่อนที่วางขนานไปตลอดลำเรือเช่นกัน

“นี่คือเรือบ้านกาครับ” อัลเบิร์ตบอกและเริ่มอธิบายเมื่อเห็นสีหน้าสงสัยของเขา “ปีกสองข้างนี้เขาเสริมเอาไว้ป้องกันเรือคว่ำครับ ดัดแปลงมาจากเรือประมงอีกที ตัวเรือก็มีขนาดเล็กใหญ่ต่างกันไป ส่วนลำนี้หนึ่งได้ประมาณสักสิบคน เป็นเรือของน้องชายผมเอง”

ตะวันรุ่งหัวเราะในลำคออย่างเข้าใจแล้วว่า ทำไมชาวฟิลิปปินส์พวกนั้นถึงได้พากันแตกฮือออกไปเมื่อเห็นว่าเขามากับชายคนนี้ ที่แท้อัลเบิร์ตก็มีกิจการของครอบครัวอยู่ที่นั่นเอง

“อ้าว อุดม ไม่ไปด้วยกันหรือ” เขาเงยหน้าขึ้นถามเมื่อเห็นว่าอุดมยังคงยืนอยู่ที่เดิม

ลูกน้องหนุ่มส่งยิ้มจืดเจื่อนให้ “ไม่ละครับ เชิญคุณชันตามสบายเถอะครับ”

“กลัวเหรอ”

“ไม่ได้กลัวครับ แต่เกรงใจ” ชายหนุ่มหัวเราะแห้งๆ

“เฮ้อ...ตามใจ” เขาบอก ก่อนจะหันไปบอกอัลเบิร์ตให้ออกเรือได้ ชายร่างบึกบึนหัวเราะว่าราวกับจะเยาะหนุ่มไทยใจปลาชิว ก่อนจะหันไปบอกน้องชายให้ออกเรืออีกทีหนึ่ง

เรือบันก่าใช้เครื่องยนต์ที่มีกำลังแรงทีเดียว เพียงยี่สิบนาทีหลังจากออกจากท่าก็มาถึงเกาะภูเขาไฟกลางทะเลสาบตาอัล คนขับเรือจึงเริ่มชะลอความเร็วลงเพื่อเทียบท่า อัลเบิร์ตยังคงเป็นเกาะชั้นดีที่ทำให้เหล่าชาวบ้านบนเกาะภูเขาไฟไม่มารุมเสนาสน์ค้าและมาให้เขา เพราะคงรู้ว่าอัลเบิร์ตต้องจัดแจงทุกอย่างเอาไว้เรียบร้อยแล้วแน่ๆ

มักคุเทศก์หนุ่มร่างบึกบึนยิ้มแฉ่งให้เขาอีกครั้ง ก่อนจะหายไปแล้วกลับมาพร้อมม้าตัวเล็กสีดำมะเมื่อมตัวหนึ่ง หน้าตามันคงดูน่าเกรงขาม หากเจ้าของม้าจะไม่มัดขนด้านหน้าของมันจนเป็นแท่งชี้ได้เหมือนเขาลัตว์อย่างที่เห็น ตะวันรุ่งตบคอมันเบาๆ แล้วร้องถามถึงชื่อของมัน

“มันชื่อยูนิคอร์นครับ” อัลเบิร์ตตอบ

เขาหัวเราะออกมาอย่างอดไม่อยู่ มีน้ำละ มันถึงมีเขาชี้ได้แต่อยู่อย่างนั้น

“ต้องขี่ม้าด้วยหรือ ไกลมากหรือไง”

“สีกิลครับ คุณจะเดินไปก็ได้ครับ แต่เหนื่อย เพราะเป็นทางขึ้นเขาล้วนๆ”

ชายหนุ่มไหวไหล่ “เฮ้อ...ม้าก็ม้า”

ว่าแล้วตะวันรุ่งก็ป็นขึ้นหลังของเจ้ายูนิคอร์น จากนั้นอัลเบิร์ตก็จูงมัน

พาเดินไปตามทาง ซึ่งช่วงแรกยังเป็นบ้านเรือนกับพื้นที่การเกษตรอยู่ ก่อนจะเปลี่ยนเป็นป่าโปร่งจนกระทั่งถึงเพิงพักริมทางสำหรับนักเดินเท้า สองข้างทางก็เริ่มไร่ซึ่งความเขียวของต้นไม้ ทางเดินเริ่มเป็นหินแข็งและดินแดงส่งให้ฝุ่นฟุ้งกระจายยามที่ม้าย่ำลงไป จนเขาต้องดึงคอเสื้อแจ็กเก็ตขึ้นมาปิดปากและจมูกเอาไว้ และบางจุดก็มีควันร้อนๆ พวยพุ่งออกมา ซึ่งอัลเบิร์ตบอกว่ามันเป็นไอร้อนที่ระบายออกมาจากใต้ภูเขาไฟนั่นเอง

หลังจากฝ่าความร้อนของไอแดดและความแห้งแล้งของพื้นที่มาได้ราวครึ่งชั่วโมง อัลเบิร์ตก็พาเขามาถึงลานกว้างซึ่งมีคอกม้าเป็นเพิงอย่างง่ายๆ ปลูกเอาไว้ ในคอกมีม้าอยู่จำนวนหนึ่ง มัคคุเทศก์หนุ่มจูงเจ้ายูนิคอร์นไปผูกเอาไว้ตรงที่ว่าง ระหว่างนั้นก็มีเด็กน้อยคนหนึ่งยืนชวดน้ำมาทางเขาพร้อมรอยยิ้ม

“ขอน้ำให้เกดของคุณหน่อยไหมครับ”

“เท่าไรล่ะ” เขาถาม

“ห้าลิบเปโซ”

“โอ้โฮ!” ตะวันรุ่งอำปากหวิว แต่เมื่อเห็นริมฝีปากแห้งของอัลเบิร์ตที่เดินกลับมาจากการผูกม้าก็ถอนใจออกมาแล้วล้วงเงินเปโซยื่นให้เด็กน้อย ก่อนจะรับชวดน้ำมายื่นให้มัคคุเทศก์ส่วนตัว

“ขอบคุณครับ” อัลเบิร์ตยิ้มแฉ่งเห็นฟันขาวจี้วะ ก่อนจะตม้มน้ำราววดเดียวหมด จากนั้นก็พาเขาเดินขึ้นบันไดปูนไปอีกประมาณห้าสิบลเมตรก็ถึงส่วนที่เป็นจุดชมทิวทัศน์แห่งภูเขาไฟตาอัลในที่สุด

“ว้าว!” ชายหนุ่มชาวไทยร้องด้วยความทึ่งเมื่อมองจากปากปล่องภูเขาไฟลงไปเห็นทะเลสาบซึ่งมีน้ำสีเขียวมรกตอันเรียบสงบไร้คลื่นราวกับพรมกำมะหยี่ผืนใหญ่ที่ถูกโอบล้อมด้วยเทือกเขาสูงใหญ่ ซึ่งเมื่อมองเลยออกไปก็จะเป็นเป็นผืนน้ำสีฟ้าครามของทะเลสาบตาอัลอีกชั้นหนึ่ง

“เห็นเกาะตรงกลางนั้นไหมครับ” อัลเบิร์ตชี้ไปกลางทะเลสาบสีเขียว ค่อนไปทางใต้ “มันคือเกาะวัลแคนพอยต์ครับ เป็นเกาะกลางทะเลสาบ

เครเตอร์ที่เราเห็นอยู่นี้ ซึ่งเป็นทะเลสาบกลางเกาะภูเขาไฟ อยู่กลางทะเลสาบ ตาอัลบนเกาะลูซอนอีกที่ครับ”

“น่าทึ่งจริงๆ นะ” ชายหนุ่มชาวไทยหัวเราะ ก่อนจะสูดลมหายใจลึก รับเอาความสดชื่นของยอดเขาเข้าเต็มปอด

บริเวณที่เรียกว่าระเบียงชมทิวทัศน์นี้ช่างมีอากาศที่แตกต่างจากเส้นทางที่ขี้นมาขึ้นมา เพราะอากาศที่ทั้งร้อนและแห้งแล้งเสียเหลือเกิน กลับเปลี่ยนเป็นเย็นสบายด้วยสายลมและวิวที่งดงาม มันทำให้เขารู้ซึ่งแล้วว่าทำไมนักท่องเที่ยวถึงได้อยากขึ้นมาที่นี่กันเยอะนัก โดยเฉพาะพวกที่ชื่นชอบการผจญภัยและเพิ่มความแปลกใหม่ให้ชีวิต

ตะวันรุ่งลับตาพริ้ม ทางเขนออกสองข้างแล้วสูดลมหายใจลึก ลมเอื่อยๆ พัดมาพอให้เย็นสบายทั้งกายและใจ รอบตัวโล่งโปร่งไร้ซึ่งแรงกดดันใดๆ ทำให้รู้สึกเหมือนอยากหยุดเวลาเอาไว้ตรงนี้เสียเหลือเกิน จะได้ไม่ต้องกลับไปแบกรับสิ่งใดเอาไว้ให้หนักตัวอีก

“มีห้างสำหรับถ่ายรูปด้วยนะครับ” อัลเบิร์ตบอกพร้อมชี้ไปที่โครงไม้คล้ายห้างสำหรับขึ้นที่ข้างแต่ดูไม่แข็งแรงเท่า และให้ความรู้สึกไม่มั่นคง อย่างไรก็ตาม “คุณจะขึ้นไปถ่ายรูปไหมครับ”

“ไม่ดีกว่า” ชายหนุ่มโบกมือ ก่อนจะหันกลับไปมองโครงไม้นั้นอีกครั้ง ทว่ากลับไปสะดุดตากับร่างคุ่นตาของใครคนหนึ่งที่ยืนอยู่ตรงชะง่อนหิน ไร้ราวกันตกเหมือนที่ระเบียงชมทิวทัศน์ด้วยท่าทางเหงาๆ

ร่างกายอ่อนแอกับกางเกงยีนเข้ารูปทำให้เรียวยาววั้นตะตะตะวันรุ่งทันทีที่เห็น และก็ทำให้เขาคิดถึงนางฟ้าในลิปต์ขึ้นมา ส่วนนั้นทำยามองอนที่แนบชิดกับเนื้อผ้านั้นก็ทำให้เขาอดนึกถึงความกลมกลิ้งของนางเงือกน้อยในสระว่ายนํ้าของโรงแรมเมื่อคืนนี้ไม่ได้

หน้าแบบไทยแท้และดวงตากลมโตภายใต้เรือนผมยาวที่ถูกมัดรวบเป็นหางม้วนนั้น แม้จะไม่เศร้าองน้ำตาเหมือนครั้งแรกที่เขาเห็น แต่ก็ดูหงอยเหงาเศร้าลึกราวกับคนที่สิ้นหวังในชีวิต

ลมวูบหนึ่งพัดมาพาให้ปอยผมที่หลุดลุ่ยออกมาจากยางสีชมพูปลิวไสวระโบหน้าของเธอ หญิงสาวดูเหมือนหลุดจากภวังค์ เธอเกาะยงมัดผมออกแล้วรวบผมยาวให้ตึงก่อนจะมัดมันเอาไว้เรียบร้อยอีกครั้ง จากนั้นก็เดินไปใกล้ริมผามากขึ้นจนน่าหวาดเสียว

วินาทีนั้น สมอของตะวันรุ่งเริ่มประมวลผลเกี่ยวกับเธอและท่าทางยามเธอกำลังเคลื่อนไหวอยู่ในขณะนี้

‘ฆ่าตัวตาย’

ความคิดนั้นแวบขึ้นมา ชายหนุ่มเบิกตากว้าง เพราะไม่ว่าเธอจะประสบเคราะห์กรรมอะไรที่ทำให้เธอต้องร้องไห้อยู่ในลิฟต์วันนั้น และทำให้เธอมายืนหงอยเหงาอยู่ลำพังบนปากเหวในวันนี้ สิ่งที่เขาเห็นอยู่ขณะนี้ก็คงแปลเป็นความหมายอย่างอื่นไปไม่ได้เลย

เธอกำลังจะฆ่าตัวตาย

หญิงสาวค้อมตัวลง โงนเงนจะตกมิตกแหล่ หากเขาไม่ทำอะไรในตอนนั้น ช่วงชีวิตที่เหลืออยู่ของเขาคงเต็มไปด้วยความรู้สึกผิด

ไวก่ความคิด ตะวันรุ่งผลจากอัลเบิร์ตวิ่งไปยังซ่งอันพาน้อยอย่างรวดเร็ว เขาไม่รู้ว่าจะทันหรือเปล่า เพราะไม่ใช่หนังวิ่งร้อยเมตรเหรียญทองโอลิมปิก แต่ก็คิดว่าตอนนี้คงวิ่งได้ไวกว่า ทว่ามันอาจไม่เร็วพอ เขาต้องทำอะไรบางอย่างที่จะช่วยถ่วงเวลาของเธอกับมัจจุราชเอาไว้

“คุณ!” ตะวันรุ่งตะโกนเสียงดังลั่น

นักท่องเที่ยวยุ่บริเวณนั้นต่างหันมามองเขาเป็นตาเดียวกัน แววดตาพวกเขาเต็มไปด้วยความสงสัยระคนตระหนก แต่เขาก็ไม่สนใจ ไม่รู้ด้วยซ้ำว่ามีใครมองอยู่ โลกทั้งโลกเหมือนมีเพียงเขากับเธอเท่านั้น

นางฟ้าของเขาเหมือนจะได้ยินเสียงเรียก เธอชะงักและหันมามองเขา มันได้ผล และเขาจะต้องไปถึงตัวเธอให้ทัน ก่อนที่เธอจะรู้ตัวแล้วหันไปกระโดดลงจากริมผา

แต่ให้ตายสิ... รังมาเร็วขนาดนี้และไม่ได้เตรียมมะระชะเปรกเอาไว้เลย

ทำให้ตะวันรุ่งคิดว่า เขาอาจจะแซงเธอตกลงจากหน้าผาสู่ความเว้งว่างของ
ปล่องภูเขาไฟเสียแล้ว

“เฮ้ย!” เขาร้องลั่น

หญิงสาวผู้สิ้นหวังในชีวิตมองเขาด้วยสีหน้าตระหนกสุดขีด แต่มัน
ไม่ได้มีผลต่อปฏิกริยาอันฉับไวของเธอเลย หญิงสาวเอนตัวไปด้านหลังเอื้อม
มือมาจับแขนเสื้อของเขาเอาไว้ได้ทัน ก่อนจะกระชากอย่างแรงจนตัวเขาหงะ
ออกห่างจากความเว้งว่างที่สามารถคว้าชีวิตได้

หัวร่างอันบอบบางของเขาก็ไม่อาจต้านแรงของผู้ชายร่างใหญ่กว่า
อย่างเขาได้ ทั้งคู่เสียหลักและเขากำลังทำให้เธอหงายหลัง ตะวันรุ่งจึงเหวี่ยง
แขนโอบรัดตัวเธอเอาไว้แล้วพลิกตัวให้ตนเองกลายเป็นที่รองรับแทน

วินาทีนั้นเขารู้สึกเหมือนภาพสโลว์โมชั่นในภาพยนตร์หรือละครที่ต้อง
มีฉากบังคับให้พระเอกกับนางเอกได้บังเอิญสัมผัสกัน และจบลงที่จูบอย่าง
ไม่ได้ตั้งใจ

ตะวันรุ่งกอดกระชับร่างบางแน่น และรับรู้ได้ถึงวงแขนของเธอที่โอบ
กระชับเขาเช่นกัน ใบหน้างดงามของเธออยู่แทบติดกับใบหน้าของเขา จมูก
ของเราแทบจะชิดกัน เขาสามารถเห็นดวงตาของเธอได้อย่างถนัดกว่าครึ่ง
ก่อน ชายหนุ่มรู้สึกได้เลยว่า เขาเห็นดวงดาวพร่างพรายอยู่ในดวงตาคู่นั้น

ตอนนี้เขากำลังกอดเธอ และเธอกำลังกอดเขา มันทำให้เขารู้สึกว่า
ชีวิตของเราสองคนผูกพันกัน โอ้...พลังของการกอดด้วยรักมันเป็นเช่นนั้น
นี่เอง

แต่ให้ตายสิ...จุดจบของฉากนี้ในชีวิตจริงมันไม่เหมือนในภาพยนตร์
สักนิด

แผ่นหลังของตะวันรุ่งกระแทกพื้น...เจ็บชะมัด

ความที่กลัวว่าท้ายทอยจะกระแทกหินจนอาจจะมีโคมา ทำให้ตะวันรุ่ง
ผงกศีรษะขึ้นตามสัญชาตญาณ แต่ในขณะที่เดียวกัน แรงดึงดูดของโลก
ก็ทำให้ใบหน้าของหญิงสาวทั้งตัวลงมาอย่างแรงด้วย

ริมฝีปากของเธอกับเขาจึงประกบกันเหมือนพระเอกนางเอกในละคร
แต่ให้ตายสิ...มันไม่ใช่สัมผัสนุ่มนวล ไม่ใช่จูบอันแสนโรแมนติก
เหมือนกันเลยสักนิด

“โอ๊ย!”

ตะวันรุ่งกับเธอร้องลั่นเป็นเสียงเดียวกันหลังจากปากกระแทกกัน
อย่างแรง เขารู้สึกได้ถึงความเค็มของเลือดและความเจ็บแปลบเหมือนโดน
ผึ้งน้อยต่อยปาก

ทว่า...เธอยังอยู่ในอ้อมกอดของเขา และมันก็ทำให้เขาสัมผัสความเจ็บ
ปวดนั้นไปอย่างสนิทใจ

นางฟ้าลิขิตเองก็ดูจะตะลึงงันกับสิ่งที่เกิดขึ้นจนลืมหืมตา เขากับเธอ
ประสานสายตากันอยู่อีกชั่ววินาทีหนึ่ง แต่ตะวันรุ่งรู้สึกเหมือนมันเป็นเวลา
นานมาก ในระยะใกล้เช่นนี้ ดวงตาคู่นั้นและใบหน้าสวยอย่างไทยของเธอ
ทำให้เขาตกหลุมรักเธออย่างไม่อาจถอนตัวขึ้นมาได้เสียแล้ว

อย่างน้อยก็ก่อนที่เธอจะรู้สึกเจ็บ

หญิงสาวยกมือขึ้นปิดปากที่มีเลือดซึม ก่อนจะยื่นกายลุกขึ้นพร้อม
ถามอย่างเกรี้ยวกราด

“คุณเป็นบ้าอะไรของคุณเนี่ย!”

๓

กริ่ง...กริ่ง...กริ่ง

ตะวันรุ่งมีนงไปชั่วคราวก่อนจะค่อยๆ ยันกายลุกขึ้นแล้วปิดฝุ่นที่ติดอยู่บนเสื้อผ้าออก จากนั้นจึงจ้องหน้าเธอแล้วตอบคำถามเธอด้วยน้ำเสียงเรียบ “ผมก็มาช่วยคุณ ไม่ใช่ฆ่าตัวตายนะสิ”

“ฉันเนี่ยจะฆ่าตัวตาย” เธอใช้ปลายนิ้วจิ้มหน้าอกตัวเอง

“ก็ใช่นะสิ” เขาพยักหน้ายืนยันหนักแน่นก่อนจะชี้ไปที่ปลายชงอันผา “ผมเห็นคุณจะกระโดดลงไป ก็เลยรีบวิ่งมาช่วย”

เธอทำสรวลหน้าซึ่งบึ้งตึง “แต่เท่าที่ฉันเห็น คุณต่างหากที่กำลังจะกระโดดลงไป ฉันต่างหากที่เป็นคนช่วยดึงคุณกลับมา”

“ผมน่าจะรอดจะกระโดดลงไป” เขาย้อนคำเธอ

“ก็ใช่นะสิ” วิ่งมาเร็วอย่างนั้น ถ้าฉันไม่ดึงเอาไว้ คุณตกลงไปแน่ๆ”

“เอ่อ...” ตะวันรุ่งครางในลำคออย่างลังเล เมื่อย้อนคิดก็เห็นจริงอย่างเธอว่า

“อู๊ย” หญิงสาวกตริมฝีปาก ทำให้เขาเริ่มรู้สึกเจ็บขึ้นมาด้วย “จริงอย่างที่ฉันพูดละสิ”

“ก็จริง” เขาตอบอ้อมอ้อม “แต่ที่ผมวิ่งมาแบบนี้เพราะคุณกำลังจะกระโดดลงไปนะ”

“ฉันไม่ได้กำลังจะฆ่าตัวตาย ทำไมฉันต้องทำอย่างนั้นด้วยละ”

“ผมเห็นคุณร้องไห้ในลิปต์ แล้วเมื่อที่คุณก็ทำท่าเหมือนจะกระโดดลงไป”

คิ้วโก่งของเธอขมวดมุ่น ดวงตางามจ้องมองเขาอย่างพิลึก ก่อนจะเบิกกว้างขึ้นเหมือนนกขึ้นได้ “คุณนั่นเอง”

“ใช่ ผมเองที่อยู่ลิปต์กับคุณวันนั้น”

หญิงสาวขี้นิ้วไล่เขา “แล้วก็แอบดูฉันว่ายน้ำเมื่อคืน”

“เอ่อ...มะ...ไม่ได้แอบดูนะ บังเอิญผมนอนไม่หลับ ก็เลยไปนั่งตีมอโอะไรเล่นที่ระเบียง”

เธอถอนใจพร้อมกับส่ายหน้าอย่างระอา “เรื่องแค่นี้ก็ทำให้คุณคิดว่าฉันจะฆ่าตัวตายอย่างนั้นหรือ”

เขายกไหล่ “ก็มันชวนให้คิด”

“บ้าแล้ว ผู้ชายเง่เง่าแบบนี้ไม่ทำให้ฉันคิดจะจบชีวิตของตัวเองหรอกนะ”

นั่นไง...เธอผิดหวังเรื่องความรักจริงๆ ด้วย

“คะ...คุณไม่ได้จะฆ่าตัวตายหรือ”

“ไม่นะสิ” หญิงสาวยืนยัน “ฉันเพียงชะงักลงไปดูว่าข้างล่างมันลึกแค่ไหนเท่านั้น”

ชายหนุ่มยิ้มจืดเจื่อน “ถ้าอย่างนั้นผมขอโทษที่เข้าใจผิดแล้วก็...เอ่อ...ที่ทำให้ปากคุณเจ็บแบบนี้”

นางฟ้าของเขาหน้าแดงก่ำ ก่อนจะเอ่ยอ้อมอ้อม “ไม่เป็นไรคะ”

“ผมรู้ว่านี่เป็นการเริ่มต้นที่ไม่ค่อยจะดีเท่าไร แต่...อืม...ผม...ชั้นครับ” ตะวันรุ่งเอ่ยละล่ำละลักแล้วยื่นมือออกไป

“คะ” เธอตอบสั้นๆ แต่ไม่ได้ยื่นมือมาสัมผัสกับเขา ทำให้เขาถ่อ

อีกครั้งเหมือนตอนยื่นผ้าเช็ดหน้าให้เธอ

“แล้ว...คุณชื่ออะไรครับ”

เจ้าหล่อนซ้อนตาขึ้นมองเขาอย่างพิลึก ก็ขมวดมุ่นเหมือนครุ่นคิดอะไรบางอย่าง ทำให้เขาคิดว่าเธออาจกำลังคิดชื่อปลอมมาบอกเขา ก่อนที่เธอจะยกมูมปากขึ้นเล็กน้อย

“กริ่งค่ะ”

“กิง?” เขาทวนชื่อเธอ

“ร เรือ ด้วยค่ะ กริ่งๆ” เธอบอกพร้อมกับการทำกอดกระดิ่งจรรย์าน “เหมือนเสียงกริ่งนะคะ”

“อ้อ...กริ่ง” เขาเลียนเสียงเธอ ก่อนจะถามเธอเพื่อสานสัมพันธ์ “คุณมาคนเดียวหรือครับ”

“มากับเพื่อนค่ะ”

ไม่ทันขาดคำ หญิงสาวร่างใหญ่ก็วิ่งกระหืดกระหอบมาจากเพิงขายของพร้อมกับมะพร้าวสองลูกในมือ ซึ่งตะวันรุ่งก็จำได้ทันทีว่า เธอคือหญิงสาวซึ่งมีกลิ่นเหมือนนางฟ้าของเขาที่เดินผ่านโต๊ะอาหารเมื่อค่ำคืนที่ผ่านมานั่นเอง

“อาร์ยูโอเค้”

“ฉันไม่เป็นไร เกิดความเข้าใจผิดนิดหน่อย แต่ทุกอย่างเรียบร้อยดี” กริ่งตอบเพื่อนกลับเป็นภาษาอังกฤษ ทำให้เขาคิดว่าหญิงสาวคนนี้จะจะเป็นคนต่างชาติ และฟังจากสำเนียงของนางฟ้าลิปต์ เขาคิดว่าเธอน่าจะมีการศึกษาดีพอสมควร

“แล้วหน้าปากเธอไปโดนอะไรมา”

“ฉัน...เอ่อ...” หญิงสาวกระอักกระอ่วนขึ้นมาแล้วยกมือขึ้นปิดปากอย่างประหม่า

“คือผมทำให้เธอเจ็บนะคะ” ตะวันรุ่งเสนอตัวช่วยเธอ แต่เหมือนจะไม่มีอะไรดีขึ้นสักเท่าไร เมื่อหญิงสาวร่างใหญ่หันมามองเขา แล้วขมวดคิ้วมุ่น

เมื่อสังเกตเห็นว่าริมฝีปากของเขาก็เป็นแผลเช่นเดียวกัน

“เฮ้ นั่นปากของคุณก็ด้วยเหอ”

“เอ่อ...ครับ” เขายกมือขึ้นปิดปากด้วยท่าทางเกือเขินอีกคน

“ปากกระแทกกันเหอ” เพื่อนของเธอหันไปถามเธอพร้อมรอยยิ้ม
 กรุ้มกริ่ม ก่อนจะกลับมามองเขาอย่างมีนัย

“มันเป็นอุบัติเหตุนะ” กริ่งโพล่งขึ้น ใบหน้าแดงกำราบกับลูกต๋าลิ่งสูง
 “เรากลับกันเถอะ”

หญิงสาวร่างใหญ่สะอึก ยกสิ่งของในมือขึ้น “แล้วน้ำมะพร้าวนี้ล่ะ”

“เอาไปกินระหว่างทางลงก็ได้”

“ทำไมไม่นั่งกินชมวิวยูบนี้ก่อนล่ะครับ” ตะวันรุ่งเอ่ยแทรกขึ้น ก่อน
 จะพยักพยัดไปตรงทางลงซึ่งมีนักท่องเที่ยวยืนออกันเต็ม “ท่าทางจะเป็น
 พวกทัวร์ ลงไปพร้อมกันคงเบียดเสียดกันแยเลยนะครับ”

“นั่นสิ” เพื่อนสาวของกริ่งเห็นด้วย ก่อนจะหันมายื่นมือให้เขา “ฉัน
 ชื่อซาร่าค่ะ ย่อมาจากซาลาเปา”

ตะวันรุ่งอมยิ้ม ไม่กล้าหัวเราะออกไปเพราะกลัวเสียมารยาท แต่ก็
 รู้สึกว่าเพื่อนสาวของกริ่งคนนี้น่าจะเป็นคนตลกดีไม่หยอก ก่อนจะยื่นมือไป
 สัมผัสทักทาย “ผมชื่อชันครับ”

“เป็นคนจีนหรือคะ หน้าตาดีเชียว” ซาร่าหันมาใช้ภาษาจีนแทนภาษา
 อังกฤษ

“คนไทยเชื้อสายจีนครับ แล้วคุณล่ะ”

“ฉันมาจากฮ่องกงค่ะ”

“คุยอะไรกัน ฟังไม่รู้เรื่อง ไปนั่งดื่มน้ำมะพร้าวในเพิงเถอะ ร้อนจะแย”
 กริ่งโพล่งขึ้นก่อนจะดึงมือเพื่อนไปยังร้านค้าที่อยู่ใกล้ๆ ทำให้การสนทนา
 สะดุดลง

ตะวันรุ่งยิ้มแล้วเดินตามทั้งสองสาวไปโดยมีอัลเบิร์ตเดินตามมาติดๆ
 เมื่อถึงเพิงร้านค้า เขาก็ซื้อมะพร้าวสองลูกมาดื่มเองลูกหนึ่งแล้วยื่นให้

มีคคุเทร็กส่วนตัวอีกลูกหนึ่ง

“แล้วนี่จะไปไหนกันต่อครับ” เขาถามสองสาวหลังจากดูหน้ามะพร้าวจนเกลี้ยงลูกแล้ว

“กลับมะนิลาละ” ซาร่าเอ่ยตอบ ขณะที่กริ่งทำเป็นหนึ่งเฉย “ฉันต้องกลับไปทำงานพุงนี่ละ”

“อ้าว คุณมาทำงานที่นี่หรือครับ”

“ใช่ค่ะ”

“อ้อ” ชายหนุ่มพยักหน้า แต่ไม่ได้ถามต่อว่าเธอทำงานอะไร อยู่ที่ไหน เพราะไม่คิดว่าในอนาคตอันใกล้นี้เขาจะต้องารู้ข้อมูลนี้ด้วยความจำเป็นอย่างยิ่งยวดแต่อย่างใด เพราะสนใจหญิงสาวอีกคนมากกว่า จึงชะงักหน้าไปถามเธอด้วยรอยยิ้ม “แล้วคุณกริ่งล่ะครับ ทำงานที่มะนิลาด้วยหรือเปล่า”

“กริ่ง?” ซาร่าทวนชื่ออย่างงุนงง ก่อนจะอ้าปากเหมือนจะเอ่ยอะไร แต่เพื่อนของเธอใช้คอกกระทุ้งเบาๆ จึงหุบปากนิ่งเฉยเสีย

“ฉันมาเที่ยว ไม่ได้มาทำงาน”

“เออใช่” ซาร่าร้องแทรกขึ้นอย่างนี้กะไรได้ “พุงนี่คุณมีโปรแกรมเที่ยวต่อหรือเปล่าคะ”

“มีครับ” ตะวันรุ่งพยักหน้า “ผมกะว่าจะไปเที่ยวมะนิลาลักสี่ห้าวันก่อนกลับประเทศไทย ทำไม่หรือครับ”

“ฝาก...เอ่อ...กริ่งไปด้วยสิคะ”

“เฮ้” หญิงสาวชาวไทยกระซอกแซกเพื่อนให้หันไปหา “พูดอะไรนะ จะบ้าหรือไง”

“อ้าว ไม่ดีเหรอ จะได้ไม่ต้องเที่ยวคนเดียว พุงนี่ฉันต้องทำงาน ไม่ว่างไปไหนมาไหนกับเธอหรอกนะ”

“ไม่เป็นไร ฉันไปเองได้ ไม่ต้องยัดเยียดฉันให้ใคร” เธอบอกก่อนจะป้อนปากกระซิบกับเพื่อน แต่เขาก็ยังได้ยิน “ใครก็ไม่รู้ ไร้ใจได้หรือเปล่าก็ไม่รู้อีก”

“แหม คนไทยเหมือนกันไม่ใช่หรือ” ซาร่าแย้ง

“คนไทยก็ไม่ใช่ว่าจะดีทุกคน” กิ่งบอกอย่างเง้งอต “โดยเฉพาะผู้ชาย”

ตะวันรุ่งหัวเราะ เธอคงอกหักมาจริงๆ นั้นแหละ ถึงได้มีทัศนคติในแง่ร้ายกับผู้ชายไทยอย่างนั้น ก่อนจะต้องรีบหุบปากลงเมื่อเธอเข้มนมองมาทางเขาตาเขียว

“เอ่อ...แต่ผมไว้ใจได้นะครับ แล้วก็ยินดีบริการนำเที่ยวด้วย ผมซาารถตู้มา นั่งคนเดียวก็เหงาๆ ถ้าคุณกริ่งไม่รังเกียจ จะไปด้วยกันผมก็ยินดีนะครับ ถือเสียว่าเป็นการโศกโศกที่ทำให้คุณปากแตก”

หญิงสาวหน้างอนขึ้นมาพร้อมกับยกมือขึ้นปิดปากอีกครั้ง “ไม่เป็นไรค่ะ ไปไหนมาไหนคนเดียวสะดวกกว่า”

“เอาน่า เทียวคนเดียวมันจะสนุกอะไร”

“นั่นสิครับ” ชายหนุ่มรีบเสริม “โปรแกรมของผมก็ไม่ได้มีอะไรมาก หากคุณกริ่งจะปรับตรงไหน ชัยบขยายเวลานานแค่ไหนก็ได้ นะครับ ผมง่ายๆ อยู่แล้ว”

“เออแนะเพื่อน” ซาร่าหันไปขอร้อง “ปล่อยให้เธอไปเที่ยวคนเดียวฉันก็อดเป็นห่วงไม่ได้”

“แล้วไม่กลัวตานี้...” เธอพยักพยเคิดมาทางเขา “พาฉันไปทำมิตีมีร้ายเธอ เผลอๆ อาจเป็นฆาตกรโรคจิตก็ได้ ใครจะไปรู้”

“เออแะะ” สาวฮ่องงอแงอย่างนี้ก็ขึ้นใจได้ ก่อนจะหันมาหาเขา “คุณไว้ใจได้หรือเปล่าเนี่ย”

ไม่ทันที่เขาจะตอบ กิ่งก็ดึงซาร่าให้หันไป “เขาคงตอบหรือกระว่า ‘ผมไว้ใจไม่ได้ ผมเป็นฆาตกร’ ไม่เอาละ ฉันจะลงจากเขาแล้ว ถ้าเธอยังอยากจะทำความรู้จักกับผู้ชายคนนี้ต่อก็เชิญ”

พูดจบก็ลุกพรวดขึ้น ก่อนจะเดินเข้าไปที่คอกม้า ซาร่ายิ้มเจื่อนให้เขา ก่อนจะรีบวิ่งตามไป พอได้กึ่งม้าเห็นลูกค้ำทั้งสองก็รีบจูงม้าออกจากคอก

มาให้พวกเธอซี

“ตามไปไหมครับ” อัลเบิร์ตร้องถาม

เขาพยักหน้า “ไปสิ”

มักคุเทศก์หนุ่มร่างบึกบึนจึงรีบวิ่งไปที่คอกม้า แล้วนำเจ้ายูนิคอร์นมาให้เขาขี่ลงจากเขา ซึ่งถึงแม้จะเป็นทางลงก็ใช้เวลาากพอดู เพราะมีนักท่องเที่ยวสวนขึ้นมาเป็นระยะๆ บางครั้งทางแคบมากก็ต้องหยุดม้าหลบกัน ชุลมุนฝุ่นตลบ กว่าจะลงมาถึงท่าเรือก็เล่นเอาใกล้เที่ยงพอดีพอดี

ขณะที่อัลเบิร์ตนำม้าไปเข้าคอกและพูดคุยกับชายที่มารับม้าต่อซึ่งมีใบหน้าละม้ายกัน ตะวันรุ่งก็เหลือบไปเห็นสองสาวที่เขาพบข้างบนกำลังพูดคุยกับคนขับเรือด้วยสีหน้าเคร่งเครียด จึงเดินเข้าไปหา เพื่อจะช่วยอะไร ทั้งคู่ได้บ้าง

“มีอะไรกันหรือเปล่าครับ”

ทั้งคู่หันมาด้วยสีหน้าอ้งำ แต่เมื่อซาราเห็นว่า เป็นเขาก็ยิ้มแฉ่งแล้วเอ่ยเป็นภาษาจีนเพื่อไม่ให้คนขับเรือฟังรู้เรื่อง “ก็ตานี้ะสิคะ บอกว่าพวกเราลงมาช้า เกินเวลาต้องเสียค่าปรับตั้งหนึ่งร้อยเปโซ ไม่งั้นจะไม่ยอมให้ขึ้นเรือทั้งที่ก็จ่ายค่าเช่าเหมาเรือไปตั้งเยอะแล้ว”

เขามองไปที่คนขับเรือก็เห็นเป็นชายร่างบึกบึนไม่แพ้อัลเบิร์ต แถมยังมีใบหน้าที่ยิ้มแฉ่งและดูดีเนื่องจากการได้เตียงด้วย จึงคิดว่าถึงจะยอมจ่ายค่าปรับ แต่หญิงสาวสองคนนี้ก็อาจจะไม่ปลอดภัยก็ได้

“ไปเรือผมไหม ผมนั่งมาคนเดียว ยังเหลือที่นั่งอีกเยอะ” เขากระซิบเป็นภาษาอังกฤษให้กริ่งได้ยินด้วย

“ไม่ค่ะ” หญิงสาวชาวไทยโผล่ขึ้นทันที ก่อนจะหยิบกระเป๋าเดินทางขึ้นมาแล้วยื่นเงินหนึ่งร้อยเปโซให้คนขับเรือ “จ่ายก็จ่ายแต่ร้อยเดียว”

“อ้าว” ซาราอ้าปากหวอ “อะไรกัน เมื่อกี้ยังยื่นกระต่ายขาเดียวอยู่ จะไม่จ่าย ไหงควักออกมาจ่ายเขาง่ายๆ แบบนี้ล่ะ”

“ช่างเถอะน่า ไปเถอะ” กริ่งบอกแล้วกระโดดลงเรือไปนั่งจุมูกอยู่

กลางลำ

ซำร่าหันมำยืมให้เขาก่อนจะโบกไม้โบกมือให้ “ไปนะคะ”

“เชิญครับ” ชายหนุ่มผายมือ ไม่วำยส่งยืมให้คนที่ลงเรือไปก่อน แต่เจ้าตัวกลับทำเมินไม่สนใจ

ไม่นานเรือบันทากของสองสาวก็แล่นออกจากท่าหำยลับกลับสู่อีกฟากหนึ่งของทะเลสาบต้ำลไป

ตะวันรุ่งล่องเรือของน้องชายอัลเบิร์ตกลับมาจนถึงฝั่ง เขาไม่เห็นกริ่งกับซำร่าที่ทำเรือ เพราะผู้คนค่อนข้างมาก แต่อดมเมื่อเห็นเขาก็รีบปรีเข้ามาด้วยใบหน้าที่แดงกำและกลิ้งเบียร์จางๆ

“เป็นไงบ้างครับคุณซัน สนุกใหม่”

“ก็ดีนะ” เขาตอบสั้นๆ

“หิวหรือยังครับ ไปทานอาหารในร้านกันก่อนดีกว่า เสร็จแล้วค่อยตีรถเข้ามามะนิลากัน”

ชายหนุ่มใช้มือลูบท้อง “ก็ดีเหมือนกันนะ”

“เชิญครับ” อดมผายมือไปยังร้านอาหารที่เขาเพิ่งจะออกมา

หลังจากนั้นอาหารตามแบบฉบับฟิลิปปินส์ก็ทยอยกันมาวางเต็มโต๊ะ ไม่ว่าจะเป็นซุบตีโนลา บันชิตโมโล อาโดโบ และกินีเลา โดยเฉพาะลุมเปียหรือเปาะเปี๊ยะสดนั้น ฎุกปากเขามากจนต้องสั่งเพิ่มอีกจาน

“จากที่นี่ถึงมะนิลา ถ้าไม่ขับรถมาเองจะไปยังไง” ตะวันรุ่งถำมขณะเอริตอรัยกับรถซาติอาหาร

“ก็เหมารถสามล้อเครื่องพ่วงไปที่ตากโตะ แล้วก็ต่อรถจี๊ปนี่ไปมะนิลานะครับ”

“รถจี๊ปนี่?” เขาเลิกคิ้ว

อดมหัวเราะเบาๆ “เป็นรถคู้บ้านคู้เมืองของฟิลิปปินส์นะครับ เหมือนกับรถเมอร์สสองชั้นที่เป็นของคู้บ้านคู้เมืองลอนดอนนั่นแหละ ชาวฟิลิปปินส์

ดัดแปลงมาจากกรณีพิพาทอเมริกาที่ปลดระวางหลังสงครามโลกครั้งที่สอง โน่น พอเอามารวมกับคำว่า ‘จิตนีย์’ ที่หมายถึงรถเมล์เล็ก ก็เลยกลายเป็น จี๊ปนีย์ แต่ที่วิ่งกันอยู่ทุกวันนี้ไม่ใช่รถที่ผลิตมาตั้งแต่สมัยนั้นนะครับ เพราะ ช่วงหลังฟิลิปปินส์มีบริษัทผลิตรถจี๊ปนีย์โดยเฉพาะหลายราย ใช้เครื่องยนต์มือสองจากญี่ปุ่นเสียส่วนใหญ่”

“เหมือนรถทัวร์บ้านเราเธอ”

“ผมว่าเปรียบกับสองแถวน่าจะใกล้เคียงกว่าครับ เวลาวิ่งก็ควั่นโขมง แถมถ้าคนไม่ล้นออกมากรลสะก๊ ก็พวกไม่ยอมออกรถเลยละครับ”

“ลำบากแยะเลยสิ สภาพอย่างนั้นขับข้ามเมืองเนี่ย”

“มันเป็นวิถีชีวิตครับ” อุดมตอบยิ้มๆ

นั่นทำให้ตะวันรุ่งรู้สึกเป็นห่วงสองสาวขึ้นมา เพราะดูแล้วคงจะเป็นพวกแบกเป้มาเที่ยวกันเอง ไม่ได้มาทัวร์และมีรถรับส่งอย่างสะดวกสบายอย่างเขา

“เป็นอะไรหรือเปล่าครับคุณชัน”

ตะวันรุ่งสะอึก “เอ่อ...ไม่เป็นไร แค่คิดอะไรเพลินๆ”

“งั้นก็รีบๆ ทานเถอะครับ เดี่ยวผมว่าจะพาคุณชันไปแวะลัสปีญัส ลักหน้อย ไปดูออร์แกนไม้ผืนหนึ่งเดียวในโลก ได้ข่าวว่าคุณชันชอบเล่นดนตรี”

“น่าสนใจนะ” เขาเอ่ย ในใจก็นึกอยากเห็นออร์แกนไม้ผืนที่ว่า แต่อีกใจก็รู้สึกเป็นห่วงสองสาวนักท่องเที่ยวไม่น้อย “ไม่รู้ว่าตอนนี้เดินทางลุลากทุกเล ไปถึงไหนกันแล้ว”

ไม่ทันที่ความเป็นห่วงของตะวันรุ่งจะเดินทางไปถึงไหนต่อไหน ขณะนั่งรถตู้กำลังจะมุ่งหน้าสู่เมืองลัสปีญัสหลังจากที่อิมหนาสำราญกับมือกลางวันแล้ว ชายหนุ่มก็บังเอิญเหลือบไปเห็นสองสาวสะพายเป้หนึ่งอยู่ข้างทาง

หญิงสาวรูปร่างผอมเพรียวเมื่อเห็นรถตู้ก็ลุกขึ้นโบกด้วยท่าทางกระตือรือร้น ผิดกับอีกคนที่ค่อยๆ อุ้ยอ้ายลุกขึ้นด้วยท่าทางเหนื่อยอ่อน

“จอด” ตะวันรุ่งร้องบอก

ท่ามกลางความมุงนงของอุดม อัลเบิร์ตหันมามองเขา ก่อนจะหันไปบอกคนขับรถ หลังจากนั้นรถจึงค่อยชะลอเข้าจอดข้างทาง เลยจากจุดที่ส่องสายเอ็นโบกรถอยู่เป็นระยะทางพอสมควร ทั้งสองเมื่อเห็นรถจอดก็รีบวิ่งกระหืดกระหอบมาพร้อมกับที่ตะวันรุ่งเปิดประตูออกไปพอดี

“คุณ...” กริ่งเบิกตากลมโตของเธอกว้างด้วยความคาดไม่ถึง

“สวัสดีครับ พบกันอีกแล้วนะครับ” เขายิ้มให้เธอ ก่อนจะลงจากรถแล้วผายมือให้ทั้งคู่ “ไปด้วยกันสิครับ รถยังมีที่ว่างอีกเยอะเลย”

“ขอบคุณค่ะ แต่เห็นจะไม่...”

ไม่ทันที่กริ่งจะเอ่ยจบ ซาร่าก็แทรกขึ้น “โอ๊ย อะไรกันหน้าหนา ฉันไม่ไหวแล้วนะ ขึ้นรถเถอะ”

“แต่...”

“ไม่รู้ละ ถ้าเธอไม่ขึ้น...ฉันขึ้น”

ไม่ทันขาดคำ ซาร่าก็พาร่างอวบขึ้นไปบนรถ จากนั้นก็นั่งจุมพุกหยิบยาตมชิ้นมาตมพร้อมใช้ผ้าเช็ดหน้าโบกพัดด้วยสีหน้าโล่งใจ

ตะวันรุ่งยิ้มให้กริ่งแล้วผายมือเชื้อเชิญเธอ แต่หญิงสาวกลับทำเป็นไม่สน

“ขึ้นไปเถอะคุณ ผมรับรองว่าไม่พาคุณไปขายหรือก คุณจะทำเพื่อนได้ลงคอเธอ”

หญิงสาวหน้าอ แต่ถึงกระนั้นยิ่งพิศก็ยิ่งทำให้เขารู้สึกว่าเธอเต็มไปด้วยเสน่ห์ที่อยากจะลิ้มเลียนเสียจริงๆ กริ่งทอดเวลาอีกไม่ถึงนาทีก็ยอมขึ้นรถตามคำเชื้อเชิญของเขา

ตะวันรุ่งแอบยิ้มกับท่าทางมึนตึ๊งของเธอ ก่อนจะตามขึ้นไปนั่งแถวที่สองของรถตู้คู่กับอุดม จากนั้นก็บอกอัลเบิร์ตให้ออกรถ

“เกิดอะไรขึ้นหรือครับ ทำไมมานั่งโบกรถอยู่ข้างทางแบบนี้”

“ยายซาร่าเมารถค่ะ” กริ่งเอ่ยตอบโดยไม่หันมามองเขา

“อ้าว แล้วคนขับรถไม่รอหรือครับ ทำไมถึงปล่อยให้คุณอยู่บนถนน

กันสองคน”

“ก็ยาย...เอ่อ...ก็รีงนะลึคะ ดันไปต่อล้อต่อเถียงกับคนขับรถ เราสองคนเลยถูกหิ้วเอาไว้ข้างทางนั่น”

“ที่ไม่ใช่เพราะเธอไปอ้วกใส่รถเขา จนเขาจะเก็บเงินค่าล้างรถเพิ่มหระอระ วู้ย...ตอนขามาไม่เห็นเมา แต่ขากลับตันเมาเสียได้ แล้วไอ้คนขับรถนี่ก็มั่วจะขอทิปขอเงินเพิ่มอยู่ได้ ฉันก็บรีดแตกสิ” หญิงสาวระบายออกมาด้วยความอึดอัด

“โอเคครับ โอเค” เขาหัวเราะ “ดิณะที่ผมมาเจอเข้า ไม่งั้นคุณสองคนอาจเป็นอันตรายก็ได้”

“ฉันจะจ่ายค่ารถให้ ไปส่งฉันกับเพื่อนที่ตาโกโตก็พอ เดี่ยวจะนั่งรถโดยสารตัวเอง”

“ไม่เป็นไรหรอก ไหนๆ ผมก็จะไปมะนิลาอยู่แล้ว นั่งให้สบายเถอะครับ ผมไม่คิดเงิน”

“ไม่ได้หรอกคะ ฉันไม่ชอบเป็นหนี้บุญคุณใคร”

“จั้น...ผมคิดคุณคนละเบโซก็แล้วกัน”

“ถูกไปไหมคะ” เธอหันมามองเขา

“อើย ไม่ถูกหรอก ตอนแรกผมจะคิดสองคนหนึ่งเบโซด้วยซ้ำ แต่กลัวขาดทุน” ตะวันรุ่งเอ่ยยิ้มๆ

กรีงขมวดคิ้วมุ่นมองเขา ก่อนจะสละบัตหน้าใส่ “มันถูกไปอะ ฉันจะให้คุณเท่ากับที่เหมาสามล้อเครื่องกับค่ารถโดยสารก็แล้วกัน”

“ไม่รับครับ” เขายืนยัน

เธอหันขวับกลับมาอีกครั่ง “ฉันบอกแล้วไงคะ ว่าไม่ชอบติดค้างใคร”

“จั้นเอาแบบนี้ก็แล้วกัน คุณกับเพื่อนเลี้ยงข้าวผมหนึ่งมือเป็นการตอบแทน...ดีไหม”

“แต่...”

“นี่คุณ” ตะวันรุ่งแทรกแล้วยกมือขึ้นปรามอย่างไม่ให้เธอโต้แย้งได้

“ผมไม่รับเงินเด็ดขาด ถ้าคุณจะทำคำรถ ก็เลี้ยงข้าวผม หรือไม่ก็นั่งฟรีไป”

“ก็ได้ๆ คุณเลือกร้านมาเลยก็แล้วกัน” หญิงสาวโพล่งขึ้น ก่อนจะสะบัดหน้ากลับไปนั่งทอดอกหน้าข้างอโศกโดยไม่พูดอะไรอีกเลย แม้เขาจะพยายามชวนเธอคุยเป็นระยะๆ ก็ตาม ส่วนชาว์นั้นเมื่อนั่งรถไปได้สักระยะก็พลอยกลับไปด้วยความอ่อนเพลีย ตลอดหนึ่งชั่วโมงจนกระทั่งถึงเมืองลัลลปีญส์ในที่สุด

“อ้าว นี่จอดทำไมคะ ยังไม่ถึงมะนิลาเลยนี่คะ”

“เราจะแวะเที่ยวโบสถ์ซานโฮเซก่อน” ตะวันรุ่งบอก

“แต่ฉันไม่อยากแวะ”

“แต่ตามโปรแกรม ผมต้องแวะที่นี่”

“คุณบอกเองไม่ใช่หรือว่า ฉันสามารถเปลี่ยนโปรแกรมอะไรก็ได้ถ้าฉันต้องการ”

ชายหนุ่มไหวไหว “นั่นมันก็ต่อเมื่อคุณยอมไปเที่ยวกับผม แต่นี่คุณเป็นเพียงคนโบกรถนะ”

“งั้นฉันจะต่อรถกลับมะนิลาเอง ในเมืองแบบนี้คงพอจะหารถโดยสารได้แล้ว” หญิงบอกด้วยน้ำเสียงจริงจัง ก่อนจะหันไปเอยกับเพื่อนเป็นภาษาอังกฤษ “ไป...ยายชาว์ เราจะต่อรถจากที่นี่กลับมะนิลา”

“โอ๊ย!” หญิงสาวร่างอวบเอยด้วยสีหน้าไม่สู้ดีนัก ก่อนจะยกมือขึ้นโหมก “ไม่ไหวแล้ว แคนนี่ถึงคนแอดดัดเดียดในรถจี๊ปนี่ฉันก็พะอืดพะอมแล้วละเธอไปทะเลาะอะไรกับเขาอีกล่ะถึงได้จะไล่เราลงเหว”

“ผมไม่ได้ไล่ลงนะครับ แต่เพื่อนของคุณอยากจะลงเองต่างหาก”

ชาว์ทำหน้าที่คนขับรถ ก่อนจะหันไปอ้อนเพื่อน “ขอร้อหน้า วันนี้ฉันรู้สึกไม่สบายตัวยังไงไม่รู้ ฉันไม่อยากกลับไปนั่งรถจี๊ปนี่นะ เราไปกับเขาต่อเถอะนะ”

หญิงมองเพื่อนด้วยสีหน้าและแววตาที่บ่งบอกถึงความเห็นใจ แต่เขาก็จับปฏิกิริยาของเธอได้เช่นกันว่า มีความอึดอัดใจไม่น้อยในการที่จะต้อง

ร่วมทางไปกับเขา

“เอ็ง ถ้าคุณไม่อยากจะไป ผมขอลงไปดูอะไรบางอย่างในโบสถ์นี้สักครู่” ตะวันรุ่งเอ่ยอย่างประนีประนอม ก่อนจะยกนาฬิกาข้อมือขึ้นมาดู “เอาเป็นว่าผมขอเวลาสิบห้านาที”

“มีอะไรน่าดูหรือคะ” ซาราถาม

“ออร์แกนไม้ไผ่ครับ”

“ออร์แกนไม้ไผ่หรือคะ” กริ่งโพล่งถาม หน้าตางังอกกลับกลายเป็นตื่นเต้นราวกับเด็กได้ยินชื่อของเล่นชิ้นโปรด

“ครับ ออร์แกนไม้ไผ่” ตะวันรุ่งย้ำ และคอยสังเกตสีหน้าของเธอ เขาก็พบแวบแห่งความหลงใหลในเสียงดนตรีของเธอที่มีเช่นเดียวกันกับตอนที่เขาได้เล่นเปียโนในคาบวิชาดนตรีครั้งแรกในชีวิต

ถึงตอนนี้เขารู้แล้วว่า ประตูไหนที่จะเปิดไปสู่ห้องหัวใจที่ถูกปิดล้อม ด้วยรั้วแห่งความไม่ไว้ใจผู้ชายอันแน่นอนหนาของเธอ

เพลงรัก

เพียงได้ยินว่าที่โบสถ์แห่งนี้มีออร์แกนไม้ไผ่หนึ่งเดียวในเอเชีย ก็รีบก็หุ่ผึ้งขึ้นมาทันที ทำที่ซึ่งขังที่จะแยกเดินทางเปลี่ยนเป็นกระตือรือร้น ที่จะตามตะวันรุ่งเข้าไปดูเครื่องดนตรีอันมีเอกลักษณ์ของท้องถิ่น ผิดกับซากร่า ที่รู้สึกอ่อนเพลียเกินกว่าจะเดินไปไหนได้ จึงขอนั่งรออยู่บนรถ โดยมีอุดม อยู่เป็นเพื่อน

อัลเบิร์ตอธิบายว่า ออร์แกนในโบสถ์ซานโฮเซแห่งเมืองลัสปีญัสนี้ เกือบทั้งหมดทำมาจากไม้ไผ่ สร้างขึ้นใน ค.ศ. ๑๘๒๑ โดยคุณพ่อดีเอโก้ เซรา ผู้ก่อตั้งโบสถ์แห่งนี้ ซึ่งเป็นโบสถ์โรมันคาทอลิกอันเป็นนิกายที่มีผู้นับถือมากที่สุดถึงร้อยละแปดสิบห้าจากประชากรทั้งหมดของประเทศ

ตัวออร์แกนไม้ไผ่นั้นถูกติดตั้งอยู่ที่ระเบียงชั้นลอยเหนือแถวม้านั่ง ยาวของหมู่มวลคริสต์ศาสนิกชน โดยจะมีการบรรเลงเพลงในหลายๆ วัน อาทิตย์และในเทศกาลออร์แกนไม้ไผ่ช่วงเดือนกุมภาพันธ์ ซึ่งก็นับเป็น โชคดีที่วันนี้สองหนุ่มสาวชาวไทยสามารถได้ยินและซาบซึ้งกับเสียงลั่น กังวานของท่อไม้ไผ่ ๙๓๒ ท่อ ผสมกับท่อโลหะ ๑๒๒ ท่อ ซึ่งถูกนำมาเสริม

หลังจากใช้งานไม่ได้และมีการซ่อมแซมใน ค.ศ. ๑๙๗๕

ระหว่างที่ตะวันรุ่งกำลังซาซึ่งกับเสียงเพลงอยู่นั้น เขาก็อดไม่ได้ที่จะหันไปมองสิ่งสวยงามอีกสิ่งหนึ่งในโบสถ์เก่าแก่แห่งนี้

ภาพหญิงสาวที่กำลังนั่งตัวตรงอยู่ตรงหน้านั้นช่างเหมือนภาพฝัน เปลือกตาของเธอปิดสนิทเพื่อให้หูเปิดรับเสียงเพลงได้อย่างเต็มที่ แพนตาแกมของเธอนั้นคล้ายกับจะพลิวไหวตามเสียงเพลงไปเสียด้วยซ้ำ ใบหน้าสวยของเธออิมเม็บบและสดใสราวกับกำลังรับพลังแห่งมนตร์ดนตรีเข้าสู่จิตใจอันบริสุทธิ์

ถึงตอนนี้ตะวันรุ่งเริ่มรู้สึกล้ำแล้วว เขาคงหลุมรักเธอเข้าเต็มเปา

รักแรกพบมีอยู่จริง และมันก็เปล่งประกายอยู่รอบตัวเธอ ประกายเหล่านั้นคล้ายแสงที่เจิดจรัสสว่างไปทั่ว แสงเส้นหนึ่งเหมือนโอบรัดเขาเอาไว้ บังคับให้สายตาของเขาไม่อาจละไปจากเธอได้แม้แต่วินาทีเดียว

จนกระทั่งเสียงเพลงจบ แต่มนตร์เสน่ห์ที่เขาสัมผัสต่อเธอนั้นก็ยังไม่คลาย เขาเห็นรอยยิ้มของเธอ ก่อนที่จะเห็นดวงตากกลมโตเป็นประกายทอดมองมาที่เขา แต่เพียงชั่ววินาทีเดียว แวตานั้นก็วโรจขึ้นขึ้นมา คิ้วขมวดมุ่นก่อนจะสะบัดหน้าใส่เขาแล้วลุกขึ้นเดินไป

ตะวันรุ่งถอนใจเบาๆ ก่อนจะหันไปพบรอยยิ้มแบบๆ ของอัลเบิร์ต มัคคุเทศก์หนุ่มยกกำปั้นขึ้นมาเป็นเชิงให้กำลังใจเขาพร้อมกับหัวเราะ จากนั้นจึงลุกขึ้นเดินตามหญิงสาวไปอีกคน

ชายหนุ่มชาวไทยยิ้มให้ท่าทางรู้ทันของมัคคุเทศก์ร่างบึกบึน ก่อนจะหันไปมองรูปปั้นพระเยซูซึ่งเปรียบเสมือนประธานศาสนสถานแห่งนี้ เขารู้ดีว่าตัวเองไม่ใช่คริสต์ศาสนิกชน แต่ก็อดยกมือขึ้นประสานกันแล้วเอ่ยอะไรบางอย่างกับพระองค์ท่านในใจไม่ได้

‘ลูกรู้ว่าลูกรู้เป็นผู้มีพันธะแล้ว แต่หากการได้พบเธอคนนั้นแล้วทำให้ลูกรู้จักผูกพันลึกซึ้งกับเธอเช่นนี้เป็นพระประสงค์ของพระองค์ที่ส่งสัญญาณให้ลูกรู้เดินไปในทิศทางของตัวเองแล้วละก็ ลูกรู้ก็อยากขอพลังจากพระองค์

ให้สามารถก้าวเดินไปในทิศทางที่ถูกต้องด้วยกำลังใจอันเต็มเปี่ยมด้วยเถิด’
 ตะวันรุ่งยกมุกปากขึ้นเล็กน้อย เขารู้สึกได้ถึงความอบอุ่นบางอย่างที่
 แผ่คลุมอยู่รอบตัว ชายหนุ่มสูดลมหายใจลึก ก่อนจะลุกขึ้นแล้วเดินตาม
 อัลเบิร์ตกลับไปที่รถด้วยหัวใจที่เต็มเปี่ยมไปด้วยพลังวิเศษบางอย่าง ซึ่ง
 เขาคิดว่านั่นอาจเป็นพลังแห่งพรหมลิขิตก็เป็นได้

จากเมืองลัสปีญัส รถตู้ใช้เวลาเพียงครึ่งชั่วโมงก็มาถึงใจกลาง
 มหานครมะนิลา เมื่อลวงเข้าสู่เขตเมือง หญิงสาวชาวไทยก็หันไปปลูก
 เพื่อนสาวชาวฮ่องกงที่ยังคงหลับอยู่ด้วยความอ่อนเพลีย เมื่อซาร์ตื่นแล้ว
 เธอจึงหันมาเอยกับเขาด้วยน้ำเสียงเย็นชาเช่นเดิม

“จอดให้ฉันลงแถวนี้แหละค่ะ เดี่ยวเราสองคนนั่งรถต่อไปเอง”

“ให้ผมไปส่งที่พักไม่ดีหรือครับ”

“ไม่ค่ะ รบกวนคุณมามากแล้ว” เธอยืนยัน

“แต่เพื่อนคุณยังดูเพลียๆ อยู่เลยนะครับ”

“ซาร์ไม่เป็นไรแล้วค่ะ”

“เอ่อ...แล้วคารถละครับ” เขาเอ่ยทวง เพราะดูเหมือนจะเป็นทางเดียว
 ที่จะยังคงยึดเธอเอาไว้ได้

หญิงสาวมวดคิ้วมุ่น แหวดาคาลัยไม่พอใจเขา “ก็คุณไม่เอานี่”

“ใครบอกละ เราตกลงกันแล้วไม่ใช่หรือว่า คุณต้องเลี้ยงข้าวผมแทน
 คาร์รถ”

กริ่งหนังออคัลลีย์รำคาญ ก่อนจะยกนาฬิกาข้อมือขึ้นมาดู “คุณอยาก
 ทานอะไร ร้านไหนล่ะคะ”

“เอ...” ตะวันรุ่งคราง ในสมองของเขาไม่มีข้อมูลอะไรเลย จึงหันไป
 ถามอูตม “มีร้านอาหารอร่อยๆ บรยากาศดีๆ ไหม”

“ภัตตาคารสกายของโรงแรมที่เราจะไปพักนี่แหละครับ อยู่บนชั้น
 ดาดฟ้า เห็นวิวทิวมะนิลาเลยนะครับ แถมอาหารอร่อย ติดอันดับสิบร้าน

“ไม่เป็นไรครับ” เขายิ้มให้เธอ “ฉันสักหนึ่งทุ่มผมมารับนะครับ”

“ไม่ต้องหรอกค่ะ ฉันไปเองได้ คุณจะได้ไม่ต้องเที่ยวไปเที่ยวมา เตี้ย
จะมาคิดค่ารถกับฉันอีก ที่นี้ต้องเลี้ยงข้าวกันไม่จบไม่สิ้นแน่”

“ถ้ามีคุณเลี้ยงข้าวทั้งชีวิตก็คงจะดี”

“ซี” เธอย่นจมูกใส่เขา “ฝันไปเถอะ แค่มื้อเดียวฉันก็จะไปหลายเดือน
แล้ว”

“ให้ผมเลี้ยงคุณก็ได้นะ”

“ไม่ค่ะ...เอ่อ...สวัสดีนะคะ แล้วหนึ่งทุ่มพบกันที่ล็อบบี้โรงแรม” เธอ
เอ่ยรวดเร็วราวกับรถด่วน และไม่ยอมให้เขาได้เอ่ยท้วงอะไรเพื่อถ่วงเวลา
ของเธออีก โดยการเลื่อนประตูรถปิดทันที

ตะวันรุ่งสายหน้ายิ้มๆ เมื่อเห็นเธอหันหลังให้แล้วจึงมือซาราเดิน
เข้าไปในอาคาร ก่อนจะขยับไปที่นั่งแถวหน้าตามเดิมด้วยหัวใจที่พองโตอย่าง
ไม่เคยเป็นมาก่อน

“คุณชั้นครับ”

เสียงของอุดมเรียกให้เขาหันไปหา หลังจากรถออกจากบริเวณ
อพาร์ทเมนต์มาได้ไกลแล้ว

“มีอะไรหรือ”

“เมื่อกี้ตอนที่คุณกับคุณกริ่งเข้าไปในโบสถ์ คุณซาราเธอแอบกระซิบ
บอกผมครับว่า คุณกริ่งเธอมีโปรแกรมจะลงเรือไปเที่ยวเดอะริอากตอนเช้า
พรุ่งนี้ครับ”

“เดอะริอก?”

“เกาะกอร์เรกีตอร์นะครับ อยู่ตรงปากอ่าวมะนิลาครับ”

“จั้นเธอ” ตะวันรุ่งเอ่ย ทำที่เป็นไม่ได้สนใจนัก ทว่าแผนการไปเกาะ
ที่ว่าก็ผุดเข้ามาในสมองของเขาทันที เบียดเอาสถานที่เที่ยวหลายแห่งที่
น่าสนใจตกขอบไปเลยทีเดียว

อุดมยิ้มกับท่าทีของเขาอย่างรู้ทัน “แล้วยังบอกอีกนะครับว่า...”

การทอดเสียงทิ้งช่วงของอุตมทำให้ตะวันรุ่งรู้สึกอึดอัด

“ว่าจะไร้อีกล่ะ” เขาถามเสียงเรียบอย่างไว้ท่า

ลูกน้องหนุ่มหัวเราะคิกคักเบาๆ “บอกว่าคุณกริ่งชอบทานอาหารทะเล ชอบมะม่วง แล้วก็ชอบผู้ชายโรแมนติก โดยเฉพาะผู้ชายที่เล่นดนตรีให้ฟังเนี่ย...สุดยอด สมัยเรียนเธอถึงกับเคลิ้มรุ่นพี่คนหนึ่งในการเล่นกีตาร์จีบเลยนะครับ”

“เหอ” ตะวันรุ่งตอบสั้นๆ เช่นเดิม ก่อนจะหันกลับไปนั่งตามปรกติ

“ผมว่านะครับ ถ้าคุณชันจะจีบเธอ ก็เล่นเปียโนให้เธอฟังที่ร้านอาหารเสียเลย ผมจัดการให้ได้นะครับ”

“นายก็รู้ว่าฉันไม่ได้อยู่ในฐานะที่จะทำอย่างนั้นได้” เขาเอ่ยเสียงขรึม นึกไปถึงสีหน้ากริ่งตอนฟังเสียงออร์แกนไม้ไฟขึ้นมา ดูเหมือนเธอจะชอบเสียงดนตรีจริงๆ

“แหม...คุณมันท์เธอไม่รู้หรอกครับ อยู่ตั้งไกลถึงเมืองไทย นี่ก็แค่กิ๊กก็ให้หริบนี้มันมีชีวิตชีวาขึ้นเท่านั้นเองละครับ”

“ฉันไม่ชอบให้ความหวังใคร ถ้าไม่ได้จริงจังกับเขา” ตะวันรุ่งบอกพร้อมกับเตือนตัวเองไปในตัวด้วย เพราะเมื่อนึกถึงมณฑกาญจน์ขึ้นมา เขาก็เริ่มรู้สึกถึงความยุ่งยากที่จะตามมาในไม่ช้า หากเขาปล่อยให้เรื่องถลำลึกมากไปกว่าที่ควรจะเป็น เขาจะต้องมีปัญหากับคู่หมั้น และพานไปมีปัญหากับบิดาอีกต่างหาก

“ถ้ากลัวจริงจังก เราไม่ต้องบอกสิครับว่าเราเป็นใคร ทำอะไร อยู่ที่ไหน แล้วก็ไม่ต้องถามเธอด้วยว่าเธอเป็นใคร ป้องกันการผูกมัด เอ...แต่ดูเหมือนเธอเองก็บอกแค่ชื่อเล่นกับคุณชันไม่ใช่หรือครับ”

ตะวันรุ่งยกไหล่ “ฉันไม่คิดอะไรไปไกลอย่างนั้นหรอกนะ”

“แหม คุณชันนี่เป็นคนดีจริงๆ เป็นผมละไม่ได้” อุตมเอ่ยอย่างขบเขี้ยวเคี้ยวฟัน

ชายหนุ่มยิ้มโดยไม่หันไป ก่อนจะสูดลมหายใจลึกแล้วผินหน้ามอง

ออกไปนอกหน้าต่างรู้สึกว่ารุ่นใจอย่างบอกไม่ถูก

เสียงเตือนจากโทรทัศน์มือถือของตะวันรุ่งดังขึ้นเมื่อถึงเวลาสิบแปดนาฬิกา เขาเงยหน้าจากกองเอกสารบนโต๊ะ หันไปมองหน้าต่างของห้องพักในโรงแรมสุดหรูกลางมหานครมะนิลาที่มีหยดน้ำเกาะพราวอยู่เต็มบาน ทำให้อดรู้สึกเป็นห่วงหญิงสาวที่เขานัดเอาไว้ไม่ได้ เพราะดูเหมือนฝนที่ตกลงมาตั้งแต่เย็นนั้นยังไม่มิต่ำทิวว่าจะหยุดเลย

มันทำให้เขานึกเสียใจที่ไม่ตั้งต้นที่จะไปรับเธอ เพราะไม่ว่า ถ้าสภาพอากาศยังเป็นไปอยู่เช่นนี้จนกระทั่งเลยเวลานัด เธออาจถือเอาเป็นข้ออ้างที่จะไม่มาก็ได้

ไม่น่า...ท่าทางเธอไม่ใช่คนแบบนั้นเสียหน่อย

ชายหนุ่มส่ายหน้า ยืดแขนเหยียดขึ้นเพื่อสลัดความเมื่อยล้ากับการต้องนั่งอ่านเอกสารมาหลายชั่วโมงออกไป ก่อนจะลุกขึ้นแล้วอาบน้ำให้ร่างกายสดชื่น ค่อยหยิบเอากางเกงผ้าเนื้อดีมาสวมกับเสื้อเชิ้ตแบบลำลองสีฟ้าอ่อน หวีผมจนเรียบแปล้แล้วเดินไปสวมรองเท้าคัทชูหนังกลับ จากนั้นก็เดินออกจากห้อง ลงลิฟต์ไปที่ล็อบบี้ของโรงแรม สั่งชาจัสมินมานั่งดื่มรอเธอ ด้วยหัวใจที่กระวนกระวายแต่ไม่แสดงออก

ทว่าเมื่อใกล้ถึงเวลานัด น้ำชาในกาเหลือน้อยกว่าครึ่งแล้วแต่เธอก็ยังไม่ปรากฏตัว การระงับอารมณ์ของเขาถูกบั่นทอนลงจนแทบไม่เหลือ เขายหิบนิตยสารมาอ่านแต่กลับไม่เข้าหัวสักตัวอักษร ได้แต่เหลือบมองไปที่ประตูโรงแรมด้วยความไม่แน่ใจว่าเธอจะมาหรือเปล่า

เวลาสิบเก้านาฬิกาตรง รถแท็กซี่คันหนึ่งแล่นมาจอดที่หน้าโรงแรม ตะวันรุ่งอดไม่ได้ที่จะลุกขึ้นยืนชะเง้อมองดูว่าจะเป็นเธอหรือเปล่า กระทั่งประตูเปิดออก และเธอลงมาจากรถนั้นแหละ เขาก็ถึงกับอดใจเอาไว้ไม่อยู่ ต้องรีบเดินไปรับเธอแทบจะทันที

กริ่งอยู่ในชุดสบายๆ เหมือนที่เขาเห็นทุกครั้ง กางเกงยีนฟิตเปรี๊ยะ

กับเสื้อคอเปิดแขนยาวแนบลำตัวเน้นสีระอันโดดเด่นของเธอ แต่ที่ทำให้เขายิ้มออกกลับเป็นสีเสื้อซึ่งเป็นสีฟ้าอ่อนเหมือนกันกับที่เขาสวมอยู่

แววตาของเธอออกจะประหม่ากับความโอ้อ่าของสถานที่ไม่น้อย แต่เมื่อเห็นเขาเปิดประตูออกไป แววตาแบบนี้ก็เลื่อนหายไปในช่วงพริบตาเดียว

หญิงสาวยืนนิ่งอยู่ตรงนั้น ปล่อยให้รถแท็กซี่แล่นออกไป ตะวันรุ่งนึกแปลกใจว่าทำไมซาราถึงไม่ได้ก้าวตามลงมาก่อนที่รถจะออกไป

ชายหนุ่มก้าวลงบันไดสองสามขั้นไปหาเธอ “สวัสดีครับ”

“สวัสดีค่ะ”

“แล้ว...คุณซาราล่ะครับ”

“ไม่สบายค่ะ” เธอตอบด้วยน้ำเสียงแข็งๆ “ฉันไม่อยากผิคนัดคุณ แล้วก็ไม่มีเบอร์โทรศัพท์ของคุณด้วย เลยต้องมาคนเดียว”

“งั้นเอาเบอร์ผมไว้ไหม”

“ไม่จำเป็นค่ะ” เธอโบกมือ “หลังจากมือนี้นี้เราคงไม่ได้พบกันอีก”

ตะวันรุ่งผินยิ้ม ก่อนจะยกไหล่แล้วผายมือเชิญเธอเข้าไปในโรงแรม หญิงสาวเช็ดหน้าเล็กน้อยด้วยผ้าทางเย่อหยิ่ง แต่กลับปกปิดความประหม่าอันเกิดจากความโอ้อ่าของสถานที่ไม่มิด ยิ่งเมื่อขึ้นลิฟต์ไปถึงชั้นบนสุดอันเป็นที่ตั้งของภัตตาคารสกายแล้ว ความประหม่าของเธอก็ยิ่งเด่นชัดขึ้นอีก

“ฉันแต่งตัวไม่เหมาะหรือเปล่าค่ะ”

เขายิ้ม “ไม่หรอกครับ คุณดูสวยมากในทุกชุดที่ใส่”

เธอขมวดคิ้ว ก่อนจะทำหน้างอแล้วเช็ดไส้เขาโดยไม่พูดอะไร ขณะที่พนักงานของร้านเดินมาต้อนรับเขาและพาเขาไปที่โต๊ะ เธอก็ได้แต่เดินตามมาอย่างเงิบหงิม

“พอดีวันนี้ฝนตกที่ระเบียงเลยปิด ผมเลยจัดที่นั่งเอาไว้ให้ตรงนี่ เป็นที่ที่เห็นวิวของเมืองได้ดีพอๆ กันครับ”

พนักงานบอกเขา ซึ่งตะวันรุ่งก็เห็นว่าจริง เพราะเป็นโต๊ะที่ติดกับผนังกระจกบานใหญ่ แม้จะมีหยดน้ำเกาะพราว ก็ยังสามารถเห็นแสงไฟระยิบ

ระยิบของเมืองมะนิลายามคำคืนได้เป็นอย่างดี

“เอ่อ...แล้วจะมีพายุหรือเปล่านั้น” หญิงสาวถาม ดูเหมือนสีหน้าเธอจะแปลกไปไม่น้อย

“ไม่มีหรอกครับ กรมอู่ฯ บอกว่าคืนนี้มีแต่ฝนปรอยๆ เท่านั้น”

หญิงเป่าปาก ทำให้ตะวันรุ่งชมวดคิ้วด้วยความแปลกใจที่เห็นคนมาดเข้มอย่างเธอดูลึกลับลึกลนแปลกๆ

หลังจากนั้นไม่นาน อาหารก็ถูกนำมาจัดวางตรงหน้าของทั้งคู่พร้อมกับถึงไวน์ โดยส่วนของเขาเป็นเนื้อแกะอบเครื่องเทศเสิร์ฟกับซอสไวน์แดง และของเธอเป็นหอยเชลล์ย่างกับสลัดมะม่วงอันเป็นอาหารขึ้นชื่อของร้าน

“ฉันคิดว่าฉันมีเงินไม่พอจ่ายหรอกนะ” เธอกระซิบบอก ทั้งๆ ที่คงไม่มีใครในที่นี้ฟังภาษาไทยออก

“ผมบอกแล้วไง ที่เหลือผมจ่ายเอง”

“คุณพุ่มเพื่อยอย่างนี้เสมอหรือ”

เขายิ้ม “คุณไม่เคยพุ่มเพื่อยหรือไง”

“บางครั้งก็มีบ้าง เวลาอยากได้อะไรมากๆ แต่ก็ไม่บ่อยนัก”

“ผมก็เหมือนกัน” ตะวันรุ่งยิ้มให้เธอเพื่อสื่อความหมายจากใจของเขาออกไปว่า คนที่อยู่ตรงหน้าเขาแน่แหละคือสิ่งที่ตอนนี้เขาอยากได้มากที่สุด

หญิงสะอึกคล้ายกับจะรู้ความนัยของเขา ตะวันรุ่งสังเกตเห็นว่าแก้มของเธอแดงเรื่อขึ้นมา ก่อนที่เธอจะก้มหน้าลงแล้วจัดการอาหารในจานอย่างสงบเสถียร

ตะวันรุ่งมองเธอด้วยความหลงใหล หลายครั้งที่เขาคิดจะตัดใจจากเธอ แต่เมื่อนึกถึงใบหน้าอันงดงามของเธอแล้ว มันก็ทำให้เขาไม่สามารถทำเช่นนั้นได้ ยิ่งเมื่อได้ใกล้ชิดเธอเช่นนี้ มีเธอให้นั่งมองอยู่ตรงหน้า มันก็ยิ่งเป็นไปไม่ได้เลยที่จะตัดเธอออกไปจากหัวใจ

เขายิ้มแล้วผินหน้า เสมองไปยังมหานครมะนิลาเบื้องล่างเมื่อเธอเหลือบตามามอง “ที่นี้สวยเหมือนที่อุดมว่านะครับ”

“ค่ะ” เธอตอบแล้วหันไปมองวิวบ้าง “อาหารก็อร่อยจริงๆ”

“ผมเลือกอาหารให้คุณไม่ผิดใช่ไหม”

“ค่ะ” กริ่งตอบโดยไม่หันหน้ามามองเขา

“คุณชอบหรือเปล่า”

“ค่ะ” เธอตอบสั้นๆ

“ดีใจจัง ที่ได้ใจคุณถูก” เขาหัวเราะเบาๆ

หญิงสาวเหลือบมองเขาอย่างพิลึก “มีสัมผัสพิเศษหรือไงคะ”

“คงนั่นแหละ” ตะวันรุ่งไหวไหล่ก่อนจะเริ่มลงมือรับประทานอาหารเช้าของตัวเองบ้าง รู้สึกมีความสุขและเอร็ดอร่อยกว่าอาหารมื้อไหนๆ ที่เขาเคยรับประทานมา

“ฟุ้งนี้คุณมีโปรแกรมไปเที่ยวไหนครับ” เขาถามหลังจากจัดการกับอาหารจานหลักเรียบร้อยแล้ว และรอของหวานมาเสิร์ฟ

“ก็...” เธอตรงๆอย่างใช้ความคิด เขาเดาว่าเธอกำลังคิดชื่อสถานที่ท่องเที่ยวสำหรับโกหกเขา “ไปเที่ยวหอศิลป์อียาลา แล้วก็ต่อด้วยออร์ตัก-เซนเตอร์...มั้งคะ”

ตะวันรุ่งยิ้มเมื่อได้ยินสิ่งที่คาดคิดเอาไว้ เพราะสถานที่ที่เธอบอกมานั้นมันอยู่คนละทิศละทางกับเกาะกอร์เร็กเตอร์ที่ซารากระซิบบอกอุตมเอาไว้อย่างสิ้นเชิง

“ผมไปด้วยได้ไหมครับ”

“อย่าดีกว่าค่ะ ฉันชอบเที่ยวคนเดียว” เธอปฏิเสธอย่างไร้เยื่อใย ริมฝีปากยกขึ้นเล็กน้อย คงคิดว่าฟุ้งนี้เขาจะหลงไปยังสถานที่ที่เธอบอกกระมัง

“แล้วถ้าเราบังเอิญเจอกันล่ะครับ ผมไปเดินกับคุณได้ไหม” เขายังคงดีใจเธอ

กริ่งทำหน้ารำคาญใจเล็กน้อย ก่อนจะยกไหล่แล้วกล่าวอย่างมั่นใจ “มะนิลาออกกว้าง คงไม่เจอกันหรอกค่ะ”

ตะวันรุ่งถอนหายใจเบาๆ อย่างรู้สึกผิดหวังเล็กน้อยที่บรรยากาศ

อันโรแมนติกของสถานที่แห่งนี้ ไม่ได้ทำให้ใจของเธออ่อนลงสักนิดเลย

หลังจากนั้น พนักงานเสิร์ฟก็นำเครปเค้ก GRATISSIMO เบอริมาเสิร์ฟให้เธอ ส่วนเขาเป็นช็อกโกแลตลาวาราดทอปปิงด้วยไอซิ่งน้ำตาลอ่อน แต่เขากลับสังเกตเห็นว่าหญิงสาวทำหน้าเหมือนไม่ชอบใจนัก

“คราวนี้สัมผัสพิเศษของผมผิดเหรอ”

“ค่ะ” เธอพยักหน้า “ฉันไม่ชอบเครปเค้ก”

“แล้วช็อกโกแลตล่ะ” เขาชี้ที่จานของตัวเอง

“ของโปรดค่ะ”

“แหมใจตรงกันเลย” ตะวันรุ่งหยุด “ผมก็ชอบช็อกโกแลต แต่เครปเค้กผมก็พอทานได้นะ ไม่ได้ไม่ชอบ มาแลกกันเถอะ”

เขายื่นมือจะไปหยิบจานของเธอมา แต่เธอกลับร้องห้ามไว้

“ไม่ต้องก็ได้ค่ะ ถ้าคุณอยากกินช็อกโกแลต ฉันก็ไม่อยากชดใจคุณหรอก มื้อนี้ฉันเลี้ยงคุณนะ คุณต้องได้กินของที่ถูกใจสิ”

“ได้ทานอาหารกับคุณ ทุกอย่างอร่อยหมดแหละ” ตะวันรุ่งบอก ก่อนจะหยิบจานเครปเค้กมาเปลี่ยนกับจานช็อกโกแลตของเขา จากนั้นก็ลงมือรับประทานของหวานที่หวานกว่าครึ่งไหนๆ อย่างเอร็ดอร่อยโดยไม่สนใจสายตาของเธอที่มองมาด้วยความแปลกใจ

แต่ระหว่างนั้นเอง กลับมีเสียงดังอื้ออึงขึ้น เสียงนั้นชวนให้ตะวันรุ่งกับกริ่งหันไปมองแทบจะพร้อมๆ กัน และทั้งคู่ก็พบว่าผู้ชายคนหนึ่งกำลังคุกเข่าอยู่ต่อหน้าหญิงสาวอีกคนหนึ่ง ชายคนนั้นยื่นแหวนเพชรที่เปราะซอสราสป์เบอร์รี่เพื่อขอแต่งงานกับเธอ โดยมีนักไวโอลินบรรเลงเพลงอันสุดแสนจะโรแมนติกอยู่ข้างๆ เมื่อหญิงสาวคนนั้นรับปากแต่งงาน เสียงปรบมือของผู้คนในร้านก็ดังกระหึ่มขึ้นด้วยความยินดี

“โรแมนติกจัง”

เสียงของกริ่งทำให้ตะวันรุ่งต้องหันไปมอง จนเห็นว่าดวงตาของเธอนั้นเป็นประกายระยิบระยับ สองมือประสานกันแนบแก้มด้วยท่าทางเพื่อฝัน

ท่าทางเช่นนั้นทำให้เขานึกถึงสิ่งที่ซำร่าบอกผ่านอุดมขึ้นมา...

'เธอชอบผู้ชายโรแมนติก โดยเฉพาะผู้ชายที่เล่นดนตรีให้ฟังเนี่ย...

สุดยอด'

ตะวันรุ่งยิ้ม ก่อนจะลุกขึ้นแล้วเดินตรงไปยังแท่นที่มีเปียโนตั้งอยู่ท่ามกลางสายตางุนงงของหญิงสาวร่วมโต๊ะ จากนั้นก็ทรุดตัวนั่งลงบนเก้าอี้แล้วเปิดไมโครโฟน เสียงครีตคราดที่ตั้งออกทางลำโพงทำให้ทุกคนภายในภัตตาคารสุดหุ่หันมามองเขาเป็นตาเดียวกัน

ชายหนุ่มใช้นิ้วเคาะไมโครโฟนเบาๆ เพื่อทดสอบสองสามที ก่อนจะกระแอมแล้วเอ่ยด้วยน้ำเสียงนุ่มเป็นภาษาอังกฤษชัดถ้อยชัดคำ

"ขอแสดงความยินดีกับคู่รักสองคนที่จะเป็นอีกคู่ที่ได้ร่วมทุกข์ร่วมสุขกันในฐานะสามีภรรยา ขอให้ทุกคนร่วมแสดงความยินดีกับทั้งคู่ด้วยครับ"

เสียงไซโยโห่ร้องดังขึ้นหลังจากที่เขาพูดจบ ตะวันรุ่งหันไปยิ้มให้ครึ่งที่ยังคงมองมาที่เขาด้วยสีหน้าตกตะลึง

"และวันนี้ ผมก็ขอมอบบทเพลงอันไพเราะให้แก่คู่บ่าวสาวในอนาคตรวมไปถึงคนที่เปรียบเสมือนพรหมลิขิตของผมด้วย...เพลง 'พรหมลิขิต' ของ โฟรเซน เอลซา ครับ"

ตะวันรุ่งใช้ปลายนิ้วกดลงไปบนคีย์สีขาววางข้าง ก่อนที่เสียงโน้ตทุกตัวจะดังออกจากเปียโนสีขาวราวกับระลอกคลื่น ทุกคนในภัตตาคารต่างนั่งจ้องแววตาทุกคู่เคลิ้มฝันไปกับท่วงทำนองแห่งความรักซึ่งตราตรึงอยู่ในจิตใจทุกคนมาช้านาน ทุกคนปลื้มปริ่มไปกับความฝันวัยหวานที่ถูกบทเพลงดึงขึ้นมาจากห้วงคำนึง หลายคู่หันมองกันด้วยสายตาหวานซึ่ง อีกหลายคู่ประคองกอดกันด้วยความรักสุดจะบรรยาย

สายตาของตะวันรุ่งมองไปทั่วด้วยความรื่นรมย์ การชื่นชมของผู้ฟังย่อมทำให้นักดนตรีมีพลังที่จะขับเคลือบทเพลงสู่จุดหมาย แต่สีหน้าและแววตาชื่นชมของทุกคนในที่นั้นก็กลับหาได้สำคัญกับเขาเลย แม้เขาจะเอ่ยออก

ไปว่ามันเป็นบทเพลงที่แสดงความยินดีกับคู่หมั้นคู่ใหม่ของโลกนี้ หลังจาก
เขาได้เห็นสีหน้าและแววตาของหญิงสาวที่เขาคิดว่าตัวเองตกหลุมรักเธอเข้า
อย่างจัง

ดวงตากลมโตของเธอคล้ายทำให้เขาตกอยู่ในมนตร์สะกด สมองว่าง
เปล่าของเขามีแต่หน้าเธอลอยเด่น แต่นี้กลับสามารถพลิกหัวไปบนศิษย์
เบียดได้อย่างถูกต้องทุกตัวโน้ต

เขาไม่ใช่รักที่เชี่ยวชาญ แต่ดวงตาของหญิงที่ทอดมองมาที่เขานั้น
กลับทำให้เขามั่นใจว่า ณ วินาทีนี้...

เธอกำลัง...ตกหลุมรักเขา

๕

On the Rock

“ไม่ยักรู้แหละคะว่าคุณเล่นเปียโนได้ไพบีเราแบบนั้น” กริ่งเอ่ยหลังจากที่ตะวันรุ่งกลับมานั่งตรงข้ามกับเธออีกครั้ง วินาทีนั้นเขารู้สึกว่า สายตาที่เธอมองเขานั้นมันเปลี่ยนไปแล้ว และกำลังจะเปลี่ยนไปอย่างสิ้นเชิง นับจากวินาทีนี้

“ทำไมครับ หน้าตาแบบผมนี่ไม่น่าจะเล่นได้หรือครับ”

เธอยิ้ม “อะ ฉันคิดว่าคุณเป็นแบบ...อืม...นักธุรกิจที่มุ่งมั่นแต่งงานนี้วางอยู่แต่บนคีย์บอร์ดคอมพิวเตอร์ สมองคิดแต่เรื่องกำไรขาดทุนอะไรแบบนั้นล่ะคะ”

“ไม่ผิดนะครับ” เขาหัวเราะ “นั่นเป็นชีวิตส่วนใหญ่ของผมเชื่อวละแต่คุณไม่สามารถอยู่กับเรื่องเครียดๆ แบบนั้นได้ตลอดเวลาหรอก ดนตรีคือทางออกของผม”

“อืม” เธอตรงอย่างพิศวง ก่อนจะถามด้วยความสนใจ “คุณเล่นอย่างอื่นได้อีกหรือเปล่าคะ”

“เคยเรียนไวโอลินตอนเด็กๆ ครับ กีตาร์ก็พอฟังได้ ตีกลองได้”

นิดหน่อย”

“แต่ที่แน่ๆ ฝีมือเปียโนของคุณเข้าขั้นมืออาชีพกว่าเครื่องดนตรีชนิดไหนๆ ไซ้ใหม่คะ” หญิงสาวเอ่ยเสริมพร้อมรอยยิ้มและดวงตาที่เป็นประกายระยิบระยับจับใจ

“คุณยังไม่เคยได้ยินผมเล่นกู่เจิง ไม่อย่างนั้นคุณจะไม่พูดแบบนี้” ตะวันรุ่งอรุณอย่างเปลือยตัว ตามสัญชาตญาณเพศผู้

“กู่เจิง?” เธอทวนคำ

“เป็นเครื่องสายคล้ายพิณของจีนนะครับ” เขายิ้มตาหยา

“อ้อ” กริ่งมองเขาแล้วหัวเราะในลำคอเบาๆ

“เอาไว้กลับไปเมืองไทย ผมจะหาโอกาสเล่นให้คุณฟัง...ดีไหมครับ”

หญิงสาวชะงัก แก้มของเธอแดงเรื่อขึ้น ก่อนจะเบือนหน้าหันไปทางกระจกบานใหญ่ สายตาทอดมองทิวทัศน์ของเมืองที่มีแสงระยิบระยับเบื้องล่างอย่างเหงๆ

“ฉันไม่คิดว่าเราจะได้พบกันอีกค่ะ”

แผ่นหลังของตะวันรุ่งแข็งทื่อ รู้สึกโพรงอกอัดแน่นด้วยก้อนแห่งความผิดหวังที่เพิ่งจะเรื่องรองขึ้นมาเมื่อครู่นี้ ดูเหมือนกำแพงที่เธอก่อเอาไว้ปิดกั้นจากผู้ชายทุกคนนั้นจะแข็งแรงไม่น้อย ชายหนุ่มถอนใจเฮือกใหญ่ ก่อนจะฝืนยิ้ม

“จะรับอะไรอีกไหม”

เธอส่ายหน้า “ไม่ละค่ะ ฉันอิ่มแล้ว”

ตะวันรุ่งพยักหน้า ก่อนจะหันไปเรียกพนักงานเพื่อชำระเงิน เด็กหนุ่มหายไปกับครู่จึงกลับมาพร้อมบิลซึ่งราคาอาหารทำเอาดวงตากลมโตของกริ่งเบิกโพลงด้วยความตกใจ เขายิ้มให้เธอแล้ววางบัตรเครดิตลงบนถาด พนักงานร้านหยิบถาดแล้วเดินผละจากโต๊ะไป

“เอ่อ...ฉันไม่คิดว่ามันจะแพงแบบนี้ คือ...จะ...ฉัน...”

“ไม่เป็นไรครับ แค่ผมได้ทานอาหารกับคุณในบรรยากาศโรแมนติก

แบบนี้ มันก็คุ้มค่าเกินค่ารถแล้วละ”

“แต่...”

“ถือเสียว่า ที่เหลือเป็นค่ามิตรภาพของเราละครับ”

ก๊วยมองเขาอย่างลังเล เพราะค่าอาหารในสถานที่สุดหรูแบบนี้มันก็แพงจนเขาคิดว่ามันฟุ่มเฟือยไปจริงๆ นั่นแหละ แม้มันจะเป็นเพียงแค่เศษเงินเมื่อเทียบกับรายได้ต่อวันของเขาก็ตามที แต่ก็อย่างที่เขายกเธอ มันคุ้มเสียยิ่งกว่าคุ้มที่สามารถแลกวันและเวลาที่ได้ร่วมรับประทานอาหารกับเธอ และสร้างความประทับใจเล็กๆ น้อยๆ ให้เธอด้วยบทเพลงแห่งรัก

หญิงสาวถอนใจเบาๆ ตัดสินใจหยิบกระเป๋าใส่ตังค์ออกมาจากกระเป๋าถือ จากนั้นก็ดึงธนบัตรออกมาจำนวนหนึ่งยื่นให้เขา

“ฉันรู้ว่ามันไม่ถึงครึ่ง แต่ฉันมีเท่านี้จริงๆ”

“คุณเก็บไว้เถอะ ผมคิดว่ามันจำเป็นกับคุณมากกว่า”

“คุณกำลังอวดรวยกับฉันหรือคะ”

ตะวันรุ่งสะดุ้ง “เอ่อ...ไม่ใช่ครับ แต่อย่างที่บอก ผมคิดว่าคุณได้จ่ายค่ารถให้ผมหมดแล้ว มันออกจะเกินไปเสียด้วยเมื่อเทียบกับสิ่งที่คุณทำให้กับหัวใจของผม”

ก๊วยหน้าแดงขึ้นอีก เธอมองดูธนบัตรในมืออยู่อีกครู่หนึ่ง ก่อนจะดึงมือกลับแล้วเก็บเงินกลับลงในกระเป๋าตังค์เช่นเดิม

“นั่นถ้าเรามีโอกาสได้พบกันอีก ฉันจะเลี้ยงคุณอีกสักมื้อ”

ประโยคนั้นแม้จะเหมือนเธอเปิดโอกาสให้เขา แต่มันก็แฝงเอาไว้ซึ่งการปิดกั้นอยู่ในที เพราะหากซาราไม่กระซิบบอกอุดมว่าเธอจะไปไหนในวันพรุ่งนี้ เขาก็คงตามไปยังสถานที่ที่เธอบอก และก็คงไม่มีโอกาสได้พบเธออีกแน่

“ผมมีบางสิ่งหรือว่าเราจะได้พบกันอีก”

“คงไม่มีมังคะ” เธอเอ่ยแล้วจ้องมองเขาเหมือนจะจับพิรุณอะไรบางอย่างไว้ แต่ก็ไม่มีโอกาสเอ่ยปากถาม เพราะพนักงานร้านกลับมาพร้อมกับสลิป

บัตรเครดิตยื่นให้เขาเซ็นขัดจังหวะเสียก่อน ตะวันรุ่งจึงทำเป็นสนใจเซ็นชื่อ
พร้อมให้ทิปเป็นเงินเปโซ ก่อนจะรีบเปลี่ยนเรื่องไปในทันที

“ไปกันเถอะครับ เดี่ยวผมไปส่ง”

“ไม่ต้องหรอกค่ะ” เธอรีบโบกมือ “คุณพักอยู่ที่นี่ เทียวไปเทียวกลับ
ยุ่งยากเปล่าๆ ฉันกลับแท้ก็ช้ำสะตวกว่าค่ะ”

“เอางั้นหรือครับ”

“ค่ะ” หญิงสาวตอบด้วยสีหน้าจริงจัง

ตะวันรุ่งยกไหล่เป็นเชิงยอมรับ ก่อนจะลุกขึ้นแล้วเดินไปส่งเธอที่หน้า
โรงแรม ไม่นานรถรับจ้างก็มาจอดเทียบ เธอหันมายิ้มให้เขาแล้วขึ้นไปนั่ง
บนรถ เขารู้สึกว่านั่นเป็นรอยยิ้มที่อ่อนโยนกว่าครั้งไหนๆ ดนตรีทำให้กำแพง
ที่เธอก่อเอาไว้เกิดรอยปริแตกแล้ว แต่มันคงไม่เพียงพอที่จะสามารถทำลาย
มันลงแล้วเดินผ่านเข้าไปในหัวใจของเธอได้ง่ายๆ

ชายหนุ่มยิ้มแล้วโบกมือให้เมื่อเธอหันมาอีกครั้ง ตะวันรุ่งยืนอยู่ตรง
นั้นจนกระทั่งรถรับจ้างคันนั้นหายลับไปกับความมืดมิดที่ปกคลุมมหานคร
มะนิลา

มะนิลายามเช้าเต็มไปด้วยแสงแดดอ่อนๆ และท้องฟ้าอันสดใส
ตะวันรุ่งสูดลมหายใจลึกรับสายลมเอื่อยๆ ที่พัดผ่านมะนิลาเบย์มาปะทะ
ใบหน้า เขารู้สึกได้ถึง การเริ่มต้นชีวิตใหม่ ดินเนอร์เมื่อคืนนี้ทำให้รู้สึกได้เลย
ว่า โลกของเขาได้เปลี่ยนไปแล้ว และการเดินทางของเขาในวันนี้ มันอาจ
เปลี่ยนทุกอย่างที่เคยเป็นมาไปตลอดชีวิตของเขาก็เป็นได้

ชายหนุ่มผลจากราวระเบียบกลับเข้าไปในห้อง วางถ้วยกาแฟว่าง
เปล่าที่ถือมาตลอดสิบนาทีที่ผ่านมามาเอาไว้ที่หลังตู้เย็น ก่อนจะเข้าห้องน้ำถอด
เสื้อผ้าอาบน้ำ เสร็จแล้วหยิบกางเกงยีนกับเสื้อยืดโปโลสีน้ำเงินแบบพอดีตัว
มาสวมใส่ เมื่อทุกอย่างเรียบร้อยแล้วจึงลงไปรับประทานอาหารเช้า เขาพบ
อุดมในห้องอาหาร พวกเขารับประทานอาหารด้วยกัน จากนั้นก็ออกไปที่

ลือบบีเพื่อพบกับอัลเบิร์ต

“พร้อมแล้วใช่ไหมครับ” มีคฤหบดีหนุ่มถามแล้วยิ้มแฉ่งเห็นฟันขาว
เช่นเคย

ตะวันรุ่งและอุตมพยักหน้ารับ

“ถ้าอย่างนั้นรีบไปเถอะครับ เดี่ยวจะไม่ทันเรือ” อัลเบิร์ตบอก แล้วก็
รีบเดินนำเขาไปขึ้นรถตู้ บ่ายหน้าไปยังท่าเรือเพื่อจะเดินทางไปยังเกาะกอร์เร-
กิดอร์ อันเป็นเกาะที่ไม่ได้อยู่ในแผนการเที่ยวของเขาตั้งแต่แรก

อัลเบิร์ตเล่าให้พวกเขาฟังระหว่างทางว่า เกาะแห่งนี้เป็นเกาะเล็กๆ
อยู่ตรงปากอ่าวมะนิลา มีรูปร่างคล้ายกับลูกอ๊อดกำลังว่ายออกจากอ่าวสู่
ทะเลจีนใต้ และได้รับฉายาว่าเดอะรีค เพราะเคยผ่านการสู้รบมาหลายครั้ง
รวมทั้งในสมัยสงครามโลกด้วย เนื่องจากเป็นชัยภูมิหลักที่ป้องกันข้าศึก
รุกรานสู่มหานครมะนิลา ทำให้บนเกาะนั้นมีทั้งซากโรงทหาร ปืนใหญ่ปืน
ครกอายุเป็นร้อยปี รวมไปถึงอนุสรณ์แห่งเกียรติยศและสันติภาพเพื่อคอย
ย้ำเตือนให้อนุชนรุ่นหลังได้ตระหนักถึงพิษภัยแห่งสงคราม

เมื่อคณะทัวร์เล็กๆ ของเขามาถึงท่าเรือซีซีพี คอมเพล็กซ์ ตะวันรุ่งก็
พยายามมองหาหญิงสาวที่ทำให้เขาเปลี่ยนโปรแกรมการท่องเที่ยวในวันนี้
ระหว่างที่อัลเบิร์ตไปจองตั๋ว แต่ด้วยจำนวนคนที่พลุกพล่าน ก็ทำให้การค้นหา
ผู้หญิงตัวเล็กๆ คนหนึ่งเป็นเรื่องที่ยากเย็นมากทีเดียว

ทว่ามั่นคงไม่เหลือปากว่าแรงของพระพรหม

ตะวันรุ่งพบเธอนั่งอยู่ติดริมหน้าต่างภายในเรือสำราญ ใบหน้าเหม่อ
ลอยที่เต็มไปด้วยความเหงาของเธอทำให้เขาอดขาตัวเองไม่ได้ ที่เคยคิดว่า
เธอจะฆ่าตัวตายกลางปล่องภูเขาไฟจนทำให้เกิดอุบัติเหตุปากแตกมาด้วย
กันแล้ว แต่ก็อดดีใจไม่ได้ที่ได้พบเธออีกครั้งอย่างที่หวังเอาไว้ เขาประสาน
มือกับบนอก เงยหน้าขึ้นมองฟ้า แล้วนึกขอบคุณพระเยซูในโบสถ์ซานโฮเซ
ขึ้นมา

“สวัสดีครับ”

เสียงของเขาทำให้กิ้งสะด้ง เธอหันมามองเขาด้วยแววตาแปลกใจ
“คุณ...”

“แหม บังเอิญจริงๆ คุณจะไปที่วเดอะร็อกด้วยหรือครับ” เขาถาม
พลางทრุดตัวลงนั่งข้างๆ

“ฉัน...เอ่อ...ค่ะ” หญิงสาวตอบลละล้าลล็ก “ฉันเปลี่ยนใจเมื่อเช้า”
“ดีใจจังที่คุณเปลี่ยนใจ”

เธอย่นจมูกก่อนจะระบายลมหายใจแล้วเมินใส่เขา “แต่ฉันไม่ยกจะ
ดีใจ”

ตะวันรุ่งหัวเราะเบาๆ “กลัวเสียเงินเลี้ยงข้าวผมหรือไงครับ”

“ทำไมฉันต้องเลี้ยงคุณ”

“อ้าว...เพิ่งพูดไปเมื่อคืน ลืมแล้วหรือครับ” ชายหนุ่มเอ่ยท้วง ก่อนจะ
ทวนความจำของเธอด้วยรอยยิ้ม “คุณบอกผมเองไม่ใช่หรือว่า ถ้าเรามีโอกาส
ได้พบกันอีก คุณจะเลี้ยงข้าวผม”

กิ้งสะอึกอย่างนึกขึ้นได้ แต่ก็ไม่ได้หันมา กลับนั่งเฉยเสีวราวกับยอม
จำนนต่อหลักฐาน

เขายิ้มกริม “สงสัยว่าเข้านี้เราคงต้องเที่ยวด้วยกันละมั้ง”

เธอหันขวับมาหาเขา “ฉันบอกแล้วไงคะว่า ชอบเที่ยวคนเดียว”

“คุณคิดว่าผมจะปล่อยให้อาหารฟรีหลุดลอยไปพร้อมกับการหายตัว
ไปของคุณหรือ”

“ถ้าคุณกลัวไม่ได้กินฟรี เรานัดกันตอนเที่ยงก็ได้”

“โธ่...คุณ ทำไมถึงได้รังเกียจผมนั้ล่ะ”

“ฉันเปล่า”

“แล้วทำไมต้องปฏิเสธผมทุกครั้งเลยล่ะ”

“ฉัน...เอ่อ...” หญิงสาวเริ่มอึกอัก ซึ่งเขาคิดว่าใจจริงเธออาจไม่ได้
รังเกียจผู้ชายทุกคน คงมีใครสักคนทำให้เธอเจ็บจากการคบหากับผู้ชาย เธอ
จึงสร้างกำแพงขึ้นมาก็ั้นผู้ชายทุกคนบนโลกให้อยู่ห่างจากหัวใจอันบอบช้ำ

ที่สุดเท่านั้น

“เอ็งใหม่ครับ ถ้าคุณกลัวว่าผมจะตามตอแยะคุณไปถึงเมืองไทย ผมสัญญาว่าจะไม่ตามชื่อที่แท้จริงของคุณ ไม่ถามว่าคุณเป็นใคร อยู่ที่ไหน เราแค่เป็นเพื่อนร่วมทริปที่ดีต่อกันจนกว่าจะแยกย้ายกันกลับเมืองไทย...ดีไหมครับ” ตะวันรุ่งเอ๋ย ก่อนจะได้ยินเสียงกระแอมเบาๆ ของอุดมตั้งมาจากที่นั่งแถวหลัง แต่เขาก็ไม่สนใจ เพราะกำลังรอคำตอบจากหญิงสาวตรงหน้าอยู่

กริ่งมองเขาอย่างพิลึก ในแวตามีประกายแห่งความลึกลับ เขารู้ว่าเปียโนหลังเมื่อคืนมีผลกับการตัดสินใจของเธอไม่น้อย รวมไปถึงเรื่องที่เขาคิดไปเองว่า การพบกันในครั้งนี้เป็นเรื่องบังเอิญด้วย ทำให้ในที่สุดเธอก็ยอมจำนนต่อเหตุที่เขายกขึ้นมาอ้าง

“ก็ได้ค่ะ เราจะเป็นเพียงเพื่อนทัวร์กันเท่านั้น”

ตะวันรุ่งยิ้มแล้วยกนิ้วก้อยขึ้น “สัญญานะว่าจะไม่มีติดกับผมอีก”

หญิงสาวขมวดคิ้วมองเขา ก่อนจะเผยยิ้มแล้วยกนิ้วก้อยมาเกี่ยวกับเขา “ค่ะ...สัญญา ถ้าคุณไม่ทำตัวรุ่มร่ามกับฉัน”

“ครับ” ชายหนุ่มรับปากด้วยความปลื้มปิติ ก่อนจะเอนหลังพิงพนักด้วยความสุขใจ

ระหว่างทางกว่าสี่สิบแปดกิโลเมตรจากท่าเรือสู่เกาะแห่งประวัติศาสตร์ แม่ทั้งสองคนจะไม่มีใครพูดคุยเรื่องของตัวเองก็ตาม แต่ตะวันรุ่งก็นึกแปลกใจไม่น้อยว่า ทั้งเขาและเธอก็หาเรื่องอื่นมาพูดคุยกันได้ตลอดเวลาเกือบสองชั่วโมง ทั้งในแง่มุมเรื่องการเมือง กีฬา และข่าวคราวในแวดวงบันเทิงต่างๆ ซึ่งก็ทำให้เขารู้สึกว่าเธอเป็นคนที่มีหลักการและความรู้รอบด้านมาก จนบางครั้งบางประโยคที่เธอพูดออกมา ทำให้เขาเผลอคิดไปว่าเธออาจเป็นนักข่าว หรือไม่ก็เป็นนักการเมืองไปเลย

ส่วนเขาเองก็หยิบยกเอาเรื่องดนตรีขึ้นมาพูดคุยโดยไม่เอ่ยถึงธุรกิจเซรามิกและสุขภัณฑ์ของเขาทั้งในเมืองไทยและเมืองบาตังกัสเลยแม้แต่น้อย

เขาเล่าให้เธอฟังว่า เครื่องดนตรีชิ้นแรกที่เขาลเล่นก็คือกู่เจิง เพราะไปเห็นมัน อยู่ในห้องของมารดาผู้ล่วงลับเมื่อตอนที่อายุได้สิบปี คนสนิทของแม่เล่าว่า ท่านเล่นกู่เจิงเก่งมาก และก็ใช้มันมัดหัวใจของพ่อได้ชะงัด ตอนนั้นเขาขบร้า ให้บิดาจ้างครูมาสอน และหลงใหลมันอยู่พักใหญ่ จนกระทั่งเข้าสู่วัยมัธยม ก็เริ่มจับเครื่องดนตรีที่เป็นสากลมากขึ้น

“กะจะใช้จิบสาวละสิ” เธอเอ่ยแซวเขา

“ประมาธนั่นครับ” ตะวันรุ่งหัวเราะเขินๆ “ก็ผมมันพูดไม่เก่ง จิบสาวไม่เป็นนี่ครับ เลยต้องใช้ดนตรีจิบแทน”

“แล้วสำเร็จไหมคะ”

“ไม่ครับ”

“อ้าว ทำไมล่ะคะ คุณเล่นเปียโนเพราะออก”

ชายหนุ่มเฝ้าไหว้ “คนที่ผมชอบ เธอก็ไม่ชอบผมนะสิครับ เธอชอบนักกีฬาฟุตบอลของโรงเรียน ผมก็เลยแห้วรับประทาน”

เธอพยักหน้า “โลกเรานั้นก็แบบนี้แหละ ไม่มีอะไรพอดีเอาเสียเลย”

“แล้วเรื่องความรักของคุณล่ะ”

หญิงสาวเบะปากแล้วถอนใจเบาๆ “ฉันเคยคิดว่ามันเป็นสิ่งที่สวยงามนะคะ แต่สุดท้ายมันก็ไม่ใช่อะไร”

“ในลิปต์ วันนั้น...”

กริ่งยักไถ่ สีสหน้าตั้งขึ้นมาทันที “ฉันเพิ่งถอนหมั้นคะ”

“ผมเสียใจด้วยนะครับ” ตะวันรุ่งเอ่ย แต่ถึงปากจะบอกไปอย่างนั้น เขาก็รู้ว่าหัวใจตัวเองมันพองโตปานใด เพราะหากเธอไม่ผิดหวังในวันนั้นวันนี้เขาอาจไม่ได้มานั่งคุยกับเธออยู่แบบนี้ก็ได้

“มันผ่านไปแล้ว ตอนนี้นั้นรู้สึกว่าจะไม่มีอะไรจะต้องเสียใจเรื่องผู้ชายคนนั้นกับ...” หญิงสาวทอดเสียงลง ก่อนจะสูดลมหายใจลึกแล้วระบายออกมาจนหมด

ตะวันรุ่งคิดว่าเรื่องที่เธอพูดค้างเอาไว้คงถูกปลดปล่อยทิ้งไปกับ

ลมหายใจนั้นด้วย เพราะเธอกลับนิ่งไปเสียเฉยๆ โดยไม่พูดถึงมันอีกเลย
 “ถึงแล้วครับ” อัลเบิร์ตชะงักหน้ามาชัดจังหวะพร้อมรอยยิ้มแห่ง
 มิตรไมตรีเช่นเคย

ตะวันรุ่งหันไปมองก่อนจะหันกลับไปหาเธอ “ไปกันเถอะครับ”

“ค่ะ” หญิงสาวพยักหน้า แล้วลุกขึ้นเดินตามเขาลงจากเรือสำราญ
 ลำใหญ่

หลังจากนั้นมัคคุเทศก์ร่างบึกบึนก็พาคณะทัวร์เล็กๆ ไปขึ้นรถนำเที่ยว
 สีส้มสะดุดตาแบบเปิดโล่งรอบคันคล้ายกับรถนำเที่ยวในสวนสัตว์ โดยมี
 สาวตากลือกหน้าตาจิ้มลิ้มชื่อคริสตินา รับช่วงเป็นมัคคุเทศก์ต่อ ซึ่งเธอก็
 สามารถแนะนำประวัติศาสตร์และสถานที่สำคัญๆ ได้เป็นอย่างดีไปตลอด
 ทาง

จากท่าเรือมาไม่กี่กิโลนัก รถนำเที่ยวก็จอดให้นักท่องเที่ยวได้ลงไป
 ชมอนุสาวรีย์ของนายพลดักลาส แมกออาเธอร์ เป็นจุดแรก นายพลแมก-
 อาเธอร์ผู้นี้เป็นจอมพลชาวอเมริกันผู้ปลดปล่อยฟิลิปปินส์จากญี่ปุ่นในสมัย
 สงครามโลกครั้งที่สอง โดยที่ฐานอนุสาวรีย์นั้นมีประโยคอันทรงพลังของ
 ท่านสลักไว้ว่า ‘I shall return.’ ซึ่งเป็นคำพูดที่กล่าวเอาไว้หลังจากต้องถอน
 กำลังทหารถอยหนีญี่ปุ่นจากเกาะแห่งนี้ไปตั้งหลักที่ออสเตรเลีย ก่อนจะกลับ
 มาตามที่ได้ลั่นวาจาเอาไว้ แล้วปลดแอกฟิลิปปินส์ได้สำเร็จ

“คุณจะกลับมาที่นี่อีกไหมครับ”

กริ่งหันมามองเขา ก่อนจะยิ้ม “หมายถึงถ้าฉันเป็นท่านนายพลหรือคะ”

เขาส่ายหน้า “ผมหมายถึงตัวคุณต่างหาก ถ้ามีโอกาสจะกลับมาที่นี่
 อีกไหมครับ”

เธอหัวเราะพร้อมส่ายหน้า “ไม่รู้สิคะ อนาคตเป็นเรื่องที่เราไม่อาจล่วงรู้
 ได้ ทำไม่หรือคะ”

“เผื่อว่าผมจะได้พบคุณอีก หากเราไม่ได้เจอกันที่เมืองไทย”

“ฟิลิปินส์เล็กกว่าเมืองไทยก็จริง แต่มันก็ไม่ใช่เหตุผลที่เราจะพบกันได้ง่ายๆ นะคะ”

“อย่างน้อยผมก็รู้ว่าเราเคยมาที่นี่ และคุณอาจจะอยากกลับมา”

หญิงสาวยิ้มแล้วหันไปมองดูประโยคเด็ดของท่านนายพล ก่อนจะเอ่ยลอยๆ ขึ้นมา “I shall return.”

“หมายความว่า คุณจะกลับมา”

“ค่ะ” เธอพยักหน้า

“แปลว่าเราอาจได้พบกันอีก”

“ฉันไม่คิดอย่างนั้นนะคะ” กริ่งเงยหน้าขึ้นมองใบหน้าของท่านนายพล “เพราะนอกจากอุปสรรคในเรื่องพื้นที่อันกว้างใหญ่ที่คุณแก้ปัญหาได้แล้ว ยังมีเรื่องเวลาอีกนะคะ ฉันไม่เชื่อหรอกว่าเราจะบังเอิญเจอกันเหมือนในวันนี้อีก”

“แต่ผมเชื่อ” ตะวันรุ่งเอยด้วยน้ำเสียงหนักแน่นจนเธอละลายตาจากนายพลแมกอาเธอร์หันมามองเขา “ผมเชื่อในพรหมลิขิต”

กริ่งหนึ่งไป ก่อนจะยิ้ม “คุณกำลังทำผิดสัญญาะนะ”

ชายหนุ่มหัวเราะเก้อ “ผมไม่ได้รู้มาร่วมกับคุณเสียหน่อย ผมแค่พูดในสิ่งที่คิด”

“การเลียงบาลีไม่ได้ทำให้ความหมายมันเปลี่ยนไปหรอกนะคะ ถ้าคุณยังอยากได้เพื่อนเที่ยว อย่าทำอย่างนี้อีก”

“ความผิดพลาดของผู้ชายคนเดียว ทำให้คุณปิดโอกาสของผู้ชายทุกคนเลยหรือครับ”

หญิงสาวสูดลมหายใจลึก ก่อนจะระบายออกมาจนหมด “คุณยังคงแก้ปัญหาได้แค่เรื่องจำนวนอยู่ดี”

“หมายความว่าไงครับ”

“ปัญหาของฉันมันไม่ได้อยู่ที่จำนวนของผู้ชายหลายๆ ค่ะ แต่มันอยู่ที่เวลา” เธอบอกด้วยน้ำเสียงคล้ายถอนสะอื้น ก่อนจะระบายลมหายใจอีกครั้ง

อย่างหนักหน่วง “เพิ่งเกิดเรื่องเลวร้ายกับฉัน ถึงแม้ปากจะบอกว่าผู้ชายคนนั้นไม่มีความสำคัญอีกแล้ว แต่ลึกๆ ฉันก็ยังคงทำใจไม่ได้อยู่ดี เราคบหากันมานาน ฉันเห็นแต่ด้านดีของเขามาตลอด พอเบื่อกที่เขาครอบเอาไว้เพื่อหลอกฉันแตกออก ธาตุแท้ของเขาก็ทำให้ฉันไม่รู้ว่าเชื่อใจใครได้อีกแล้ว คงจะต้องใช้เวลาสักกระยะค่ะ กว่าทุกอย่างมันจะเหมือนเดิม”

“แล้วถ้าผมขอโอกาสนั้นล่ะครับ”

เรอยิ้มเศร้าๆ “คุณกำลังทำผิดสัญญาอีกแล้วนะค่ะ”

“แต่...”

“ถ้าคุณเชื่อ...” กริ่งเอ่ยแทรกขึ้นราวตัดบท “ในเรื่องพรหมลิขิตจริงๆ ถึงเวลานั้น คุณอาจได้โอกาสค่ะ”

ตะวันรุ่งถอนใจอย่างยอมจำนน “ถ้าอย่างนั้นผมจะรอ”

เรอยิ้มให้เขา ก่อนจะหันไปมองท่านนายพลแล้วหันกลับมา “ฉันถ่ายรูปคุณกับท่านนายพลให้ไหมค่ะ”

ชายหนุ่มยกกล้องที่ห้อยคอขึ้นมาดู ก่อนจะนึกอะไรขึ้นไม่ได้ “ผมถ่ายให้คุณดีกว่า ฝีมือถ่ายภาพของผมก็ไม่มีรองใครนะ”

แต่เธอกลับส่ายหน้า “ไม่ละค่ะ ฉันไม่ชอบอยู่หน้ากล้อง”

คำตอบของเธอทำให้เขารู้สึกผิดหวัง เพราะอย่างน้อยถ้าต้องจากกันจริงๆ เขาก็ยังมีภาพเธอเก็บเอาไว้ดูต่างหน้า แต่นี่เธอกลับปฏิเสธ

“มาค่ะ เอากล้องมา” เธอบอกพร้อมยื่นมือมา เขาก็ถือตาสายคล้องคอแล้วยื่นกล้องให้เธอ

กริ่งถ่ายรูปให้เขากับท่านนายพลประมาณสองสามภาพ ฝีมือของเธอใช้ได้เลยทีเดียว ภาพดูมีพลัง ทำให้เขาคิดว่าอาจอัดเป็นรูปใหญ่แล้วติดเอาไว้บนผนังในห้องนอนเสียเลยเมื่อกลับถึงบ้าน

หลังจากนั้นคริสตินาก็พาคณะทัวร์เล็กๆ นิ่งรถไปตามเส้นทางอันคดเคี้ยว จนกระทั่งไปถึงพิพิธภัณฑสถานแห่งชาติที่แสดงถึงประวัติศาสตร์และเหล่าวีรบุรุษของฟิลิปปินส์ ซึ่งการกู้ชาติของพวกเขาได้กลายมาเป็นตำนานและ

ถูกนำมาเรียงร้อยเป็นเรื่องราวอยู่ตามผนังโดยรอบ เพื่อให้ผู้อ่านรุ่นหลังได้รำลึกและสำนึกถึงความเสียสละเลือดเนื้อเพื่อเอกราชของคนรุ่นก่อน

ก่อนจะออกจากลานประวัติศาสตร์ไปยังอนุสรณ์สถานของทหารญี่ปุ่น ซึ่งมีคฤหะที่ประจำรถได้เล่าเรื่องน่าประทับใจหลังสงครามการทำหั่นกันอย่างเอาเป็นเอาตายให้ฟังว่า เมื่อสงครามโลกครั้งที่สองยุติลง และความสัมพันธ์ทางการทูตของฟิลิปปินส์และญี่ปุ่นกลับมาเจริญงอกงาม ชาวอาทิตย์อุทัยก็เริ่มทยอยมาที่เกาะแห่งนี้เพื่อตามหาศพลูกหลานญาติมิตรที่จากบ้านเกิดเมืองนอนมาพลีชีพอยู่ที่นั่นอย่างไม่ได้คาดหวังมากว่าจะพบ แต่เมื่อมาถึงพวกเขาถึงกับตกตะลึงกับการจัดการศพทหารญี่ปุ่นของฟิลิปปินส์ เพราะพวกเขาพบว่าลูกหลานญาติมิตรของตัวเองที่มาสุสานที่นี่ถูกเจ้าถิ่นฝังในหลุมฝังศพอย่างดี ไม่ได้ฝังกลบรวมๆ กันจนไม่รู้ว่าเป็นใคร

ครั้นสมเด็จพระจักรพรรดิฮิโรฮิโตะทรงทราบความนี้ จึงซาบซึ้งพระทัยเป็นอันมาก โปรดให้มีการบูรณะบริเวณสุสานให้สวยงาม สร้างอนุสรณ์สถาน อนุสาวรีย์ รวมไปถึงสวนสาธารณะบนพื้นที่ที่เป็นสุสานเก่าแห่งนี้ด้วย เพื่อเป็นการขอบคุณในน้ำใจของชาวฟิลิปปินส์ ก่อนจะนำร่างวีรกรรมของทหารญี่ปุ่นกลับคืนสู่บ้านเกิดในท้ายที่สุด

และในบริเวณเดียวกันนี้ ก็ยังมีการสร้างรูปแกะสลักพระโพธิสัตว์กวนอิมซึ่งหลายคนเชื่อว่ามีความศักดิ์สิทธิ์มาก โดยเฉพาะสามภรรยาคู่ไหนที่ยังไม่มีลูก หากตั้งต้นมาขอพรที่นี่ก็จะสำเร็จสมประสงค์กันแทบทุกราย

พอทุกคนสักการะและขอพรพระโพธิสัตว์กวนอิมกันเรียบร้อยแล้ว รถสี่ล้อคันงามก็พานักท่องเที่ยวเดินทางมาถึงไฮไลต์สำคัญของเกาะกอร์เรกิดอร์ นั่นคืออุโมงค์มาลินตา อุโมงค์ขนาดใหญ่ยักษ์ที่มีความยาวถึงสองร้อยห้าสิบสามเมตร กว้างเจ็ดเมตรสามสิบเซนติเมตร และสูงถึงห้าเมตรครึ่ง ภายในยังมีทางแยกจากทางหลักเป็นรูปก้างปลาไปตลอดความยาว มีคฤหะที่เล่าให้ฟังว่าที่นี่เคยเป็นที่บัญชาการชั่วคราวของประธานาธิบดีมานูเอล หลุยส์ เกซอน ในช่วงต้นของสงครามมหาเอเชียบูรพาด้วย ภายในมี

ศูนย์บัญชาการ คลังอาวุธ และโรงพยาบาลขนาดหนึ่งร้อยเตียง แต่ปัจจุบันมันได้กลายเป็นสถานที่สำหรับแสดงแสงและเสียงในเหตุการณ์สงครามโลกครั้งที่สอง รวมไปถึงการอพยพของประธานาธิบดีเกซอนและนายพลแมกอาเธอร์โดยฝีมือของศิลปินแห่งชาติ แลมเบอร์โต วีรา อเวลลาโน อันเป็นสิ่งที่นักท่องเที่ยวไม่ควรพลาดด้วยประการทั้งปวงหากเดินทางมาถึงเกาะแห่งนี้ ก่อนที่ในที่สุดทัวร์ภาคเช้าจะจบลงด้วยบุฟเฟ่ต์อาหารกลางวันที่ร้านอาหาร

๒

พายุรัญจวน

อัลเบิร์ตผู้รู้งานเป็นอย่างดีรีบจับจองโต๊ะริมระเบียงที่สามารถมองเห็น
อ่าวมะนิลาและท่าเรือของเกาะกอร์เรกิดอร์ให้ตะวันรุ่งกับกิ้งได้นั่งกันสอง
คน ท่ามกลางบรรยากาศอันรื่นรมย์และทิวทัศน์อันสวยงาม ก่อนจะผละไ
นั่งกับอุดมอีกมุมหนึ่งซึ่งอยู่ไม่ไกลกันนัก

“ไก่อัดคุณท่าทางคล่องดีนะคะ”

“อุดมเป็นคนจ้ำมานะครับ เห็นว่าเคยมาเที่ยวแล้วอัลเบิร์ตพาเที่ยว
ได้ดี”

เธอชะเน้อมองไปทางลูกน้องของเขา ก่อนจะหันมาหาเขาด้วยรอยยิ้ม
“คุณอุดมก็ดูจงรักภักดีกับคุณมากนะคะ”

“อุดมเขาเป็นลูกชายคนสนิทของพ่อผมนะครับ คุณพ่อเอ็นดูมาตั้งแต่
เด็ก พ่อพ่อของอุดมตาย พ่อผมก็เลยรับมาเป็นลูกบุญธรรม แต่ก็ไม่ได้ให้
ออกหน้าออกตาหรือมีฐานะเท่าเทียมกับผม ท่านส่งเสียให้เรียนจนจบ
มหาวิทยาลัย เขาสำนึกในบุญคุณก็เลยมาทำงานที่บริษัทอย่างถวายหัวให้
เลยนะครับ”

“ดูจากคนรอบข้างของคุณ ก็การใช้ชีวิตของคุณแล้ว บริษัทของคุณคงต้องใหญ่โตมากแน่ๆ”

เขายิ้มเมื่อเล็งเห็นโอกาสแนะนำตัว “อยากรู้ไหมล่ะครับว่าบริษัทผมทำอะไร”

แต่เธอกลับส่ายหน้า “ไม่ค่ะ”

“อ้าว ทำไมล่ะครับ”

“เราตกลงกันแล้วไม่ใช่หรือคะว่าจะไม่ถามเรื่องของกันและกัน” เธอให้เหตุผล

“ถ้าผมอยากบอกล่ะครับ”

หญิงสาวส่ายหน้า “อย่าเลยคะ ฉันเชื่อว่าหลังจากเราจากกัน คุณจะดีใจที่ไม่ได้บอกฉันว่าคุณเป็นใคร”

“แต่ผมไม่คิดอย่างนั้นนะ”

“แล้วคุณชอบคุณฉันค่ะ” เธอชิงพูดตัดหน้าเขาเสียก่อน ชั่วโมงที่หนึ่งเขาเห็นเธอเหลือบมองมือเขา ก่อนจะก้มลงรับประทานอาหารต่อ

คำพูดที่แสดงความมั่นใจและสายตาของเธอทำให้ตะวันรุ่งต้องเหลือบมองมือตัวเองบ้าง มันอาจเหมือนตอนที่เขาเหลือบมองนิ้วนางข้างซ้ายของเธอและเห็นร่องรอยการสวมแหวน เธอคงสงสัยว่าเขาอาจมีใครอยู่แล้วก็ได้ แต่เมื่อไม่พบอะไรจึงนิ่งเฉยเสีย

ตะวันรุ่งรู้สึกดีใจที่ตัวเองเป็นคนไม่ชอบสวมเครื่องประดับ อาจเพราะเขารู้สึกโดนบีบรัดด้วยพันธะทางครอบครัวมาตั้งแต่เกิดแล้วก็ได้ ทำให้เขารู้สึกอึดอัดเมื่อต้องสวมแหวน กำไล หรือสร้อย ซึ่งก็เช่นเดียวกับแหวนหมั้น มันไม่เพียงแต่ทำให้เขารู้สึกอึดอัดเหมือนเครื่องประดับอื่นๆ แต่ยังทำให้เขารู้สึกเหมือนถูกคุมขังเอาไว้ด้วยกำแพงสูงใหญ่ที่เต็มไปด้วยลวดหนามถึงสองชั้น เขาจึงสวมมันแค่เพียงในวันหมั้น และบางโอกาสที่จำเป็นเท่านั้น โดยเฉพาะเมื่อต้องพบกับมณฑกทากาญจน์

เพราะจะต้องเกิดเรื่องใหญ่แน่หากคู่หมั้นเห็นนิ้วนางข้างซ้ายของเขา

เปล่าเปลี่ยว

ที่ว่า...อีกใจหนึ่งก็รู้สึกผิดขึ้นมา ที่ความบังเอิญนั้นทำให้เขาเหมือนกำลังปกปิดสถานภาพที่แท้จริงกับเธอ ไม่น่าว่าภายในสามสัปดาห์ที่เหลือนี้ หากความสัมพันธ์ของเขากับเธอพัฒนาไปอย่างที่เขาวางเอาไว้สักๆ แล้วเธอมาล่วงรู้เรื่องสถานภาพจริงๆ ของเขาเข้า ทุกอย่างอาจพังทลายลงอย่างที่ไม่อาจต่อกันติดได้อีกแล้ว

แม้แต่คำว่า 'เพื่อน' เธอก็อาจไม่มีให้เขาก็เป็นได้

แต่เขาจะบอกเธออย่างไรละ ในเมื่อเธอยืนยันว่าไม่ต้องการรับรู้เรื่องราวอะไรของเขามากไปกว่านี้

และที่สำคัญ เขาก็ไม่อยากให้ความหวังอันริบหรี่ที่จะสานสัมพันธ์กับเธอดับวูบลงตั้งแต่เพิ่งจะเริ่มด้วย

กว่าโปรแกรมเที่ยวในภาคบ่ายจะเริ่มขึ้น ตะวันรุ่งก็สังเกตเห็นว่าห้องฟ้าเหนือเกาะเริ่มเปลี่ยนสีแล้ว ลมจากตะวันตกทำให้เขาเริ่มรู้สึกอึดอัด ซอบกล และเขารู้ได้ทันทีจากอาการเหล่านี้ว่า...ฝนกำลังจะตก

เพราะตั้งแต่เล็ก ร่างกายของเขามักจะไวต่อสภาพอากาศก่อนฝนตกเสมอ จมูกจะเริ่มคัด หายใจหายใจไม่ค่อยคล่อง แต่ทุกครั้งจะรู้สึกดีขึ้นเมื่อฝนตกได้สักพักแล้ว

หากฝนตกจริงตามสัญชาตญาณของเขาแล้ว ตะวันรุ่งก็ได้แต่หวังว่ามันจะไม่ส่งผลกระทบต่อการเล่นเรือกลับสู่มหานครมะนิลาในวันนี้

ช่วงบ่าย รถนำเที่ยวพาคณะทัวร์มุ่งหน้าสู่ซากปรักหักพังอันมหัศจรรย์ ซึ่งเป็นอีกหนึ่งไฮไลต์ของเกาะแห่งนี้ โดยเฉพาะโรงทหารไมล์ลอง ซึ่งเคยเป็นอาคารที่พักอาศัยและศูนย์บัญชาการของทหารอเมริกันในสมัยสงคราม ซึ่งจัดได้ว่าเป็นอาคารโรงทหารมีความยาวที่สุดในโลก และในบริเวณเดียวกันนี้ ยังมีโรงภาพยนตร์ขนาดใหญ่ที่กลายเป็นซากปรักหักพังเนื่องจากสงครามเช่นเดียวกัน

แต่ไม่ไกลกันนัก ก็ยังมีสิ่งปลูกสร้างสมัยใหม่ที่ช่วยลดความหดหู่ต่อการสูญเสียได้ อย่างเช่น Pacific War Memorial ซึ่งสร้างเพื่อเป็นเกียรติแด่เหล่าทหารอเมริกันและฟิลิปปินส์ที่ร่วมกันทำสงครามอย่างสมเกียรติภายในมีเรื่องราวและภาพประวัติศาสตร์มากมายที่ทำให้แม้จะเป็นคนไทย แต่ก็ยังอดซาบซึ้งและรำลึกถึงวีรบุรุษของทั้งสองชาติไม่ได้ ก่อนจะตบท้ายการทัวร์ในวันนี้ด้วยพิพิธภัณฑ์และประการาสเปน ซึ่งสามารถขึ้นไปชมทิวทัศน์อันงดงามของอ่าวมะนิลาได้ด้วย

เมื่อลงจากประการ คริสตินาก็พาทุกคนกลับท่าเรือ ถึงตอนนี่สิ่งที่ตะวันรุ่งหวาดหวั่นมาตั้งแต่หลังอาหารกลางวันก็เกิดขึ้นจนได้ เมื่อท้องฟ้าครึ้มเริ่มปล่อยเมฆฝนโปรยปรายลงมา

เมื่อมาถึงท่าเรือ มัคคุเทศก์สาวชาวตากาล็อกก็มาแจ้งนักท่องเที่ยวทุกคนว่า เรือไม่สามารถออกจากท่าได้เพราะสภาพอากาศไม่น่าไว้วางใจ ต้องรอดูสถานการณ์อีกสักสองสามชั่วโมง แล้วให้ทุกคนเข้าไปพักหลบฝนกันที่โรงแรมใจกลางเกาะซึ่งอยู่ไม่ไกลจากท่าเรือนัก

อัลเบิร์ตจึงพานักท่องเที่ยวของเขาไปที่ห้องอาหารของโรงแรม ซึ่งบัดนี้ศาลาลำโพงไปด้วยนักท่องเที่ยวมากมายที่ประสบชะตากรรมเดียวกันกับเขา

“รับเครื่องดื่มหรือของว่างกันไหมครับ” มัคคุเทศก์หนุ่มถาม

“ฉันขอกาแฟก็แล้วกัน” ตะวันรุ่งตอบ ก่อนจะหันไปหาหญิงสาวร่วมโต๊ะ “คุณล่ะ”

“ขอน้ำส้มสักแก้วก็แล้วกันค่ะ”

“แล้วนายล่ะ อุดม”

“ว่าจะไปนั่งดื่มเบียร์เย็นๆ ตรงโน้นกับอัลเบิร์ตนะครับ” อุดมตอบก่อนจะยิ้มแฉ่งแล้วลุกเดินตามมัคคุเทศก์หนุ่มไปจัดการเครื่องดื่มด้วยตัวเอง เพราะเมื่อทุกคนหลบฝนมารวมกันอยู่ที่นี้ที่เดียว การบริการก็ช้าลงเป็นเงาตามตัวด้วย

สองหนุ่มต่างเชื้อชาติหายไปสักพักหนึ่งก็กลับมาพร้อมเครื่องดื่มสำหรับเขากับกริ่ง ก่อนที่อัลเบิร์ตจะเอ่ยด้วยน้ำเสียงไม่สู้ดีนัก

“สงสัยคืนนี้คงต้องค้างกันที่นี่ครับ”

“อ้าว ทำไมล่ะคะ” กริ่งหันไปถามทันทีที่ได้ยิน

“เจ้าหน้าที่บอกว่าพายุกำลังเข้าครับ” อัลเบิร์ตหันมองไปทางท่าเรือ “เรือคงออกจากท่าไม่ได้ครับ มันอันตรายเกินไป”

“แล้วจะทำยังไงกันล่ะคะ เสื้อผ้าก็ไม่ได้เตรียมมา”

“ก็คงต้องซักแห้งครับ พรุ่งนี้คงออกเดินทางกลับได้ค่อยกลับไปเปลี่ยน”

“แล้วพายุนี้มันจะร้ายแรงไหมคะ” กริ่งถาม สีหน้าเฉยๆ อย่างไม่พิกล

“เอ... อันนี้ไม่แน่ใจครับ ต้องรอฟังเจ้าหน้าที่อีกที”

“บางที่มันอาจไม่ร้ายแรงอย่างที่เราคิดก็ได้ล่ะครับ” ตะวันรุ่งเอ่ยพลอบเมื่อเห็นสีหน้าเธอไม่ดีเท่าไร บางที่เธออาจจะกลัวพายุ เขายกนาฬิกาข้อมือขึ้นมาดู ก่อนจะยิ้มให้เธอ “นี่ก็เพิ่งบ่ายสองเอง บางที่อีกสักสองสามชั่วโมงพายุอาจสงบ หรือไม่ก็เปลี่ยนทิศทางไปทางอื่นก็ได้ล่ะครับ”

“ก็จะทำไงได้ล่ะคะ” หญิงสาวถอนใจเฮือก

ทว่าในที่สุดความหวังว่าจะได้กลับสู่มหานครมะนิลาก็ต้องเป็นหมันหลังจากเจ้าหน้าที่ประกาศให้ทุกคนทราบในเวลาสิบหกนาฬิกาว่า จะไม่มีเรือออกจากท่าจนกระทั่งเช้าวันรุ่งขึ้น ซึ่งทางทัวร์ที่อัลเบิร์ตตีตัวมาจากฝั่งโน้นก็มีบริการพิเศษ ให้เข้าพักในโรงแรมแห่งนี้โดยไม่เสียค่าบริการ

คณะทัวร์เล็กๆ ของเขาถูกจัดให้พักตรงปีกหนึ่งของตัวอาคารอัลเบิร์ตพักกับอุดมและจัดให้เขาพักอยู่ห้องข้างๆ ส่วนกริ่งก็ให้อยู่ห้องที่ติดจากห้องของเขาอีกทีหนึ่ง เมื่อเขาเดินไปส่งเธอที่หน้าห้อง กริ่งดูมีท่าทีลังเลชอบกล มันทำให้เขาคิดว่า บางที่เธออาจกลัวการนอนคนเดียวในที่แปลกๆ ก็เป็นไปได้

“มีปัญหาอะไรหรือเปล่าครับ”

“เอ่อ...ฉัน...” เธอเอ่ยอีกอึก แต่ในที่สุดก็สิ้นศรัทธา “ไม่มีอะไรคะ
ราตรีสวัสดิ์นะคะ”

“ครับ” ตะวันรุ่งพยักหน้า แล้วชี้ไปที่ประตูห้องตัวเอง “ผมอยู่ห้อง
ข้างๆ นี้นะ ถ้ามีปัญหาอะไรก็เรียกได้เลย”

“ค่ะ” หญิงสาวรับคำ สีหน้าและแววตาดูไม่แน่ใจนัก แต่สุดท้ายก็หัน
หลังให้เขาแล้วเปิดประตูเข้าไป ก่อนจะปิดประตูลงกลอนอย่างแน่นหนา

ตะวันรุ่งยืนมองประตูห้องของเธออยู่ชั่วครู่ ก่อนจะยกไหล่แล้วเดิน
กลับไปไขกุญแจห้องตัวเอง ภายในห้องตกแต่งด้วยเครื่องเรือนที่เป็นไม้แทบ
ทั้งสิ้น ไม่ว่าจะเป็นเตียงสี่เสา โต๊ะ หรือมู่ลี่ไม้ใผ่ให้อารมณ์ธรรมชาติได้เป็น
อย่างดี

เมื่ออยู่ตามลำพัง ตะวันรุ่งจึงถอดเสื้อผ้าออกแล้วหยิบผ้าเช็ดตัวของ
โรงแรมมาพันเอวเอาไว้แทน ก่อนจะนำชุดที่ใส่มาวันนี้ไปผึ่งไว้ที่เก้าอี้ จาก
นั้นจึงเดินเข้าห้องน้ำ อาบน้ำชำระร่างกายที่สบู่กสมบันมาแล้วทั้งวันให้
สดชื่น เมื่อเช็ดตัวเรียบร้อยแล้วจึงหยิบชุดคลุมของโรงแรมมาสวมแทนชุดนอน

ชายหนุ่มพยายามข่มตาหลับท่ามกลางเสียงฝนที่เริ่มหนักขึ้นทุกวินาที
ทว่าเรื่องราวแปลกใหม่ที่ผ่านเข้ามาในช่วงสองสามวันนี้ก็ทำให้ฮอโมนคอร์ติ-
ซอลหลังออกมาจนทำให้นอนไม่หลับ โดยเฉพาะเมื่อมีตัวกระตุ้นชั้นดีอย่าง
ใบหน้าของหญิง ที่ประทับตรึงอยู่ภายใต้ความมืดมิดหลังเปลือกตาของเขา

เปรี้ยว! เสียงฟ้าร้องคำรามดังกึกก้องกัมปนาทขึ้นในบรรยากาศเงียบ
งันของเกาะ

ทว่าในเสียงครืนครานของฟ้า นั้น ตะวันรุ่งกลับได้ยินเสียงอะไรบางอย่าง
อย่างแทรกเข้ามาด้วย เขาขมวดคิ้วมุ่นแล้วลุกขึ้นนั่ง ตั้งใจฟังเสียงแปลกๆ
ที่แทบจับไม่ได้ในครั้งแรก

เปรี้ยว!

“กรี๊ด!”

นั่นไง...มีเสียงกรี๊ดร้องของผู้หญิงผสมผสานมากับเสียงฟ้าผ่าด้วย
 ตะวันรุ่งขึ้นไปมองกำแพงหัวเตียง เสียงมาจากที่นั่น ห้องข้างๆ เขา
 ซึ่งมีผู้หญิงนอนอยู่เพียงคนเดียว เขาค่อยๆ คลานเอาหูไปแนบ จนกระทั่ง
 ได้ยินเสียงคล้ายคนร้องให้ดังแว่วมา

“กรี๊ด” เขาครางเบาๆ

เปรี๊ยะ!

“กรี๊ด!”

คราวนี้เขาได้ยินชัดเจน เธอกำลังกรี๊ดร้องด้วยความหวาดกลัว
 ตะวันรุ่งไม่รอช้า เขารีบลุกจากเตียงแล้วเปิดประตูออกไปยืนหน้าห้อง
 ของเธอ ยกมือขึ้นหมายจะเคาะประตู แต่ก็ต้องชะงักไว้เมื่อมีเสียงฟ้าร้อง
 เปรี๊ยะปร้างขึ้นมามาก ในวินาทีนั้นเขาได้ยินเสียงกริ่งกรี๊ดร้องแทบจะพร้อมๆ
 กัน

พริบตาเดียวประตูห้องของเธอก็เปิดพลั่ว โดยที่เขายังไม่ทันลงมือ
 เคาะเรียกเลยสักครั้ง

กริ่งเบิกตามองเขา ตัวแข็งทื่อ ใบหน้าซีดเซียวมองไปด้วยน้ำตา เมื่อ
 ฟ้าร้องเปรี๊ยะปร้างขึ้นมามากครั้ง เธอก็สะดุ้งโหยง กรี๊ดร้องและโผล่เข้าสู่
 อ้อมอกของเขาทันที

ตะวันรุ่งไม่รู้ว่าจะทำอย่างไรกับสถานการณ์แบบนี้ ช้าบรรดานักท่องเที่ยว
 ห้องอื่นๆ ก็เริ่มชะงักงันออกมาดูว่าเกิดอะไรขึ้นกันแล้ว เขาก็หันตัวเธอ
 กลับเข้าไปในห้อง ปิดประตูลงแล้วกอดบอบเธอเอาไว้แนบอกด้วยความ
 สงสาร ทุกอย่างเกิดขึ้นรวดเร็วจนเขาตั้งตัวไม่ทัน ภาครัฐอีกที เธอก็ตัวลั่น
 นั่งกอดอยู่ในอ้อมแขนของเขาในห้องท่ามกลางพายุฝนกระหน่ำแล้ว

“ไม่เป็นไรแล้วนะครับ ผมจะอยู่กับคุณ”

สิ้นเสียงของเขา ร่างเธอก็แข็งทื่อ ดูเหมือนสติเธอจะกลับคืนมาและ
 พยายามจะขยับหนี ทว่าฟ้าเจ้ากรรมก็กลับคำรามอย่างไม่หยุดหย่อน เธอ
 จึงละทิ้งความตั้งใจนั้นเสียแล้วซุกตัวอยู่ในอ้อมแขนเขาต่อไป

ทุกครั้งที่ว่าร้องเธอจะสะดุ้ง แต่คราวนี้กลับไม่กรี๊ดร้องเหมือนเคย อาจเป็นเพราะว่าเธอไม่ได้อยู่ตามลำพังท่ามกลางพายุอีกต่อไปแล้ว

เวลาผ่านไปอีดีใจหนึ่ง ตะวันรุ่งก็เริ่มควบคุมทุกอย่างได้ ประสาธลัมผัสทุกส่วนจึงเริ่มเปิดรับความรู้สึกถึงเพศหญิงในตัวเธอ กลิ่นตัวเธอหอมหวาน เนื้อนวลนุ่มนวลและเต็มไปด้วยไออุ่นที่ปลุกเร้าอารมณ์เขาได้เป็นอย่างดี

ให้ตายสิ...เธอทำให้ร่างกายเขาตื่นตัวเสียแล้ว และตอนนี้เขาก็มีเพียงเลือดคลุ้มปกปิดร่างกายเอาไว้เพียงอย่างเดียวเสียด้วย

ตะวันรุ่งกัดฟัน ใช้ความพยายามหักห้ามใจอย่างสูงระกดตัวเอง นี่ไม่ใช่เวลาเอาเปรียบเธอ เพราะเธอกำลังอยู่ในอาการกลัวจนขาดสติ

“คุณ...เอ่อ...อยากได้อะไรอุ่นๆ...เอ่อ...ผมหมายถึงเครื่องดื่มนะ อยากดื่มอะไรสักหน่อยไหม” คำพูดของเขาเต็มไปด้วยความประหม่า พยายามไม่ให้เธอสังเกตเห็นและสัมผัสโดนส่วนที่แข็งขันตัวอยู่ภายใต้เลือดคลุ้มของเขา

หญิงสาวพยักหน้าหงิกๆ เกือบจะผละออกแต่ก็ไม่ทำเพราะฟ้าร้องดังขึ้นอีก เขาจึงประคองเธอไปที่เตียง ปลอ่ยเธอลงนั่งที่ขอบเตียงแล้วถอยออกมาหนึ่งก้าว เธอมองทำยีนแปลกๆ ของเขาด้วยแวตาทวาดหวั่น เขาไม่รู้ว่าเพราะกลัวเสียงฟ้าที่ร้องครืนครานอยู่ หรือกลัวว่าเขาจะทำอะไรเธอกันแน่ แต่ที่แน่ๆ เขาควรจะต้องรีบหันหลังให้เธอแล้วเดินไปที่หลังตู้เย็นเสียเดี๋ยวนี้

“ผมซงซ็อกโกแลตร้อนๆ ให้นะ”

“ค๊ะ” เธอตอบ

ตะวันรุ่งจึงหยิบซองซ็อกโกแลตสำเร็จรูปมาจิกออก เเทงไปในถ้วยเซรามิกที่มีตราบริษัทของเขา จากนั้นก็กตน้ำร้อนจากกาไฟฟ้าใส่แล้วใช้ช้อนคน พยายามถ่วงเวลาช่วงนี้ให้ร่างกายสงบลง

กลิ่นหอมของมันทำเอาเขาเนียกอยากดื่มขึ้นมาบ้าง แต่แก้วนี้ไม่ใช่สำหรับเขา ตะวันรุ่งจึงถือมันเดินไปหาเธอเมื่อทุกอย่างเริ่มเข้าสู่สภาวะปกติ จากนั้นก็ยื่นมันให้เธอ

“ดีมีสักหน่อย เมื่อจะดีขึ้น”

“ขอบคุณค่ะ” เธอตอบแล้วรีบถอยไป

ตะวันรุ่งเดินกลับไปซงซ็อกโกแลตร้อนอีกถ้วย จากนั้นก็เดินไปนั่งไขว่ห้างที่เก้าอี้ไม้ใกล้โต๊ะเครื่องเบ็ง มองดูเธอดื่มเครื่องดื่มไปพวกกับเสียงฟ้าร้องไปด้วยความรู้สึกเห็นใจ เขาเคยมีเพื่อนหลายคนที่กำลังอะไรแปลกๆ บางคนกลัวหนาวไม่ฝรั่ง บางคนกลัวแมว บางคนกลัวข้อสอบ บางคนก็กลัวเครื่องบิน ถึงขนาดยอมนั่งรถหรือเรือเพื่อข้ามประเทศก็มี ซึ่งทุกคนล้วนมีที่มาที่ไปของอาการแทบทั้งสิ้น และเขาก็เชื่อว่าเธอก็คงมีเหตุผลที่ต้องกลัวเสียงฟ้าร้องฟ้าผ่า ทั้งๆ ที่รู้ว่ามีไม่มีทางทำอันตรายเธอได้

“สะ...ส่งผ้าห่มให้ฉันหน่อยได้ไหมคะ”

“อยู่ไหนครับ” เขามองหาทั่วห้องแต่ไม่พบ

“ใต้โต๊ะค่ะ”

ชายหนุ่มก็มั่งมั่งมองตามที่เธอบอก ก่อนจะพบว่าผ้าห่มซุกอยู่จริงๆ ตะวันรุ่งเดาเอาว่าก่อนที่เขาจะเข้ามา เธอคงขดตัวคลุมโปงอยู่ใต้โต๊ะตัวนี้เป็นแน่ จึงก้มหยิบมันให้เธอ

หญิงสาววางถ้วยเปล่าไว้บนโต๊ะข้างเตียง ก่อนจะจួយเอาผ้าห่มไปพันตัวคลุมศีรษะเอาไว้

“ให้ผมอยู่เป็นเพื่อนไหม”

เธอเหลือบมองเขาด้วยแวตาลังเล

“ผมรับรอง ไม่ทำอะไรคุณแน่”

“ก็ขึ้นทำตุลิจันจะ...” เธอไม่ทันพูดจบประโยค ฟ้าเจ้ากรรมก็ดันคำรามดังกว่าทุกครั้ง “ว้าย!”

กริ่งร้องเสียงหลงแล้วไฟเข้าหาเขาอีกครั้ง ตะวันรุ่งกอดเธอเอาไว้ลูบหลังไหลเพื่อปลอบโยนให้เธอหายตกใจกลัว

“คุณนี่เก่งสารพัดนะ แต่กลับกลัวฟ้าร้อง” เขาหัวเราะเบาๆ

“คุณเยาะฉัน”

“ผมขอโทษ” ตะวันรุ่งลอบยิ้ม “แต่เชื่อใจผมได้นะ ผมเป็นสุภาพบุรุษพอ”

“แต่...”

“หรือคุณจะไปขอดูยูตีโต้ะ ฟังเสียงฟ้าร้องอีกล่ะ” เขาแทรกขึ้น เรอมองเขาอย่างลังเล แต่ในที่สุดก็ต้องยอมจำนน “ก็ได้ค่ะ”

“ให้ผมกอดคุณเอาไว้แบบนี้ทั้งคืนไหม”

“เอ่อ...มะ...ไม่ต้องค่ะ” หญิงสาวเอ่ยอีกอึก ผลจากอกของเขากลับไปนั่งบนเตียง แล้วพยักพืดไปที่เก้าอี้ “แค่นั่งอยู่เป็นเพื่อนฉันก็พอ”

“แล้วคุณจะไม่กระโดดโหยงมากอดผมอีกหรือ”

“คุณนี่...” เธอแหงน ใบหน้าเต็มไปด้วยเลือดผาด

ตะวันรุ่งหัวเราะ “ผมล้อเล่นนะ”

“แค่นั่งเป็นเพื่อนก็พอค่ะ ฉันกลัวที่จะต้องอยู่คนเดียวตอนฟ้าร้องเท่านั้น”

“โอเค” เขาพยักหน้า ก่อนจะกลับไปนั่งไขว่ห้างที่เก้าอี้ตามเดิม “คุณนอนพักผ่อนเถอะ”

หญิงสาวย่นจมูกอย่างไม่เห็นด้วย “คุณคิดว่าฉันจะหลับลงหรือคะ ทั้งฟ้าร้อง ทั้งมีผู้ชายมานั่งจ้องอยู่แบบนี้”

“นั่นสินะ เป็นผมก็คงหลับไม่ลง” เขาเห็นด้วย แต่จะให้หนึ่งเฉยๆ มองหน้ากันจนถึงเช้าก็คงเป็นไปไม่ได้แน่ จึงเริ่มชวนเธอคุย “เมื่อก็คุณกำลังจะไปไหนหรือ”

“ฉัน...เอ่อ...คงกลัวมากนะค่ะ ก็เลยวิ่งพรวดพราดจะออกไปไม่รู้จะไปไหนเหมือนกัน สมอมันว่างเปล่า แค่อยากไปที่ที่มีคนเยอะๆ แต่บังเอิญเจอคุณที่หน้าห้องเสียก่อน คุณ..อิม...” กริ่งหันมามองหน้าเขา “คุณมายืนทำอะไรอยู่ตรงนั้นคะ”

“ผมได้ยินเสียงคุณร้องนะ ก็เลยว่าจะมาถามเสียหน่อยว่าเกิดอะไรขึ้น เผอิญคุณเปิดประตูออกมาก่อน” ตะวันรุ่งตอบ ก่อนจะถามต่อ “แล้ว

ทำไมคุณถึงกลัวฟ้าร้องอย่างนั้นล่ะ”

“คุณอยากรู้ไปทำไมคะ”

“ช้าเวลา” เขาไหวไหล่ “ถ้าเราจะต้องนั่งกันแบบนี้ถึงเช้า ก็ควรมีอะไรทำนอกจากมองหน้ากันเฉยๆ นะ”

เธอพยักหน้า ก่อนจะเหลือบมองเขา “ฉัน...เอ่อ...ไม่มีอะไรหรอก ก็แค่...บรอนโตไฟเบีย”

“บรอนโตไฟเบีย?”

หญิงสาวยิ้มอย่างผ่อนคลายมากขึ้น “บรอนเต้ ภาษากรีกแปลว่า ฟ้าร้องค่ะ”

“อ้อ...อาการกลัวฟ้าร้องสินะ”

“ค่ะ...แค่นั้น” กริ่งพยักหน้า ก่อนจะเหลือบมองเขา “แล้วคุณล่ะ มีอะไรที่กลัวมากๆ ไหม เล่าให้ฟังหน่อยสิคะ”

คำถามนั้นทำให้ตะวันรุ่งนึกถึงพ่อ เพราะสิ่งเดียวที่เขากลัวก็คงมีเพียง ท่านเท่านั้น แต่ไม่ได้มากมายเหมือนกับที่กริ่งกลัวฟ้าผ่า และเป็นเรื่องธรรมดาเกินกว่าจะนำมาเล่าสู่กันฟัง

“ไม่มีครับ หรือไม่กี่อาจยังไม่เจอ” ชายหนุ่มยกไหล่ “แต่ผมมีเพื่อน ที่กลัวอะไรแปลกๆ คุณอยากฟังไหมล่ะครับ”

หญิงสาวเลิกคิ้ว ก่อนจะไหวไหล่ “ก็ดีค่ะ คงดีกว่านั่งมองหน้ากันเฉยๆ”

ตะวันรุ่งหัวเราะกับการย่อนคำของเธอ ก่อนจะเริ่มเล่าเรื่องเพื่อนที่นึกขึ้นได้เป็นคนแรก

“ผมเคยมีเพื่อนคนหนึ่งตอนมัธยมปลาย เขาเรียนเก่งมาก ฟังครูจบเดียวเข้าใจทะเลอุปรูปร่าง ก่อนสอบก็ยังมีมาตีวผมกับเพื่อนๆ ในก๊วนจนทุกคนคะแนนดีกันหมด”

“แล้วมันเกี่ยวอะไรกับโรคกลัวล่ะคะ” เธอถามด้วยความสงสัย

“ก็เจ้าเพื่อนที่เรียนเก่งคนนั้นมันมีโรคกลัวอย่างหนึ่งนะสิ”

“กลัวอะไรคะ” หญิงสาวถามอย่างสนใจ

“กลัวข้อสอบ”

“หา...อะไรนะคะ กลัวข้อสอบ”

ชายหนุ่มหัวเราะ “ใช้...ทั้งๆ ที่เป็นคนดีเพื่อน แต่ดันได้คะแนนคาบ
ลูกคาบดอก จะตกमितกแหล่งทุกที่เชียวละ”

“ตายจริง น่าสงสารจัง”

“แต่ก็เรียนจนจบนะ แม่เขาพาไปหาหมอ ขอความร่วมมือจากครู
สุดท้ายก็สอบติดมหาวิทยาลัยได้เป็นวิศวกรโยธาสนใจ แต่สุดท้ายก็ผัน
ตัวเองไปเป็นนักเขียนนิยายไปซะละ”

“แปลกดีนะคะ”

ตะวันรุ่งหัวเราะ “ยังมีอีกนะครับ”

กริ่งเริ่มยิ้มออก “คราวนี้กลัวอะไรอีกคะ”

“กลัวผู้ชายหล่อ”

“หา...กลัวผู้ชายหล่อ” หญิงสาวอ้าปากหวอ ก่อนจะคะยั้นคะยอให้
เขาเล่าให้ฟัง

ตะวันรุ่งจึงเริ่มเล่าเรื่องราวเกี่ยวกับโรคกลัวผู้ชายหล่อของเพื่อน
ผู้หญิงคนหนึ่งให้เธอฟังว่า เพื่อนคนนั้นเห็นผู้ชายหล่อเป็นไม่ได้ ต้องเกิดอาการ
กลัวไปเสียทุกครั้ง แต่สุดท้ายก็ได้สถาปนิกสุดหล่อมารักษาจนกระทั่ง
แต่งงานกันเป็นที่สุด เขาทยอยเล่าเรื่องความกลัวของเพื่อนคนอื่นๆ ให้ฟัง
ด้วย ซึ่งก็นับว่าเป็นการฆ่าเวลาได้ดีทีเดียว

ครั้นเวลาผ่านไปเรื่อยๆ ด้วยความเหนื่อยล้าจากการท่องเที่ยวและ
โทนเสียงท่อมของเขา ทำให้การฟังเรื่องราวเกี่ยวกับโรคกลัวแปลกๆ คล้าย
เป็นการฟังนิทานก่อนนอนกล่อมเธอไปโดยปริยาย เมื่อเขาหันไปมองเธอ
อีกครั้งหลังเรื่องราวของเพื่อนคนสุดท้ายจบลง เขาก็พบว่าเธอผล็อยหลับ
ไปเสียแล้ว

ชายหนุ่มยิ้ม ลุกขึ้นเดินไปที่เตียง ประคองร่างของเธอให้นอนในท่า

ที่สบายขึ้น ดึงผ้าห่มมาคลุมกายเอาไว้ จากนั้นก็ค่อยๆ ย่องจะกลับห้อง
“ไม่...อย่า...อย่าไป...อย่าทิ้งหนูไว้คนเดียว...อย่า”

เสียงของกริ่งทำให้ตะวันรุ่งชะงัก เขาหันไปมองเธออย่างลึกลับ สอง
มือของเธอกำลังไขว่คว้าอะไรบางอย่างในอากาศ สองเท้ากวัดแกว่งไปมาจน
ผ้าห่มเลืกออก

ตะวันรุ่งถอนหายใจเบาๆ ค่อยๆ ย่องกลับไปนั่งที่ขอบเตียง แล้วดึง
ร่างของเธอมากอดเอาไว้ เธอตรงด้วยความหวาดกลัวอยู่อีกครู่หนึ่งจึงค่อย
สงบลง ศีรษะเอนซบแนบอกของเขาแล้วกรนเบาๆ

เมื่อเธอหลับไปแล้ว ตะวันรุ่งพยายามจะจับเธอพลิกกลับลงไปนอน
เหมือนเดิม แต่เธอกลับกอดเขาแน่นเมื่อฟ้าร้องคำรามอีกครั้ง ซึ่งมันคงเป็น
เพียงอาการกระตุกจากจิตใต้สำนึกของเธอ เขาถอนใจอีกครั้ง เอนร่างพิง
หัวเตียง แล้วปล่อยให้เธอนอนกอดซบอยู่อย่างนั้นจนกระทั่งเขาผล็อยหลับ
ไปอีกคน